

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
MARQUESS'
UNWANTED
OBSESSION

DAPHNE BYRNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MARKİZİN İSTENMEYEN SAPLANTISI

BUHARLI BİR TARIHI REGENCY AŞK ROMANI

İSTENMEYEN EŞLER

DÖRDÜNCÜ KİTAP

DAPHNE BYRNE

İÇİNDEKİLER

Okumaya Başlamadan

Önce... Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11 Bölüm

12 Bölüm 13

Bölüm 14 Bölüm

15 Bölüm 16

Bölüm 17 Bölüm

18 Bölüm 19

Bölüm 20 Bölüm

21 Bölüm 22

Bölüm 23 Bölüm

24 Bölüm 25

Bölüm 26 Bölüm

27 Bölüm 28

Bölüm 29 Bölüm

30 Bölüm 31

Bölüm 32 Sonsöz

Genişletilmiş

Sonsöz

Önizleme: Dük'ün İstenmeyen Bakiresi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Ayrıca Daphne Byrne

Yazar Hakkında

KİTAP HAKKINDA

"Sen bana aitsin, Raven. Seni düşünmeden duramıyorum."

Raven'ın sırrını saklamasının tek yolu, en çapkın Marki'yle nişanlanıyormuş gibi yapmaktır.

Ton'un en kötü tırmağı olarak ünlenen Ethan, hiç kimseyi umursamamıştır. Ama Raven'ı saplantı haline getirir... Ve sahte nişanlılıkları aniden sona erdiğinde, Ethan onu yakınında tutmak için her şeyi yapmak zorundadır...

Hatta onu mahveder.

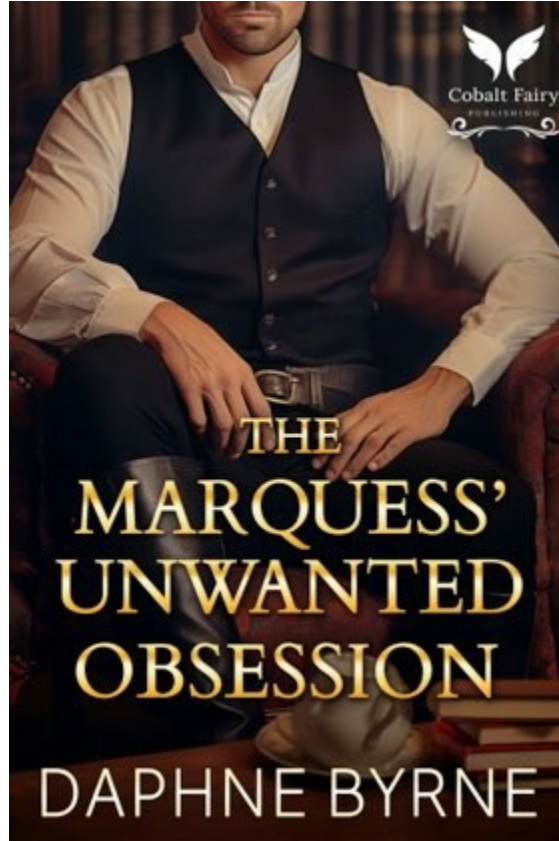
OKUMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE...

Ethan'ın çok karmaşık ve tehlikeli bir geçmişi vardır... Etrafında pek çok dedikodu dolaşmaktadır, bunlardan en önemlisi de arkadaşlarından birinin öldürülmesine karışmış olmasıdır...

İşte Ethan'ın ön bölümü, ona ve arkadaşlarına (serinin önceki kitabındaki Jackson gibi) ne olduğunu anlamanıza yardımcı olacak.

Okuyucularımın çoğu bunu talep etti ve bu yüzden ÜCRETSİZ olarak veriyorum! Çok seveceğinizi biliyorum! Okumanız zorunlu değil, ancak bu seriye ilk kez başlıyorsanız gerçekten yardımcı olacaktır.

Ethan'ın Davasının hikayesini [buradan](#) okuyabilirsiniz.

Yukarıdaki resme tıklamanız yeterli! ↑

BÖLÜM 1

Raven Davenport yabancı kalabalığının ortasında duruyordu, tüm duyuları büyük balonun zenginliği tarafından saldırı altındaydı.

Annesi Mathilda ve babası Oscar'ın yanında durmuş, en güzel ipeklerini ve satenlerini giymiş yabancıların etrafında dönmesini izliyordu. Tanımadığı yüzler denizi ve kahkaha sesleri balo salonunun yüksek tavanlarında yankılandıkça göğsü sıkışıyordu.

Oda avizelerin yumuşak altın ışığıyla çalkalanıyordu ama tüm bu ihtişam Raven'a bunaltıcı geliyordu. Hava egzotik parfümlerin kokusuyla ağırlaşmıştı ve zenginliğin ince misk kokusu onu boğuyor gibiydi. Neşe selinin içinde yalnız bir adaydı.

Raven istemeyerek de olsa kendisini ailesinin ona bir talip bulma arayışının isteksiz bir katılımcısı olarak buldu. Kaçmayı, yabancılardan, meraklı gözlerden ve dile getirilmemiş beklentilerden uzakta kendi odasının rahatlatıcı sessizliğini arzuluyordu.

"Raven, tatlım, yine kambur duruyorsun." Annesinin ses tonunda biraz kızgınlık vardı. "Bunlar imkanları ve bağlantıları olan çok nüfuzlu insanlar. İyi bir izlenim bırakman çok önemli."

"Beni bu baloya neden sürüklediğini bir daha hatırlatsana," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi Raven, sesine acının sızmasına dikkat ederek. "Bu 'nüfuzlu insanlar' ya da onların bağlantılarıyla ilgilenmediğimi biliyorsun."

"Saçmalama," dedi Mathilda, yelpazeyle Raven'ın elbisesinin tozunu alırcasına. "Sana uygun bir eş bulmak için burada olduğumuzu biliyorsun. Şimdi gözünü dört aç. Sanırım Vikont bize doğru geliyor."

Raven'ın gözleri kalabalığa kaydı ve şık giysileriyle göz kamaştıran yakışıklı bir adamın onlara doğru yaklaştığını gördü. "Hanımlar," diye selam verdi, kendinden emin, neredeyse buyurgan bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek onları selamladı. "Anthony Smith, Rochford Vikontu, hizmetinizdeyim."

Rochford Vikontu aristokratik cazibenin timsaliydi ve hükmedici varlığı dikkat çekiyordu. Uzun boylu ve asil duruşuyla tam bir asilzadeydi; özenle dikilmiş kıyafeti atletik silüetini vurguluyordu. Raven gözlerini onunkilerle buluşturdu ve gözlerine baktıkça sinirini bozan esrarengiz bir parıltı taşıyan ela gözleri karşısında büyülendiğini fark etti.

Raven Vikont'u bir kez daha süzdü ve açık teniyle tezat oluşturan, arkaya doğru taranmış koyu renk saçlarını fark etmekten kendini alamadı. Ona güven veren göz kamaştırıcı bir gülümseme yaydı ama Raven'a göre bu, onun yüksek doğumunun ve ayrıcalıklı yetiştirilme tarzının bir göstergesiydi.

Raven Vikont'u bir süre daha incelerken gözleri kısıldı ve dudakları ince, etkilenmemiş, kibar bir gülümsemeye dönüştü. Bu adamda inanılmaz derecede sinir bozucu bulduğu bir şeyler vardı. Belki de rahatsız edici bulduğu şey ona yaklaşma cesaretiydi ya da belki de kendini taşıma şekliydi. Her iki durumda da, içten içe bu adamdan hoşlanmayacağını biliyordu. Kılık kıyafeti ve tavırlarıyla fazlasıyla kendini beğenmiş biriydi, üstelik bir üstünlük havası da vardı.

Ona hemen güvenmedi ve soylu görünümünün altında yatan olası manipülasyon ve kişisel çıkarları görebildi. Kendini nasıl takdim ederse etsin, Raven'a göre Vikont, kendi zenginliğinin ötesindeki dünyadan habersiz, aşırı ayrıcalıklı bir aristokrattan başka bir şey değildi. Böyle bir adama güvenmenin muazzam bir hata olacağını düşündü.

"Lordum, onur duyduk," dedi Raven'ın annesi, en iyi Chantilly dantelleri kadar gösterişli bir şekilde. "Kızım Raven Davenport'u takdim edebilir miyim?"

Vikont gözlerini Raven'a çevirdi, bakışlarında yırtıcı bir parıltı vardı. "Bayan Davenport," dedi ve kısa bir süre için Raven'ın elini tuttu. "Odanın diğer ucundan güzelliğinize hayran kaldım."

Raven usulca geri çekildi, ruhu onun cüretkârlığı karşısında kabarmıştı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye cevap verdi, kibarlığı meydan okumasını zar zor gizliyordu.

Anthony, Raven'ın annesine dönerek, "Leydi Davenport," diye söze başladı. "Kızınızın güzelliğinden haberdardım, ama kendim de gördüm, söylemeliyim ki, söylentilerin bir kez olsun doğru olması oldukça dikkat çekici. Eğer Leydi Davenport, siz ve kocanız izin vererseniz, onu istemeye geldim."

Müziğin ritmi odayı doldururken dünya sallanmaya başladığında Raven'ın kalbi midesine çarptı. Aldığı her nefes ciğerlerine batarken sert ve kabaydı.

Mathilda gururla kızarak ve kızının rahatsızlığından habersizmiş gibi görünerek hemen cevap verdi: "Lordum, onur duyarız."

Raven Vikont'un cüretkârlığı karşısında şaşkına döndü ve içinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti. Onunla evlenmek bir yana, bu adamla daha fazla zaman geçirme fikrini düşünmek bile onun için neredeyse dayanılmazdı.

"Özür dilerim Lordum ama bu tür kararların kur yapılan kişiyi de içermesi gerektiğine inanıyorum, sizce de öyle değil mi?" Sesi titrek ama kararlıydı, omuzlarını geriye atıp nefesini tutarken Lord'un nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi.

Anthony, normalde soğuk olan tavrını bir anlığına ısıtan içten bir gülümsemeyle parladı. Dikkati Raven'dan annesine ve tekrar annesine kayarken boğazını temizledi. "Bayan Davenport, açık sözlülüğünüzü takdir ettiğimi söylemeliyim. Ancak, bu akşam beni görmeye geldiğinizi sanıyordum."

Raven'ın kafası annesinin yüzündeki neşeli gülümsemeyi görmek için döndü. Dünyasının başına yıkıldığını hissettiğinde bu manzara onu dehşete düşürdü. Mathilda kirpiklerini kırpıştırarak Raven'ın yanında sessiz ve hareketsiz kaldı. Kendisini annesinin entrikaları için bir piyondan başka bir şey olarak görmeyen Raven paniğe kapıldı.

Annesinin yarattığı karmaşadan kurtulmanın yolunu kendisinin bulması gerektiğini fark eden Raven boğazını temizledi. Derin bir nefes aldı, eldivenli ellerini birbirine kenetlerken gözleri meydan okuma ve hüznün karışımıyla dolup taşıyordu. "Lordum, teklifinizi kabul edemeyeceğimi size bildirmem gerektiğini hissediyorum," dedi sesi sabit bir şekilde.

Odada bir şaşkınlık mırıltısı dalgalandı.

Mathilda'nın ifadesi şoktan inanmazlığa dönüştü. "Raven, ne yapıyorsun?" diye sordu, tedirgin bir şekilde Raven'ın yanında kayarken sesi sertleşmişti.

Raven şaşkın annesine doğru döndü. "Biriyle görüşüyorum anne," diye itiraf etti cesurca, bakışları tereddütsüz.

Hem Anthony hem de Mathilda şaşkın bir sessizlik içinde ona baktılar.

"Birini mi görüyorsun? Kim olabilir bu Raven?" diye sordu annesi, sesi şaşkınlık ve öfke karışımıydı.

Raven'ın gözleri odayı taradı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Cesur iddiasını doğrulayacak birini, herhangi birini bulmak için çıldırıyordu. İsteyeceği son şey kendini beğenmiş Vikont'a takılıp kalmaktı.

Raven gözlerini odada gezdirirken, kalabalığın içinde muhtemel bir kurtarıcı aradığı için bakışlarında bir aciliyet hissi belirgindi. Bakışları, kolunu yeni karısına sevgiyle sarmış olan yeni damat Jackson Deumond'a takıldı. Raven her şeyden çok onun kurtarıcısı olmayı diliyordu ama onun kendisini kurtarmaya gelmeyeceğini biliyordu.

Daha sonra Mary-Jane ile mutlu bir evliliği olan, onurlu ve dürüst bir adam olan Harrison'ı gördü. O da dertlerine derman olmayacaktı. Gözleri daha sonra, bekâr olmasına rağmen genç bulduğu Liam Monrow'a kaydı. Seçenekleri azaldıkça kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

Tam da yaklaşan kıyamet duygusu onu ele geçirmek üzereyken, gözleri Whitland Markisi Ethan Holloway'e takıldı. Bu olasılığı düşünürken gözlerinde bir umut ışığı parladı. Parlak zırhlı şövalyesini bulmuştu.

Ethan Holloway hakkında ortalıkta dolaşan dedikodulara rağmen, Raven onu her zaman inanılmaz derecede yakışıklı bulmuştu. Karanlık bir geçmişi olduğuna dair fısıltılar, hatta bir cinayete karıştığına dair imalar, adının üzerine yapışmış olsa da cazibesini asla zedelemiyordu. Bu söylentilerin ayrıntıları belirsizdi ve gizemle örtülüydü, Raven sadece toplantılarda ve balolarda dönen fısıltılardan haberdardı.

Yine de onun hikâyesinde daha fazlası, o büyüleyici gözlerin ardında gizli bir derinlik olduğu hissinden kurtulamıyordu. Neyse ki, bildiğı kadarıyla adam bekârdı. Bu da onu iddiasını desteklemek için mükemmel bir seçim yapıyordu. Şöhreti çok onurlu olmayabilirdi ama kadın çaresizdi. Ve çaresizlik zamanlarında, insan elindekiyle yetinmek zorunda kalır. Üstelik, diye düşündü, bu sadece şimdilik, önünde duran can sıkıcı adamdan kendini kurtarmak içindi.

"Anne, sana yalvarıyorum, gereksiz yere üzülmeyin," diye başladı Raven, gözleri muziplikle parlıyordu.

Mathilda kaşları endişeyle çatılmış bir halde oflayarak cevap verdi. "Raven, sevgilim, toplumumuzda itibarın her şey demek olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ben sadece görüştüğün bu adamın saygın biri olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Saygın mı?" Raven'ın neşeli kıkırdaması odada yankılandı. "Anne, böyle zamanlarda saygınlık, karşılayamayacağımız bir lüks. İçiniz rahat olsun, ben iyiyim ve sizin öncelikli endişeniz de bu olmalı."

Mathilda derin bir iç çekti, belli ki bu belirsiz yanıtın tatmin olmamıştı. "Raven, canım, senin iyiliğın her zaman en büyük endişemdir, ama söylentilerin bir kadının itibarını nasıl zedeleyebileceğini bilirsin."

"Kesinlikle," diye güvence verdi Raven, yüzü muzip bir sırıtişla aydınlanmıştı. "Ama unutmayın, bizi tanımlayan söylentiler değil, onlara nasıl yanıt verdiğimizizdir."

"Bayan Davenport," diye başladı Anthony, sesi ipek gibi pürüzsüz, gözleri görmezden gelinmesi zor bir yoğunlukla doluydu. "Biz çok hoş bir çiftiz, bunu takdir etmelisiniz. İkimiz de varlıklı, çekici ve toplumda saygın kişileriz. Birlikteliğimize karşı gösterilen direnci anlamıyorum."

"Lordum," diye cevap verdi Raven, dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçarak, "gümüş dilli dalkavukluğunuz başka kızlarda işe yarayabilir, ama ben

onlardan biri değil."

"Raven," diye azarladı Mathilda.

Anthony boğazını temizlerken sırtını dikleştirerek, "Sorun değil," diye ısrar etti. "Eminim Bayan Davenport sabahleyin bu kadar çok dikkat dağıtıcı şey olmadan durumumuzu biraz daha net gorecektir."

Raven'ın gülümsemesi hiç değişmedi. Onun yerine gözleri kararlılıkla parladı. "Vikont kendi seçimlerini yapmaktan aciz olduğumu ima ediyorsa," diye cevap verdi, "fena halde yanılıyor olacak, çünkü ben dünyayı aramıyorum. Ben sevgi, dürüstlük ve saygı arıyorum. Ve inanıyorum ki bunları Whitland Markisi'nde bulmuş olabilirim."

Anthony'nin şaşkınlığı her halinden belliydi, sevimli gülümsemesi bir an için duraksadı. Raven ise hiç şaşırmamıştı. O seçimini yapmıştı ve bu o değildi.

şimdiye kadar gecenin şenliklerinin canlı bir ortağı olan müzik, mırılıtların yayılmaya başlamasıyla aniden durdu. Renkler ve ışıltılı ışıklarla çalkalanan büyük balo salonu nefesini tutmuş gibi görünürken atmosferde hissedilir bir değişim yaşandı.

Bütün gözler Raven ile Whitland Markisi Ethan Holloway arasında gidip geliyordu.

Ethan kalabalığın arasından Raven'a doğru yürürken yüzünde tedirgin bir gülümseme belirdi. Raven, Ethan yaklaşırken onun sert bakışlarındaki şaşkınlığı görebiliyordu. Kur yaptıklarına dair duyuru havada asılı kalıp herkesi merak içinde bırakırken odaya bir sessizlik çöktü.

BÖLÜM 2

E, yıpranmış deri koltukta sert bir şekilde otururken ağırlığını kaydırdı. Sigara kokulu odaya göz gezdirdi ve Kendisini, kendini beğenmişlik havası küçük odayı boğuyormuş gibi görünen rengarenk bir grup insan tarafından kuşatılmış buldu. Havada asılı kalan ve etrafında dönen dumandan gözleri yanıyordu.

Odanın bir köşesinde Anthony, Ethan'ın huzursuzluğundan habersiz, kristal bardaklara bol miktarda viski dolduruyordu. Ethan loş ışığın altında parıldayan altın rengi sıvıyı izledi. Anthony'nin ağır eliyle doldurduğunu fark edince dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. Ethan, kadehlerin ağzına kadar yükselen kehribar rengi havuzu izlerken endişelenmekten kendini alamadı.

Anthony elinde tuttuğu kristal bardaklarla Ethan'a doğru döndü. "Ee, Lord Whitland," diye başladı, sesinin rahat tonu bakışlarının yoğunluğunu yalanlıyordu, "Bayan Davenport'u nereden tanıyorsunuz?"

Ethan sertçe yutkundu, koltuğunda bir kez daha kayarken rahatsızlığını gizlemeye çalıştı ve hiç yoktan bir yalan uydurdu. "Bir süre önce Hyde Park'ta tanıştık."

"İlginç," diye düşündü Anthony, Ethan'a bir bardak uzatırken. Viski kokusu Ethan'ın burun deliklerini doldurdu ve Anthony kendi bardağındaki sıvıyı inceleyip içindekileri bir girdap oluşturana kadar döndürürken midesini bulandırdı. "Peki ne zamandır görüşüyorsunuz?"

"Sadece birkaç ay oldu," diye cevap verdi Ethan, kendini böyle bir çıkmazın içine nasıl soktuğunu düşünürken gözleri kapı aralığına kaydı. Elbette her şey daha kötü olabilirdi. Bayan Crosby ile birlikte olabilirdi.

Bu düşünce Ethan'ın vücudunu ürpertti.

Anthony viskisinden bir yudum alarak, "Mmm," diye mırıldandı. "Peki Bayan Davenport ile niyetiniz nedir?" Sesi sanki hava durumunu tartışıyorlarmış gibi sabit, neredeyse sıradan bir tonda çıkıyordu ama gözleri Ethan'ın yüzünden hiç ayrılmıyordu.

Vikont'un bakışlarında Ethan'ı tedirgin eden yırtıcı bir şeyin ince bir ipucu vardı.

"Niyetiniz nedir?" Ethan Vikont'a meydan okumaya cesaret ederek sordu.

Anthony kaşlarını kaldırdı ve Ethan'a ters ters baktı. "Belli ki ailesinin servetinden haberdarsınız, yoksa onunla ilgilenmezsiniz."

"Bu yüzden mi ona kur yapmak istiyorsun?" Ethan oturduğu yerde kıpırdanarak karşı çıktı. "Ailesinin parası için mi?"

"Evlenmek için servet ve güç biriktirmekten başka bir neden var mı?" Anthony bakışlarını kısarak sordu.

"Her zaman aşk vardır. Bazıları için bunun büyük bir ağırlığı olduğunu duydum," dedi Ethan duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak.

Vikont'un üzerinde Ethan'ın kıkırdamak istemesine neden olan bir kayıtsızlık havası vardı. Vikont'un kendini beğenmişliğinden duyduğu rahatsızlık midelerini bulandırırken gözlerini devirdi.

"Aşk mı? Ah, ne aptalca bir saçmalık, ama merak ediyorum, neden gözünüze çarptı?" Anthony Ethan'a yaklaşarak sordu.

Ethan dürüstçe, "O daha önce tanıştığım hiçbir kıza benzemiyor," diye cevap verdi.

İçinde bulunduğu durumun ironisine kıkırdamaktan kendini alamadı. Ne de olsa Raven Davenport'la hiç vakit geçirmemişti. Onun zevkine göre fazla dindardı.

"Söylemem gerekirse kesinlikle farklı türde bir kadın."

"Farklı mı?" Anthony bir kaşını kaldırarak tekrarladı. "Ne açıdan?"

Ethan doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor, çok fazla şey anlatmamaya çalışıyordu. Ne de olsa Raven'ın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Onu partilerde ve toplantılarda birkaç kez görmüştü ama bir kez bile ona yaklaşmamış, hatta aklına bile getirmemişti.

"O... o bağımsız. Güçlü iradeli. Ve kimsenin ona ne yapacağını söylemesine izin vermiyor," diye yanıtladı Ethan, sanki yıllardır her kadın şampiyonun yakındığını duyduğu sözlerini aktarırcasına.

Anthony kıkırdadı, Ethan'ın tüylerini diken diken eden bir sesteki bu. "Evet, neden böyle birine ilgi duyduğunu anlayabiliyorum," dedi, sesi alaycıydı.

Ethan, Anthony'nin imalarının tamamen farkındaydı. Ton'daki herkes Ethan'ın skandallarla dolu geçmişini biliyordu ama bunun yüzüne vurulmasına tahammül edemezdi.

Ethan, birinin Raven'a zarar vermeye çalıştığı düşüncesiyle içini bir koruma dalgasının kapladığını hissetti. Bunun nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kadını gerçekten tanımıyordu ama ona yaklaşırken yalvarırcasına ona bakan yüzü kalbini burkmuştu.

"Eğer ona zarar vereceğimi ima ediyorsanız, Lordum, fena halde yanılıyorsunuz," dedi kararlı bir şekilde.

Aralarına bir sessizlik girdi, Ethan'ı derinden sarsan bir sessizlik. Vikont, Ethan'a yargılayıcı bir bakış fırlatırken ağırlığını kaydırdı.

"Raven'la görüşmeyi bırak," dedi Anthony açıkça, odadaki gerginliği yarıp geçerek. "Ona senden daha iyi bir hayat verebilirim Ethan. Senin itibarın... saygın olmaktan çok uzak."

Ethan kaşlarını çattı ve gözlerinde öfke alevlendi. "Ne yaptığım seni ilgilendirmemeli Anthony."

"Ama öyle, Ethan. Öyle." Anthony'nin sesi ürpertici bir sakinlikteydi. "Bayan Davenport'a kur yapmak için planlarım var. Ona hak ettiği dünyayı sunmayı içeren planlar."

Ethan koltuktaki yerinden kalktı, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Raven beni seçti. Seni değil, Anthony. O beni seçti. Geçmişim ya da itibarım ne olursa olsun, onu elimden geldiğince onurlandıracağım."

Topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı ve arkasında şaşkın bir Anthony bıraktı.

Ethan hızla odadan çıkıp koridora doğru ilerledi. Sorular onu bombardımana tutarken vücudunun karıncalandığını hissetti. Raven'ın neden onu seçmek zorunda kaldığı kafasını karıştırıyordu. Kadını birkaç tesadüfi karşılaşma dışında tanımıyordu. Bildiği tek şey Bayan Davenport'un zarafet ve inceliğin timsali olduğuydu. Onu diğerlerine tercih etmek için bir nedeni olmalıydı.

Odak noktası Anthony'ye kayarken bu düşünce Ethan'ın ilgisini çekti.

Ethan bu adamla ilgili rahatsız edici söylentileri duymuştu ve Raven'ın gözlerindeki ışığı bir anlık öfkeyle söndürebileceğini biliyordu.

Ethan'ın derinliklerine sızan önsezili bir düşünce, masum ve çarpıcı Bayan Davenport'u koruması için onu zorluyor ve dırdır ediyordu.

Ethan balo salonunda yürürken, etrafında dönen mırıltıları ve hafif kahkahaları duymazdan gelmeye çalışarak Raven'ı aradı.

Kalbi göğsünde küt küt atarken, bakışları o tanıdık yüzü ararken kalabalığın içinde ilerledi. Adının her fısıltısı nabzını hızlandırıyor, onu bulma kararlılığını keskinleştiriyordu. Raven'ın neden kusursuz Anthony yerine onu, kötü bir geçmişi olan bir adamı seçtiğini anlamakta zorlanıyordu. Raven'ın cesur itirafı ve inancı Ethan'ın bile bilmediği bazı gizli buluşmaları olup olmadığını sorgulamasına neden olmuş ve böyle bir konuda neden yalan söylediğinin gizemini çözme amacıyla kararlı hale getirmişti.

Ethan odanın diğer ucunda, altın rengi saçları sırtından aşağı dökülen Raven'ı gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı. Saçlarının büyük avizelerin altında parıldaması büyüleyiciydi. Gece mavisi elbisesi içinde göz kamaştırıcıydı ve gözleri Ethan'ın nefesini kesen bir iç ateşle parlıyordu. Ethan kendini ona doğru çekilirken buldu ve ayakları kendiliğinden hareket ederek dansçıların arasından ustalıkla sıyrılıp onun yanına geldi.

Adam yaklaştıkça kalabalığın gürültüsü hafif bir boğukluğa dönüştü, ta ki adam ondan birkaç santim ötede durana kadar. Raven başını çevirdi, adam onun önünde derin bir şekilde eğilirken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, Bayan Davenport?" diye sordu, gözlerinde umut dolu bir bakışla elini ona uzatarak.

Raven'ın dudaklarında nazlı bir gülümseme belirirken yüzü sertleşti. Yanındaki kadına bir an göz attı. Ethan, birbirlerine bu kadar yakın durduklarına bakarak onun annesi olduğunu tahmin edebiliyordu. Raven çekingen bir eli onunkine koyarken omuzlarını geriye attı.

Ethan çelik gibi gözleri ve dudaklarına yapışmış sahte gülümsemesiyle Raven'ı dans pistine götürdü. Dans etmeye başladıklarında tüm gözlerin üzerlerinde olacağını biliyordu ama onlara aldırmadı.

Vücutları müziğin ritmiyle sallanırken Ethan eğilip onun kulağına fısıldadı: "Duyduğuma göre kur yapıyormuşuz. Tuhaf, ben böyle bir şey hatırlamıyorum."

Ethan'a bakarken Raven'ın vücudu gerildi. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken bir kaşını kaldırdı.

"Sizi bu şekilde zor durumda bıraktığım için çok özür dilerim Lord Whitland," diye özür diledi Raven, Ethan onun gözlerinin etraflarındaki insanları süzdüğünü fark edince.

"Eğer bir izlenim bırakmaya çalışıyorsan, inan bana bıraktn," diye hafif bir ses tonuyla alay etti Ethan, gözlerinde bir eğlence kıvılcımı parlarken. "Ama son kontrol ettiğimde, bunun makul olması için normalde birinin kur yaptığının farkında olması gerekir, sence de öyle değil mi?"

Raven'ın yanakları büyüleyici bir pembelikle kızardı, gözleri onun alaycı bakışlarından kaçtı. "Şey," diye kekeledi, "bilmen gerekiyorsa, ailem beni Vikont'la evlenmem için zorluyor ama adamı çok az tanıyorum. Sizi kendi sorunlarıma bulaştırdığım için özür dilerim."

Ethan'ın kahkahası çınladı ve birkaç kafanın onlara doğru dönmesine neden oldu. "Ah, asırlık masal," diye şaka yaptı, "ebeveynlerin sevgisiz birliktelikler ayarlaması. İnanın bana, bunu anlayabiliyorum. Benim ailem de uygun bir eş bulmam için başımın etini yiyor."

Ethan, Raven'ı dans pistinde döndürürken bakışları yumuşadı, melodik şarkı etraflarında usulca çalıyordu. "Bayan Davenport," diye başladı, sesi alçak ve ciddiye. "Ailelerimiz iyi niyetli ama karıştıkları şey bizim hayatlarımız. Aşkın doğal bir şekilde gerçekleşmesi ve ayarlanmaması gereken bir şey olduğuna inanıyorum."

"Yine de denemeye devam ediyorlar," diye cevap verdi, sesinde bıkkınlık vardı. "Kalplerimizi bizden daha iyi bildiklerine inanıyorlar gibi görünüyor."

Ethan kıkırdadı, gözleri ortak bir anlayışla parlıyordu. "Gerçekten de öyle. Ama belki de," dedi, bir kaşını kaldırırken sesini sadece onun duyabileceği şekilde komplocu bir şekilde alçaltarak, "onlara çöpçatanlık planlarının kuklaları olmadığımızı göstermeliyiz."

Raven'ın gür dudakları köşede kıpırdandı, gözleri darılırken bir gülümseme imasını bastırdı. Başıyla onaylarken bakışlarını aydınlatan bir meydan okuma parıltısı vardı. "Belki de yapmalıyız. Ne de olsa onların yanıldığını kanıtlamak için kendi kaderimizi seçmekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

Ethan, Raven'ın elini sıkıca tutarak onu dans pistinin girdabından uzaklaştırdı. Onu cam panelli bir kapıdan geçirdi ve akşam havasının yüzünü okşadığı özel bir terasa götürdü. Yine de Ethan, Raven'ı kendilerine bakan sayısız çift gözden uzaklaştırırken içinde bir heyecan dalgasının dalgalandığını hissetti.

Gece, yıldızlı gökyüzünün altında cırcır böceklerinin cıvı cıvı şarkılarıyla durgundu. Ethan, mürekkep gibi karanlığı ruhani ışıltılarıyla süsleyen yıldızlara zar zor baktı. Yumuşak ışıltının altında Raven büyüleyici bir görüntüye sahipti. Elbisesi ayın gümüşü ışığında parlıyor, gözleri yıldızlarla yarışan bir ışıltıyla parlıyordu. Özel sığınaklarının dinginliği, Raven'ın göksel gölgelik altındaki nefes kesici güzelliğiyle birleşince, etraflarındaki havaya büyülü bir nitelik kattı.

Raven şaşkınlıktan gözlerini kocaman açarak tenha balkona baktı. "Lord Whitland," diye başladı, tereddütle karışık

ve sesinde merak vardı. "Neden buraya geldik? Burada olmamalıyız."

"İstersen bana Ethan diyebilirsin. Ama neden bu kadar gerginsin? Seni anlamsızca öpmemden mi korkuyorsun?" diye alay etti. Ancak ses tonundaki belirsizliği fark ederek ona güven verici bir gülümseme sundu. "Temiz havada buluşmamızda skandal yaratacak bir şey yok. Kapılar hâlâ açık ve ailen seni bulmak isterse **bulabilir**. Ben sadece gürültüden ve meraklı gözlerden uzak bir an geçirmemizi istedim," diye açıkladı, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadan. "Buranın başkalarının müdahalesi olmadan kendi kararlarımızı vermemiz için uygun bir yer olabileceğini düşündüm, ama rahatsız olursan içeri dönebiliriz."

Raven başını salladı, onun sözlerini düşünürken dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. Gözlerini gökyüzüne çevirerek gülümsedi. "Hayır, bu çok güzel. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Bir an sessizlik içinde durdular, sadece çevrelerindeki huzurun tadını çıkardılar.

Ethan Raven'a döndü, yüz ifadesi ciddiye. "Düşünüyordum da."

"Acıdı mı?" diye sordu çarpık bir sırtıyla. Ethan şaşkınlıkla ona bakarken bir kaşını kaldırdı. "Düşünüyorum. Acıdı mı?"

Ethan gözlerini devirerek ona bir adım daha yaklaştı. "Evet, her zaman olduğu gibi. Ama cidden, Vikont'la olan nişanınızı bozmak için ne gibi planlarınız var? Sana kur yapma konusunda çok kararlı."

Raven omuz silkti. "Biraz daha uzun süre rol yapabileceğimizi umuyordum - mesela Sezon sonuna kadar."

Ethan çenesindeki kirli sakalı ovuşturarak, "Kur yapmanın yeterli olacağını sanmıyorum," diye düşündü. "Aslında, ikimizin de bir süre özgür kalmasının tek yolunun nişanlandığınızı açıklamam olduğuna inanıyorum."

Raven'ın gözleri irileşti ve teklifinin beklenmedikliği bir an için sözlerini kaybetmesine neden oldu. "Nişanlanmak mı?" diye kekeledi, şaşkınlık ve şok karışımı bir duygu kaplamıştı içini. "Ama Lordum, bu... bu çok ani oldu. Ben... Biz böyle bir bağlılığa hazır mıyız?"

Ethan hızla öne çıkarak Raven'ın ellerini avuçlarının içine aldı. "Bunun çok zor ve ani olduğunun farkındayım ama Anthony ile birleşmeni engellemek ve büyükannemi işimden uzak tutmak istiyorsak, nişanlanmak en uygun seçenek."

Bir düşünce girdabının içinde kaybolmuş gibi görünen Raven, bakışları uzakta, sadece başını salladı. "Ben... Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var Lordum," dedi sonunda ve sakallarını ovuştururken ondan uzaklaştı.

Ethan, kadının balkon boyunca volta atmasını izledi, bir kez bile dönüp ona bakmadı. Teklifinin ağırlığı aralarındaki havada asılı kalmıştı.

"Lordum, bu işe yaramayacak," diye başladı Raven, sesi belirsizlikle titriyordu. "Herkesi gerçekten... aşık olduğumuza nasıl ikna edebiliriz?"

Ethan sakince, "Oh, ikna edici olacağız," diye cevap verdi. "Büyükannem bir süredir bana bir eş bulmam için baskı yapıyor. Ve sen, sen açıkça Vikont'la evlenmek istemiyorsun."

"Kimsenin bize inanmasına imkân yok!" Raven sesinin tizliğini yükselterek haykırdı.

Ethan hızla hareket ederek bir parmağını hafifçe dudaklarına götürdü ve sakinleşmesini işaret etti. "Bayan Davenport, beni dinleyin," dedi yumuşak bir sesle, bakışlarını onunkilere kilitleyerek. "Nişanımız sadece Sezon sonuna kadar sürecek. Bittiğinde, nişanı iptal edebilirsiniz... ve suçu ben üstlenirim. Burada benim gibi biriyle nişanı bozmak istediğin için seni suçlayacak kimse yok. İtibarın zedelenmemiş olur ve gelecek sezon geldiğinde Vikont mutlaka başka birini bulmuş olur ve sen de yalnız kalırsın."

Raven ona baktı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Teklifinin ciddiyetini düşünürken sözleri havada asılı kaldı. Ethan bekledi ve onun tırnaklarının ucunu kemirmesini izledi.

Raven duygularını ve düşüncelerini sıralamaya çalışırken Ethan onu kolundan yakaladı ve bir kez daha volta atmasını engelledi. Elinin sıcaklığı damarlarında dolaşarak hiç beklemediği bir arzu uyandırdı. Geri çekilerek ona baktı, yüz hatlarını inceledi, dile getirmeye cesaret edemediği soruların cevaplarını aradı.

"Bunun kabul edilmesi zor bir şey gibi göründüğünü biliyorum ama unutma, mahkemedeymişiz gibi davranmamızı ilk öneren sendin. Harika bir fikirdi ve şimdilik işe yaradı. İnsanlar şimdiden hakkımızda konuşuyor, spekülasyon yapıyor ve hatta bazıları aramızda daha fazlası olabileceğine inanıyor. Bir sonraki mantıklı adım birlikte olduğumuzu duyurmak ve bunu resmileştirmek olacaktır."

Raven ona baktı, gözleri geniş ve sorgulayıcıydı. "Ama Lordum, evlilik... kutsaldır."

"Biliyorum," diye onayladı başını sallayarak. "Ama iyice düşün, bu toplar insanları eşleştirmek için değil de ne için?"

Raven alt dudağını çiğnerken etrafına bakındı. "Haklısın. Atabileceğimiz tek mantıklı adım bu."

"Bu hileyi sadece sezon sonuna kadar sürdüreceğiz. Diğer tüm çiftler eşleşip evlendikten sonra bu işi sonlandıracağız.

Bu şekilde Vikont'un sizinle evlenme şansı olmayacak."

Raven sessizliğe gömüldü, zihni hızla çalışıyordu. Ethan onun kararını beklerken hava beklentiyle doluydu. Ona bir yaşam çizgisi sunuyordu, ama bu kendi zorlukları ve sonuçlarıyla birlikte gelen bir çizgiydi.

Ethan'ın bakışları onunkilere kilitlenip dudaklarında bir sırtış gölgesi belirdiğinde Raven, Ethan'ın içinin derinliklerinden ortaya çıkarmakla tehdit ettiği arzu ve cazibeyi dizginleyip dizginleyemeyeceğini sorgulamasına neden olan bir beklenti ürpertisi hissetti.

BÖLÜM 3

Raven midesinin sanki bir uçurumun üzerinde duruyormuş gibi döndüğünü fark etti. Acaba bu korkuya yenik mi düşsem diye düşündü.

Ethan'la sahte bir nişanlanmanın ayrıntılı bir maskaralığı, kötü şöhretli tırmık ya da uzaklaşmak.

Bu durumun onun için özgürlüğe giden bir bilet, ailesinin ağır beklentilerinden kurtulmanın bir yolu olabileceğini biliyordu. Annesinin ona paralı ve unvanlı birini bulması için baskı yapmadığı zamanın ne kadar özgürleştirici olacağını düşündükçe içinde bir umut kabarıyordu.

Yine de kendini Ethan'a bağlama fikri yutulması zor bir haptı. İçinde bulunduğu durumun paradoksuyla boğuşurken kalbi endişeyle çırpınıyordu. Bu sahteliğin sağlayabileceği özgürlüğü arzuluyor ama Ethan'ın ününe sahip bir adamla bu denli ilişkilendirilme düşüncesinden tiksiniyordu.

Raven geri adım attı ve korkuluklara yaslandı. Durumun ciddiyetini kavramaya çalışırken akli bir karış havada kalmıştı. Toplumsal beklentilerin yüksek olduğu katı bir evde büyüdüğünden, hayatını yöneten katı kurallar ve gelenekler tarafından her zaman boğulduğunu hissetmişti. Ailesi her zaman onun varlıklı bir aileyle evlenerek toplumdaki statülerini güvence altına almasını ummuştu ama Raven iyi yetiştirilmiş bir ödül eşi olmaktan daha fazlasını arzuluyordu.

Ethan Raven'a döndü, bakışları sabit ve kararlıydı. "Bu planımızla ilgili çekinceleriniz olduğunu biliyorum ama inanın bana, bu kusursuz bir strateji. Sezonun sosyal etkinlikleri sırasında kendimizi bir çift olarak tanıtacağız."

"Bilmiyorum," diye tereddüt etti Raven, gözleri kayıyordu.

"Hadi ama, spontane ve vahşi bir şey yapmıyor musun? Kendin için değilse bile benim için yap. Büyükannem acımasızdır ve ben de seninle aynı durumdayım," diye yalvardı Ethan.

"Lordum, bu hassas bir durum, toplumun nasıl olduğunu bilirsiniz. Dedikodular, spekülasyonlar..."

Ethan araya girdi, ses tonu güven vericiydi, "Korkunuzu anlıyorum, ama sunu bir düşünün. Ailelerimizin beklentilerini yerine getirirken bağımsızlığımızı da koruyoruz. Toplumun toplantılarına nişanlı bir çift olarak katılıyoruz, ancak geri kalan

zamanlarda tam olarak istediğimiz gibi yaşıyoruz.

özgür ve bekâr olmak istiyoruz. Bu mükemmel bir çözüm."

Raven sözlerini tartarak Ethan'a baktı. Sonunda başını sallamadan önce aralarında uzun bir sessizlik anı yaşandı. "Pekâlâ Lordum. Bunu yapacağım. Nişanlınız olmayı kabul ediyorum."

"Evet diyeceğini biliyordum," dedi, ellerini neşeyle birbirine sürterken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Şimdi ikna edici olmamız gerekiyor. Artık Lordum ya da Bayan Davenport yok. Ben Ethan'ım ve sen de Raven'sın. Balo salonuna geri adım attığımızda, sorularla saldırıya uğrayacağız. Söylentiler havada uçuşacak."

"Biliyorum," diye cevap verdi, odanın diğer ucundan onları izleyen birkaç çift meraklı gözü fark edince odayı bir kez daha taradı. "Beni endişelendiren, toplum içinde olmadığımız zamanlarda ne olacağı."

"Ne demek istiyorsun?" Ethan ona şaşkınlıkla baktı.

"Tüm bunlar sona erdiğinde itibarımın zedelenmemesini istiyorum," diye açıkladı Raven, sesi baloda çalan müzikten zar zor duyuluyordu. Bir adım daha yaklaştı. "Kimsenin aramızda istenmeyen bir şey olduğundan şüphelenmemesini istiyorum."

Ethan şaşırmış bir halde ona baktı. "Endişenizi anlıyorum. Sanırım ben de bu konuda endişelenirdim. Ama sana yemin ederim, sen istemedikçe sana elimi bile sürmeyeceğim."

Sözleri üzerine gözleri parladı ve Raven kendini kızarıırken buldu. Ondan asla kendisine dokunmasını istemezdi, asla. Sadece bu düşünce bile onu titretiyordu.

Raven gergin bir şekilde diğer konuklara baktı ve mavi gözleri büyüdü. "İnsanların bize bakış attığını fark ettim. Bu rahatsız edici ve isteyeceğim son şey bir skandal."

Ethan'ın sert ifadesi bir gülümsemeye dönüştü ve yaklaştıkça neredeyse kurtvari bir nitelik kazandı. Raven, Ethan'ın vücudunun sıcaklığını kendi vücudunda hissettiğinde nefesi kesildi.

"Seni mahvetmeyi hayal bile edemem. Bir yemin ettiğimde, onu tutarım. Sen istemedikçe sana elimi bile sürmeyeceğim."

Ethan yaklaşırken Raven'ın kalbi, kaburgalarındaki kafeste tutsak bir kuş gibi çırpınıyordu. Yanağına değen nefesinin sıcaklığı, nabzının hızlanmasına neden olan tanıdık ve sarhoş edici bir tatlılığa sahipti. Gözlerini kapalı tutarak bekledi, kalbi kulaklarında duyulabilir bir şekilde çarpıyordu, etrafındaki hava, gelip onu tamamen mahvedeceği kesin olan bir öpücüğün beklentisiyle kalındı.

Raven, zihni mantıkla dönüp dururken vücudunun heyecanla karıncalandığını fark etti. Sonsuzluk gibi gelen bir andı bu, hüsnükuruntu ile mantık arasında gidip geldiği bir uçurumdu, ama sonunda gözlerini açmaya cesaret ettiğinde ani bir gerçeklik sarsıntısıyla karşılaştı.

Birkaç dakika önce Ethan'ın esrarengiz varlığıyla dolu olan yanındaki boşluk şimdi boştu. Gecenin serin kucığına sarılmış balkon ürkütücü derecede yalnız hissettiriyordu. Omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yayıldı, kısa bir süre önce mekânı kaplayan sıcaklığın aksine soğuk bir tezat oluşturuyordu. Gözleri çılgınca etrafı taradı, Ethan'dan herhangi bir iz aradı, ama aldığı tek cevap kendi kalp atışlarının alaycı yankısı ve yalnız olduğunun acı bir şekilde farkına varmasıydı.

Bir elini dudaklarına götürdü, hâlâ özlem içindeydi ve yakın öpücüğün beklentisiyle ağrıyordu. Kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Ethan'ın sözü *zihninde* yankılanıyordu -sen istemedikçe olmaz- ve kendini şeytanın kendisiyle bir anlaşma yapmış gibi hissetmekten alıkoyamıyordu.

Raven gösterişli salona girdiğinde annesi ve babasının onu beklediğini gördü, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı.

"Raven," diye başladı Mathilda, gözleri yumuşak ama sertti, "bu... nişan hakkında konuşmamız gerek." Sanki ağzında acı bir tat bırakmış gibi bu kelimeyle mücadele ediyor gibiydi.

"Onaylamadığımı biliyorum," diye cevap verdi Raven, sesi sabitti, "ama ben kararımı verdim. Ethan'la evleniyorum."

Oscar homurdandı, inanmadığı her halinden belliydi. "Ethan Holloway mi? O rezil herif mi? Hayır. O büyüleyici bir çapkından başka bir şey değil, Raven."

Mathilda, "Vikont çok daha iyi bir eş," diye ekledi. "Saygın, terbiyeli ve iyi bir aileden geliyor."

"Ama ben onu sevmiyorum. Anlamıyor musun? Hayatımda, evliliğimde buna ihtiyacım var. Siz ikiniz aşk için evlendiniz. Benim de neden evlenemeyeceğimi anlamıyorum."

Sessizlikleri sağır ediciydi. Belki de en güçlü ve öngörülemez faktör olan aşk, hesaba katmadıkları tek şeydi.

Raven her zaman ailesinin her isteğine itaat eden ve yüksek sosyetenin kurallarına uyan saygılı bir kız olmuştu. Ama şimdi, aşkı için evlenmeme ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında, tutku ve gerçek duygulardan yoksun bir hayat yaşamayı hayal bile edemiyordu.

Anne ve babasına baktı, gözlerinde kararlılık parlıyordu. "Benim için en iyisini istediğinizi anlıyorum ama bu sefer kalbimin sesini dinlemeliyim."

"Onun yüzünden pek çok kadın mahvoldu, Raven. Kendini onun merhametine bırakmak istemiş olamazsın." Oscar en derin korkularını dile getirdi.

Raven omuzlarını dikleştirerek anne ve babasının gözlerinin içine baktı. "Yaptığım şeyin zorlama görünebileceğini biliyorum ama Ethan Holloway'i önemseydiğimi söylerken bana güvenin. Arazisi ve parası var. Tıpkı sizin istediğiniz gibi bana bakacaktır."

Anne ve babası umutla karışık bir belirsizlik içinde birbirlerine bakıyorlardı. Ailesinin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama bildiği bir şey vardı: Anthony Smith'le evlenmeyecekti.

"Ethan beni istemeye gelecek ve geldiğinde ikinizin de onun teklifini kabul etmeniz en büyük dileğimdir."

Mathilda soluk soluğa kaldı ve Oscar'la bakıştı. "Ama, Raven-"

"Hayır," diye araya girdi Raven cesurca. Sesi sertti ve vücudu başının tepesinden ayak parmaklarına kadar karıncalandı. Ailesine yalan söylemekten nefret ediyordu ve sinirleri sürekli gerilirken bu numarayı daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordu. "Endişenizi takdir ediyorum ama bu benim kararım. O benim kalbime sahip ve ona güveniyorum. Lütfen bize onay verin."

Odadaki atmosfer gergindi ama Raven kararından vazgeçmedi. İsteddiği şeyin ailesi ya da toplum tarafından kolayca kabul edilmeyeceğini biliyordu ama sahip olduğu tek özgürlük kısıntısı için savaşımaya kararlıydı. Nihayetinde söz konusu olan onun hayatı ve mutluluğuydu ve kimse onun yerine bu kararı veremezdi.

Mathilda kızına baktı, gözlerinde çaresizlik ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı. "Anlamalısın, Raven," diye yalvardı. "Lord Whitland iyi bir adam değil. Cinayetten yargılanıyordu, yoksa sana bundan bahsetmeyi unuttu mu?"

Raven'ın çenesi gerildi ama tereddüt etmedi. "Ethan'ın geçmişini biliyorum. Ton'daki herkes biliyor anne. Ama masum olduğu için beraat ettiğini de biliyorum."

"Ama Raven, Lord Rochford çok daha uygun!" Oscar inatçı kızını ikna etmeye çalışarak araya girdi.

Raven kararlılıkla başını salladı. "Lord Rochford'u istemiyorum. Ethan'ı seviyorum, onu değil," dedi suçluluk duygusunu maskeleyemeye çalışarak.

ruhunu eziyordu.

Ailesine yalan söylemekten nefret ediyordu ama geleceği ve mutluluğu söz konusuysen başka bir yol bulamıyordu. Tek yapabildiği, annesinin sesinden sızan şüphe tonlarını duymaması için dua etmektir.

Kapının gıcırdayarak açılma sesi Raven'ın dikkatini kapı aralığına çekti. Ailenin sadık uşası Jenkins eşikte belirince nefesini tuttu. Yüzünde yaşlılık ve bilgelik çizgileri vardı. Monoton sesi odayı dolduran yoğun gerginliği yararak geçti.

"Whitland Markisi geldi."

Bu isim havada asılı kaldı ve Raven'ı derinden sarstı. Ethan eve adımını atıp ailesiyle selamlaştığı anda planladıkları hilenin somutlaşacağını biliyordu. Kalbi küt küt atarken sertçe yutkundu. Avuçlarının terlemeye başladığını hissetti ve onları gizlice eteğine sildi. Büyük bir beklentiyle kapıya doğru döndü ve Ethan'ın uzun boylu, geniş figürünü görmek için kendini hazırladı.

Ethan odaya kendinden emin ve kararlı bir havayla girdi. Raven'ın anne ve babası onu selamlarken durup selam verdi ve tereddüt etmeden Raven'a doğru ilerledi. Bakışları Raven'a kilitlendi ve sanki onun her düşüncesini ve duygusunu okuyabiliyormuş gibi parlak bir sırtışla parladı. Bakışları buluştuğunda Raven göğsünün sıkıştığını hissetti.

Ethan elini Raven'ın ailesine doğru uzattı ve saygılı bir güven havası takındı. "Size iyi günler, Lord ve Leydi Davenport. Umarım iyisinizdir," diye selamladı ve onların temkinli bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. Sesi Raven'ı şaşırtacak kadar sakindi.

Suratını asmamayı nasıl başardığını Raven anlayamıyordu. Tek yapabildiği onun fikrini değiştirmemiş olmasını ummaktı.

Ethan elini Raven'a uzatarak, "Eminim bugün buraya neden geldiğimin farkındasınızdır," dedi.

Onun elini tuttu ve derin bir iç çekti. Ethan'ın yanında olması ailesiyle yüzleşmesini biraz daha kolaylaştırmıştı. Yine de, onun hilesini anlayıp anlamadıklarını merak etmekten kendini alamıyordu.

"Buraya kızımız Bayan Raven Davenport ile evlenmek için resmen onayınızı istemeye geldim. Sizi temin ederim ki niyetim samimidir ve onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sözleri sessiz odada yankılandı ve Raven'ın göğsünü bir çekiç gibi dövdü. Sertçe yutkundu ve Ethan'ın görüldüğü kadar metanetli olmayı umdu.

Mathilda ve Oscar tereddütlü bir bakış attılar. Raven, Ethan'ın sözlerinin ağırlığının omuzlarına çöktüğünü görebiliyordu.

Oscar'ın kaşları çatıldı. Ethan'a sert ve anlayışlı bir gözle baktı. Mathilda, akmayan gözyaşlarıyla cam gibi olmuş gözleriyle kocasının elini sıkıca tuttu. Odayı kaplayan sessizliğin içinde, ebeveynlerin koruma içgüdüsünden kaynaklanan, hissedilir bir belirsizlik akımı vardı.

"Lordum, burada olmanızdan ne kadar memnun olsak da kızıma olan ani ilginiz bizi biraz şaşırttı. Sizin ve Raven'ın birbirinize ilgi duyduğunuzdan hiç şüphelenmemiştik," dedi Oscar Mathilda ile göz göze gelirken. "Lütfen bunun çok ani olduğunu ve teklifinizi düşünmek için zamana ihtiyacımız olduğunu anlayın. Biz sadece onun için en iyisini istiyoruz ve samimiyetinizi takdir ediyoruz ama bu acelele getiremeyeceğimiz bir karar."

Ethan başını salladı. "Endişelerinizi tamamen anlıyorum, Lord ve Leydi Davenport," diye onayladı, bakışları sabit ve saygılıydı. "Ve bilmenizi isterim ki ben de hiçbir şekilde bu evliliği acelele getirmek istemiyorum. Raven ve ben bu konuyu enine boyuna tartıştık ve uzun bir nişanlılık döneminin en iyisi olacağını düşünüyoruz. Bu sürenin ailelerimizin birbirlerini daha iyi tanımaları için zaman tanıyacağını düşündük."

Gözlerinde derin bir samimiyet ifadesi vardı. "Kuzgun'un mutluluğu ve refahı benim en büyük önceliğim ve sizi temin ederim ki, üzerinde yeterince düşünmeden ve hazırlık yapmadan hayatının bu yeni evresine adım atması için acele etmiyorum."

Odaya yine gergin bir sessizlik çöktü ama bu kez Oscar'ın iç çekişiyle bozuldu. "Pekâlâ," dedi, dikkati Raven'a kayarken sesi endişeyle kalınlaşmıştı, "bu nişanın devam etmemesi için bir neden göremiyorum."

"Oscar," diye azarladı Mathilda, sesi öfkeyle titriyordu.

"Kararlarını verdiler," diye mırıldandı Oscar. "Kaçmalarını mı tercih ederdin?"

Mathilda dudaklarını büzdü ve bir nöbetçi gibi durup Ethan'a hançer gibi bakarken dilini tuttu.

Ethan ve Raven'ın gözleri odanın diğer ucunda buluştu, o kısa anda sessiz bir konuşma gerçekleşti. İkisini de bir rahatlama dalgası sardı. Ethan'ın anne ve babasının fark etmediği ince bir göz kırpması Raven'ın yanaklarını pembenin narin bir tonuna dönüştürdü.

Ethan gülümsedi, tavrı kibar ama kararlıydı. Lord ve Leydi Davenport'a bakarak, "Anı davrandığım için özür dilerim ama ilgilenmem gereken bazı meseleler var," dedi.

Mathilda ve Oscar anlayışla başlarını salladılar, Raven'ın elini öperken gözleri onu takip ediyordu.

"Siz ve aileniz kabul ederseniz, yarın sizinle bir gezintiye çıkmak isterim." Sesinde umutlu bir beklenti vardı.

Raven'ın gözleri hafifçe başını sallamadan önce ailesine kaydı. "Sizinle birlikte yürümekten mutluluk duyarım," diye cevap verdi yanaklarını öpen bir ruj dokunuşuyla. Vücudu beklentiyle karıncalandı.

Bir an için, ailesinin bu hileyi ne zaman fark edeceğini merak etmekten kendini alamadı.

"O zaman seninle Hyde Park'ta buluşalım, mesela sabah ilk iş? Görmeni istediğim çok güzel bir yer var," diye önerdi Ethan, Raven'a hızlı bir gülümseme gönderirken.

Raven'a son bir kez bakan Ethan, arkasında hissedilir bir gerilim bırakarak odadan çıkmadan önce ona göz kırptı.

Kalbi göğsünde çarpınan Raven anne ve babasına döndü. Yumuşak yüz ifadeleri yerini sert ve umutsuz bir ifadeye bıraktı.

Mathilda, Raven'ı iliklerine kadar sarsan sert ve gerçekçi bir ses tonuyla, "Gitmiyorsun," dedi.

"Ama-" Oscar ikisini de susturmak için elini kaldırdığında Raven başladı.

Raven çenesini esnetti, dikkati annesinden babasına kaydı.

"Bırak kızı gitsin," dedi Oscar.

"Ciddi olamazsın," dedi Mathilda, ses tonu sertleşmişti. "Bu flörtün onu mahvedeceğinin ve ailemizin adını lekeleyeceğinin farkındasın. Eğer Raven Ethan'la evlenirse, Penelope'yle kimin evlenmesini bekleyebiliriz?"

"Karımın dediğimi yapmasını bekliyorum. Sen ve Penelope, Raven'a parka kadar eşlik edeceksiniz ve orada kızımıza göz kulak olacaksınız," diye cevap verdi Oscar.

"Baba, lütfen, annemin bana eşlik etmesine ihtiyacım yok. O böyle şeyler için çok meşgul. Neden Penelope ya da hizmetçilerden biri bana eşlik etmiyor?"

"Annen de ben de bu nişanın biraz şüpheli olduğu konusunda hemfikiriz ve her zaman seni izleyen biri olacak. Kızımın o adam tarafından mahvedilmesine izin vermeyeceğim."

Raven'ın göğsü gerildi ve vücudu öfkeye dönüşen bir hayal kırıklığıyla karıncalandı. Ailesinin ona bu meseleyi kendi başına halledecek kadar güvenmemesi, sinirden köpürmesine neden oldu.

"Hürmetkar bir kız evlat olmadım mı? Gerçekten hakkımda bu kadar alçakça mı düşünüyorsun?" Raven duygularını gizlemeye çalışırken sesi titreyerek sordu.

"Sorun sen değilsin canım," dedi Mathilda. "Sorun güvenmediğimiz o markiz."

"Buna inanamıyorum," dedi Raven ellerini havaya kaldırarak. "Benim için mutlu olursunuz sanmıştım. Aşk için evleniyorum, ikinizin de benim için istediği bu değil mi? Ama şimdi birini buldum, sırf sizin standartlarınıza uymuyor diye-"

Sözünü bitiremedi çünkü gözyaşları taşmaya çok yakındı. Odadan dışarı fırladı ve kapıyı arkasından çarparak yatak odasına koştu.

Raven arkasındaki boş odaya bakarken derin bir iç geçirdi. Yüzündeki kederli ifadenin yerini hemen muzip bir gülümseme aldı. Elini ağzına götürerek göğsünde yükselen kahkahayı bastırdı.

Ailesini, adama karşı gerçek duygular beslediğini düşünmeleri için kandırabilmiş olması onu olması gerekenden daha fazla eğlendirmişti. Masasına doğru yürürken yavaş yavaş gerçekler aklına gelmeye başladı.

Ethan Holloway'i sevdiğimi düşünüyorlar... Olamaz... Gerçekten de o serseriye karşı bir şeyler hissettiğimi düşünüyorlar. Ya onun hakkında haklılarsa? Ya kendimi onunla ilişkilendirerek hem kendi itibarımı hem de Penelope'ninkini mahvettiysen? Elbette, şeytana pabucunu ters giydirecek kadar yakışıklı, ama yıllarca sürecektir şüphelere değer mi?

Neyi kabul ettim?

BÖLÜM 4

Raven sandalyeye çöktü ve gözlerini pencereden dışarı dikti. Zihni sanki bir bayrak gibi dalgalanıyordu. şiddetli fırtına. Kendisini bombardımana tutan düşünceleri sakinleştirmenin tek bir yolu olduğunu biliyordu. Masadan bir tüy kalem ve parşömen çıkaran Raven düşüncelerini not almaya başladı.

"Raven?"

Adını duyunca yerinden sıçradı. Not aldığı şeye o kadar dalmıştı ki, kız kardeşinin kapıyı çaldığını bile duymadı. Aceleyle parşömeni masasından kaldırmaya çalıştı ve koltuğunda döndü.

"Ne yapıyorsun?" Penelope, Raven yazmakta olduğu kâğıtları bir kenara bırakırken boynunu bükerek sordu.

Raven, Penelope'nin sesindeki paniği duymamasını umarak, "Sadece günlüğüme yazıyorum," diye cevap verdi. Kız kardeşinin üzgün ve yorgun gözlerle yatağın köşesine çöküşünü izledi.

Penelope neredeyse fısıltıyla, "Ne yaptığını biliyorum," dedi.

Bu sözler Raven'ı **derinden** sarstı ve kız kardeşinin bakışlarını tutarken elleri terlemeye başladı.

"Her şeyi duydum. Nişanlanacağınızı bana ne zaman söyleyecektin? Onun hakkında neredeyse hiçbir şey duymadım. Siz ikiniz nasıl tanıştınız? Ne zaman tanıştınız?"

Raven kalkıp yatağının köşesine otururken içini çekti. Penelope'ye baktı, aklına gelen çeşitli yalanları düşünürken bakışları dalgındı. Akıllı Penelope'ye gerçeği söylemekle başka bir yalan söylemek arasında gidip geliyordu.

"Sana bir şey söylersem, kimseye boşboğazlık etmeyeceğine dair bana yemin etmelisin."

"İyi bir entrikaya bayılırım," dedi Penelope, Raven'a yaklaşırken gözleri beklentiyle açılmıştı.

Raven derin bir nefes aldı, gözleri Penelope'ninkilerden hiç ayrılmıyordu. "Pen," diye başladı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ya sana nişanın gerçek olmadığını söylersem?"

Penelope'nin nefesi kesildi, gözleri şokla irileşti. "Ne demek gerçek değil?" diye sordu ve Raven'ın elini sıkıca kavradı.

Raven kapıya baktı, kaşınan kulakların ya da meraklı gözlerin üzerlerinde olmadığından emin olmak istiyordu. "Ethan ve ben, şey, rol yapıyoruz," diye itiraf etti, kelimeleri aceleyle dökülüyordu. "Annem ve babam evlilik konusunda bana baskı yapmayı bıraksınlar diye nişanlıymışız gibi davranıyoruz. Bu bir oyun, Pen."

Penelope şaşkın bir sessizlik içinde oturdu, vahyin büyüklüğü içine işliyordu. "Ama Raven... neden?" diye sormayı başardı sonunda.

"Sadece durmalarını istedim Pen," diye yanıtladı Raven, sesi çaresizlikle doluydu. "Ve Ethan, o anlıyor. O da bunu kabul etti."

Penelope uzun bir süre kız kardeşine baktı ve sonunda başını salladı. "Anlıyorum, Raven. Ve tek kelime etmeyeceğim, söz veriyorum. Bu senin saklaman gereken bir sır. Ama bilmelisin ki ateşle oynuyorsun," diye uyardı. "Böyle bir sırrı saklamak, hem de ailemizden saklamak. Bu kadar pervasız olmak sana yakışmıyor."

Raven omuz silkti, yüz ifadesi umursamazdı. "Sadece birkaç haftalığına," dedi hafifçe. "Üzerimizdeki baskı kalktığında Ethan ve ben sözde nişanı bozacağız ve bu da her şeyin sonu olacak. Vikont'la ya da başka biriyle evlenmeyeceğim, ta ki benim için doğru kişi olduğundan emin olana kadar."

Penelope kaşlarını çattı, açıkça ikna olmamıştı ama Raven'ı asıl hazırlıksız yakalayan bir sonraki uyarıydı. "Peki ya Ethan?" diye sordu, ses tonu ciddiydi. "Onu tüm bu aldatmacaya dahil etmenin gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor musun, özellikle de... itibarı göz önüne alındığında?"

Raven kız kardeşinin imasıyla alay etti. "Lütfen," diye karşılık verdi gözlerini devirerek. "Ethan sadece bir tanıdık, o kadar. Aramızda bir şey olması fikri kesinlikle gülünç. Biz sadece birbirimize yardım eden iki kişiyiz, hepsi bu."

Sesindeki kesinliğe rağmen, Raven'ın yanaklarına yumuşak bir kızarıklık yayılmıştı, bu da Penelope'nin sözlerinin belki de itiraf etmek istediğinden daha yakın bir yere isabet ettiğini gösteriyordu.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama annem ve babama katılıyorum. Ethan gibi bir adamla birlikte olmanın sonuçlarını hiç düşündün mü? Söylentiler tehlikelidir ve uğruna çok çalıştığınız her şeyi mahvedebilir."

Raven'ın gözleri kısıldı. "Benim itibarım hakkında mı yoksa kendi itibarın hakkında mı endişeleniyorsun?"

Penelope kaşlarını çatarken yerinde kıpırdandı. "Senin için en iyisinden başka bir şey istemediğimi biliyorsun. Ama ya annem ve babam öğrenirse?"

Raven hızla ayağa kalktı ve yatakta Penelope'ye katıldı. "Hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi? Penelope, nişanın bir oyun olduğu hakkında tek kelime bile edemezsin. Beni Anthony ile evlenmeye zorlayacaklar ve ben bunu yapmayacağım Pen. Yapmayacağım."

Panik, Raven'ın içinde şimşek gibi çaktı. Kız kardeşinin kollarını kavradı, Penelope'yi yerinde tutarken bir yandan da kız kardeşinin gözlerinde umut ve güvence aradı. Omuzları çökerken Penelope'nin alnına kazınmış endişe yumuşadı.

"Tek kelime etmeyeceğim, ama bunu yapacağımı düşünmeniz beni rahatsız ediyor. Geçmişte senin sırlarını sakladım."

Kuzgun'un kaşları kalktı. "Don panayırı sırasında anneme kayıp şekerlerden bahseden kimdi? Ya da oturma odasındaki halıda temizlenmesi bir servete mal olan lekeye ne demeli? Dudakların bazen seni ele verebilir ama bu konuda kimseye tek kelime etmemelisin. Beni mahvetmekten fazlasını yaparsın."

"Bir halıyı mahvettiğiniz için başınızın belaya girmesi başka bir şey, aile isminize zarar vermeniz başka bir şey."

"Bir şey söylersen annemle babama küçük hobinden bahsederim," diye tehdit etti Raven.

Penelope'nin nefesi kesildi ve arkasına yaslanırken gözleri büyüdü. "Buna cesaret edemezsin."

"Dene beni," diye yanıtladı Raven, kız kardeşinin kollarını bırakarak. "İkimizin de gün ışığına çıkmasını istemediğimiz sırları var. Biriyle konuşmaya karar vermeden önce bunu hatırlamanı öneririm. Amber bile bilemez."

"Bunu neden yaptığınızı anlamıyorum. Neden Ethan Holloway? Ton'daki onca adam arasında, bulaşılacak en kötü karakter o olmalı."

Düşünceleri Ethan'a kayarken Raven derin bir iç çekti. Onu ona çeken şeyin ne olduğunu söyleyemiyordu. Elbette adam

yakışıklıydı ve onunla geçirdiği kısa süreye bakılırsa yeterince iyi görünüyordu.

Raven başını sallayarak dikkatini tekrar Penelope'ye yöneltti. "Açıkçası onu neden seçtiğimi söyleyemem. Masanın yanında öylece duruyordu, sanki tüm sosyete onu odanın bir köşesine atmış gibi görünüyordu."

"Ve sen de ona bir iyilik yapacağını mı düşündün?" Penelope sordu.

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladı Raven, biraz üzgün bir ifadeyle.

"Pekâlâ," dedi Penelope ayağa kalkarken, "umarım neye bulaştığınızı biliyorsunuzdur."

Raven odadan çıkarken kız kardeşini izledi. Kapı Penelope'nin arkasından tıkırdayarak kapanırken sessizlik Raven'ın zihninde ağır bir yük oluşturdu.

Kesin olarak öğrenmenin tek bir yolu var. Artık kararlıyım ve geri dönüşü yok.

BÖLÜM 5

Şafak sökerken, parlak güneş yükselmeye başladı ve gökyüzüne sıcak, altın bir renk kattı. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde, parlak Işınlar odanın sükûnetine nüfuz ederek pencereden parlayan bir ışık çağlayanı halinde yayıldı.

Güneşin ihtişamı odayı doldururken, Ethan uykunun derinliklerinden halsizce çıktı. Zihni hızla Raven'a kaydı, son karşılaşmaları canlı bir şekilde düşüncelerinde canlandı. Dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

Ethan yeni keşfettiği bir aciliyet duygusuyla, kapıya doğru ilerlemeden önce kıyafetlerini gelişigüzel giydi.

Koridora ilk adımını attığı anda büyükannesinin sert sesiyle durduruldu. Kadının gıcırtılı sesi kulaklarını tırmaladı ve omurgasını pençeler gibi tırmalayan bir ürperti yarattı. Ethan durakladı ve arkasını dönmeden önce çenesini esnetti. Büyükannesinin bilge, yıpranmış gözleri endişe ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle onunkilerle buluştu.

"Ethan," sesi ürkütücü bir sessizlikle koridorda yankılanırken, "bu saatte nereye gittiğini sanıyorsun? Güneş daha yeni doğdu. Lütfen bana White'dan yeni geldiğini söyleme."

Kirpiklerini kırptırırken Ethan'ın dudakları kıvrıldı. "Hiçbir yerden gelmiyorum."

"Beni kandırabilirdin, ben de sana biraz daha saygın giyinmeyi öğrettiğimi sanıyordum... şey, üzerinde ne varsa."

Ethan yere baktı ve gömleğini hızla içine soktukten sonra dikkatini tekrar büyükannesinin araştıran bakışlarına verdi. Şafağın büyüyen ışığı sert yüz hatlarının üzerine tuhaf gölgeler düşürüyor, onu daha önce hiç görmediği kadar tekinsiz yapıyordu. Belki de gözlerinin altındaki derin kırışıklıklar yüzünden bu kadar korkunç görünüyordu ama Ethan ondan korkacak değildi.

"Bayan Davenport'u görmeye gidiyorum," diye cevap verdi, kadının artan incelemesine rağmen ses tonu sabitti.

Gözlerini hafifçe kısarak onaylamayan bir homurtu çıkardı. "Yine o Davenport kadını mı? Değerli vaktinizi boşa harcıyorsunuz,

Ethan," diye azarladı, sözlerinin keskin kenarı sabah sakinliğini kesiyordu. "İyi insanlar düzgün saatler geçirir."

Ethan'ın bakışları büyükannesinin sert bakışlarıyla buluştu, gözlerinde meydan okuma titreşiyordu. Yaşlı kadının kendi seçtiği birini onaylamayacağını biliyordu. Gelini seçecek kişinin kendisi olduğunu açıkça belirtmişti ve böylesine terbiyeli bir genç kadını bulanın kendisi olması büyükannesinin anlayabileceği bir şey değildi.

Ethan onun bakışlarındaki eleştiriye rağmen kendini tereddütsüz buldu.

"Ben de mutlu olursun sanmıştım. Yoksa bana böyle saygın bir genç kadın bulamadığın için üzgün müsün? Davenport'lar iyi tanınıyor ve o da sezonun pırlantası, değil mi?"

"Evet, öyle. Ben sadece onun statüsündeki bir kadının sizin **patavatsızlıklarınızdan** nasıl haberdar olmadığını merak ediyorum."

Ethan gülümseyerek, "Benim kirli geçmişimi biliyor ve umursamıyor," dedi.

Büyükannesinin gözleri kısıldı. "Neden bir şeylerin peşinde olduğun hissine kapılıyorum? Bir erkek birine aşık olmaz, özellikle de senin gibi bir geçmişi olan birine. Ve itibarını zedelemeyi düşünecek tek bir kadın bile yoktur. Burada bana söylemediğin bir şeyler dönüyor."

Büyükannesinin sözleri kulaklarında yankılanırken Ethan çenesini sıktı. Sesini yükseltme, karşılık verme ihtiyacı içinde alevlendi. Derin bir nefes alarak, ona kusmak istediği kelimeleri çiğnedi ve büyükannesinin sadece endişesini dile getirdiğini kendine hatırlatarak onları yuttu.

Kendini toparladı ve sert yorumların üzerinden akıp gitmesine izin vermeyi seçerek **sert** bir gülümseme takındı. Artan gerginlikten dolayı bir pişmanlık hissetti ama sürekli onaylanmamaya daha fazla katlanamazdı.

"Daha sonra döneceğim," dedi, sesi sert ama yumuşaktı.

Onun cevabını beklemeden, kendisini büyüten kadından uzaklaştı, kapıdan çıkarken ayak sesleri uğursuzca **yankılanıyor**, kendisini bekleyen belirsizlik için tanıdık olanın rahatlığını geride bırakıyordu.

Ethan dışarı adımını attığında onu güneşin sıcaklığı karşıladı, ışınları manzarayı altın rengine boyuyordu. Saf ve canlandırıcı güneş ışığı, zihninde hâlâ yankılanan sert sözlerle karşı yatıştırıcı bir merhem gibi geldi. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve büyükannesinin onaylamamasının yarattığı kasveti silip süpüren ışığın tadını çıkardı.

Heybetli ve sert malikâne, o uzaklaştıkça arkasında küçülüyor, her adım onu eski geleneklerin boğucu sınırlarından biraz daha uzaklaştırıyordu. Yeni bir gün doğmuştu ve onunla birlikte geçmişin zincirlerinden kurtuluş vaat ediyordu. Güneş, tüm parlaklığıyla, onu Raven'la birlikte bir geleceğe doğru yönlendiren bir fener gibi görünüyordu. Ailesinin beklentilerinin ağırlığı altında ezilmeden, nihayet kendine sadık bir şekilde yaşayabileceği bir gelecek.

Ethan Hyde Park'a adımını attığında, toplumun canlı nabzını yansıtan görüntü ve seslerin oluşturduğu canlı senfoni karşısında anında büyülenmişti. Yemyeşil bir cennet olan park, neşeli bir insan kalabalığıyla dolup taşıyordu. Aileler asırlık ağaçların misafirperver gölgesi altında piknik yapıyordu. Çocuklar bakımlı çimenlerin üzerinde oynuyor, kahkahaları hafif esintiye karışıyordu. Çiftler el ele dolaşarak, birlikteliklerinin mutluluğunun tadını çıkarırken birbirlerine tatlı sözler fısıldıyorlardı.

İyi yürünmüş patikalar, pitoresk ortamı tuvale aktaran sanatçılar ve neşeli izleyici kümelerini eğlendiren sokak sanatçılarıyla doluydu. Parkın kendine özgü cazibesi, açan çiçeklerin yanardöner tonları ve rüzgarda hışırdayan yaprakların büyüleyici dansıyla vurgulanıyordu. Yaşamın her kesiminin bir araya geldiği ve iç içe geçtiği, toplumlarının çeşitli ve dinamik dokusunu yansıtan bir bir arada yaşama tablosuydu.

Ethan parkta dolaşırken, uzun zamandır deneyimlemediği bir aidiyet duygusu hissetti, sanki bu canlı yaşam dokusunun ayrılmaz bir parçasıydı.

"Ethan! Buraya gel!" Raven seslendi, sesi parkın ortam gürültüsünün üzerinde yükselen bir melodiydi.

Dönüp baktığında kalbi küt küt atmaya başladı. Raven büyüleyici görünüyordu, en hafif rüzgârla dans eden bir yaz elbisesi giymişti, rengi ışıltılı gözlerini yansıtan parlak bir maviydi. Papatyalardan oluşan narin bir taçla süslenmiş güneşin öptüğü saçları, öğleden sonra güneşinin altında erimiş altın gibi parlayarak omuzlarından aşağıya dalgalar halinde dökülüyordu.

Onun ışıltısını görmek, sanki ruhani bir bahar sabahının insanda vücut bulmuş haliymiş gibi, yoldan geçenlerin hayranlık dolu bakışlarına neden oluyordu. Raven'a yapılan sessiz övgüleri ve onunla birlikte olduğu için şanslı olanın kendisi olduğu gerçeğini kabul eden Ethan'ın içini bir gurur dalgası kapladı.

Ethan zihninin sessiz köşelerinde, Raven'ın onu yatırması için yumuşak bir yastık sağlayacak olan yemyeşil çimlerin üzerinde yuvarlandığını hayal etti. Dünya ve dünyanın tüm sıkıntıları kaybolurken dudaklarının onun hassas boynunun kıvrımlarını izlediğini hayal ederken nefesi kesildi. Tepesinde bir karganın çılgınlığını duyduğunda düşünceleri uçup gitmiş, onu hayal dünyasından çekip çıkarmıştı.

"Selamlar, Raven," diye selamladı Ethan, sesi dile gelmeyen bir hayranlıkla doluydu. "Bugün kesinlikle çok güzel görünüyorsun."

Raven'ın yanakları pembe pembe kızardı, gözleri sevinçle parladı.

"Teşekkür ederim Ethan," diye cevap verdi Raven, gözleri sıcaklıkla parlıyordu. Birden döndü ve "Anne, Penelope, buraya gelin!" diye seslendi.

Ethan, iki figürün yaklaştığını görünce şaşkınlıkla gözlerini açtı -Raven'ın annesi Mathilda ve küçük kız kardeşi Penelope. Sertçe yutkunurken bakışları rahatsız edici bir şekilde yer değiştirdi ve hakkında anlatılan tüm hikâyeleri hatırladı. Ününden önce gelmişti ve her zaman olumlu bir şekilde değil.

Onları selamlarken dudakları kibar bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Selamlar Penelope, Leydi Davenport. İkinizi de görmek güzel."

Mathilda ince bir şekilde gülümsedi, gözleri Ethan'ın görünüşünü eleştirel bir bakışla inceliyordu. "Aynı şekilde," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

"Gidelim mi o zaman?" Ethan kolunu kıvrıp Raven'a en iyi gülümsemesini gösterirken sordu. Raven etrafı taradı, omuzlarını geriye attı ve kolunu onun koluna doladı.

Yolda yürürlerken, sinir bozucu bir sivrisinek sürüsü Raven'ın başının etrafında vızıldamaya başladı. Onlara vurdu, yüzü sıkıntıyla buruştu.

"Ah, şu böcekler! Yılın bu zamanlarında hep çok korkunç oluyorlar," diye mırıldandı ve elini boş yere havada salladı.

Ethan'ın yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı. "Hiç dışarı çıkmaya cesaret eder misin?" diye alay etti. "Yoksa doğanın kölelerinin vahşi krallığı senin muhteşem huzurunu bozuyor mu?"

Raven kaşlarını çatarak onun omzuna hafif bir yumruk indirdi. "Çok komik Ethan. Dışarıya çok çıkıyorum."

"Elbette, elbette," diye devam etti Ethan, sırtışı hiç azalmamıştı. "Arabadan ana kapıya kadar uzanan büyük tur oldukça maceralı bir yolculuk."

Raven sivrisineklerden duyduğu hayal kırıklığına rağmen Ethan'ın şakalarına kıkırdamaktan kendini alamadı. Penelope ve Mathilda arkalarından bilmiş bilmiş baktılar, ikisi de Ethan'ın cazibesi ve Raven'ın tepkisiyle eğleniyordu.

Raven, Ethan'ın yanında yürürken, "Hiç komik değilsin," diye fısıldadı.

Kuzgun'la birlikte çektikleri ilginin tadını çıkarırken başını salladı. Seyircilerin fısıltıları ve bakışları zaferinin somut kanıtlarıydı.

"Evet, öyleyim. Sadece beni çok iyi tanıımıyorsunuz," diye cevap verdi parkın içinden geçerken.

İzleyenlerin kıskanç bakışlarını ve sessiz fısıltılarını hissedebiliyordu. Göğsü gururla kabarıyordu - keyifli Kuzgun'la kol kola olan oydu, onlar değıl. Her yan bakış, onlar hakkındaki her boğuk fısıltı, karizmasının ve cazibesinin bir kanıtıydı.

Onların kıskançlık tablosundan zevk alarak memnun bir sırıtış takındı. Güneş biraz daha parlak, çimenler biraz daha yeşil görünüyordu ve gün biraz daha mükemmel hissettiriyordu. Ne de olsa, kıskanç bir kalabalığın dikkatli gözleri altında ısıll bir kadınla yürümek ne sıklıkta mümkün olur ki?

Raven tereddüt etti, konuyu değıştirmeden önce cesaretini topladı. "Büyükannen nişanlandığımız haberini nasıl karşıladı?" diye sordu ona ciddiyetle bakarak.

Ethan omuz silkti, gözleri ufka sabitlenmişti. "Bunun bir önemi var mı? Bu benim hayatım, onun değıl. Ve sen de onun fikirlerini umursamamalısın." Ona döndü, yüz ifadesi ciddiydi. "Neden her şey her zaman bu kadar ciddi ve düzgün olmak zorunda? Bazen hayatın tadını çıkarmak istemez misin?"

Şaşırان Raven gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Ben hayattan zevk alıyorum." Kızın yüzündeki gerçek şaşkınlık Ethan'ın kendi kendine hafifçe kıkırdamasına neden oldu.

Ethan bir elini saçlarında gezdirerek içini çekti. "Yani, bu kadar düzgün olmaktan hiç sıkılmadın mı? Hiç tek bir kuralı iğnedin mi?" diye sordu, onun şaşkınlığını kendi şaşkınlığıyla yankılayarak.

Raven'ın kaşları onun sözlerini değılendirirken çatıldı. Bir süre sonra, "Belki de etrafınızda daha düzgün hanımlar olsaydı, böyle sorular sormazdınız. Ayrıca, ben kendi edep seviyemden oldukça memnunum," diye karşılık verdi, yüzünde şakacı bir gülümseme belirdi.

Ethan gözlerinde muzip bir parıltıyla Raven'a baktı. "Hiç skandal yaratacak bir şey yaptın mı, Raven?" diye sordu, sırıtışı genişleyerek.

Raven ona baktı, eğilmeden önce gözleri hafifçe kısıldı. "Nişanlılığımız hakkında yalan söylediğimiz gereğı dışında mı yani?" diye fısıldadı kulağına, sesinde bir parça neşe vardı.

Ethan gözlerini devirdi ve başını salladı. "Bu sayılmaz," diye cevap verdi, sırtışı hiç bozulmamıştı. "Ben gerçekten skandal yaratacak bir şeyden bahsediyorum, basit bir kur oyunundan değil."

Raven içini çekerek Ethan'a ciddiyetle baktı. "Ethan, anlamalısın ki ailem benim her şeyim. Onları utandıracak bir şey yapmaya asla cüret edemem," diye itiraf etti, sesi ölçülü ve samimiydi.

Ethan ona dönüp baktı, sırtışı yok olurken, "Benim bir çapkın olarak tanındığının farkındasın, değil mi? Benimle birlikte görünerek zaten ailenin itibarına leke sürme riskini alıyorsun."

Sözleri aralarında havada asılı kaldı, eğlenceli şakalaşma yerini ciddi bir sohbete bıraktı.

Raven düşünceli bir şekilde Ethan'a baktı, zihni Ethan'ın sözleriyle dönüyordu. Ethan onun sessiz düşüncelere daldığını fark edince daha fazla zorlamaya karar verdi.

"Raven, başkalarının ne düşündüğünü bu kadar önemsememeyi öğrenmelisin," diye içtenlikle öğüt verdi.

O konuşurken gözleri Raven'ın omzunun üzerinden geçerek Jackson ve Helen'i, Stonewill Dükü ve Düşesi'ni gezinirken gördü. Ethan hiçbir uyarıda bulunmadan hızla yakındaki bir ağacın arkasına eğildi.

Raven şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve Ethan'ı görmeden önce etrafına bakındı. "Ethan, ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. Arkasından yaklaşan Mathilda ve Penelope'yi fark etmemişti.

Kız tepki veremeden Ethan hızla uzanıp bileğini yakaladı ve onu ağacın arkasına çekti.

"Ethan!" diye nefes nefese kaldı, şaşkınlıkla göğsünü tuttu. "Kimden saklanıyorsun?" diye sordu, gözleri yakın çevrelerini tararken.

Ethan ona baktı, şakacı sırtışı geri dönmüştü. "Hiç kimse," dedi kayıtsızca, "sadece seninle biraz yalnız kalmak istedim."

Raven'ı kendine yaklaştıran Ethan, onun yanaklarına yayılan ve kendisiyle alay eden çekici kızarıklığı fark etmekten kendini alamadı. Yakınlık onu itiraf etmek istediğinden daha fazla etkilemiş gibiydi ve genelde sakın olan tavrının hafifçe çözüldüğünü görmek onu memnun etti.

Dudaklarında bir gülümseme fısıltısı belirirken, ağzını mümkün olan kadar yaklaştırmak ve ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Kim olduğu umurunda değildi.

ve elbisesinin iplerini çekistirmemek ve onu aniden çok kiskandığını hissettiği kısıtlayıcı kıyafetlerden kurtarmak için tüm gücünü kullandı.

Gözlemci gözleri, gölgede hâlâ hafifçe parıldayan yanaklarının pembe tonunu aldı. Yanaklarının şafağın ilk allığı gibi pembenin yumuşak bir tonuna dönüşmesini inanılmaz derecede sevimli buluyordu. Ethan bu sessiz anlarda Raven'ın farklı bir yönünü görüyordu, bu yönüne gittikçe daha fazla ilgi duyuyordu. Kırılğanlığı sevimliydi ve onu beklediğinden daha fazla kızdırıyordu. Genelde tartıştığı dik başlı ve bağımsız kadınla tam bir tezat oluştıuruyordu ve bu durum onun daha da ilgisini çekiyordu.

Raven Ethan'a inanamayarak baktı, gözleri kısılmıştı. Kollarını göğsünde kavuştıurarak, "Ethan, sana inanmıyorum," dedi.

Ethan onun tepkisine hafifçe güldü ve kaşlarını kaldırarak eğlendi. "Ah, Raven, her zaman çok şüphecinin. Ama söyle bana, kuralları çiğnemek ister misin?" Sesi meydan okuyan bir hal almıştı.

Raven onun sorusu karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Neden bahsediyorsun Ethan?" diye sordu, sesi şaşkınlıkla hafifçe yükselmişti. "Aptalca davranıyorsun. Olay çıkaracaksın." Olası meraklı gözlerin farkında olan kızın gözleri endişeyle etrafına bakındı.

Ethan'ın bakışları Raven'ın yanından kaydı. Gizlice ağacın etrafına baktı, gözleri Mathilda ve Penelope'ye takıldı. İkisi kendi dünyalarında fısıldaşmalar ve kıkırdamalarla meşguldü ama dikkatli gözleri çaktırmadan ona ve Raven'a dikilmişti.

Bir iç geçirdi, gözetimlerinin ağırlığı içinde bir yorgunluk hissi uyandırıyorordu. Her hareketinin, her etkileşiminin sessizce izlenmesinden, her yere yayılan dikkatten yorulmuştu. Yüzleri merakla parlayan Mathilda ve Penelope'ye bir kez daha baktı ve içinde bir sıkıntı hissetti.

Mutlak bir mahremiyet anına, başkalarının durmak bilmeyen bakışlarından bir kaçışa duyulan özlem Ethan'ın üzerine çöktü.

Ethan tekrar Raven'a döndü ve parmaklarıyla Raven'ın omuzlarına dökülen buklelerini hafifçe okşadı. "Raven, daha özel bir yer bulmaya ne dersin? Sadece sen ve ben?" diye sordu, sesi alçak ve yumuşaktı.

Raven şaşırmış bir halde ona baktı. Bir adım geri çekildi ve savunmaya geçerek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ethan, hayır. Sen ne..." diye devam etti, onun niyetinden emin değildi.

Ethan uzandı, kadının saçından bir tutamı nazikçe tuttu ve dalgınca parmaklarının arasında döndürdü. Bakışları kıza sabitlenmişti.

yoğun ama içten. "Raven... hiç kaçma ihtiyacı hissettin mi, sadece bir an için? Senden tek istediğim bu. Meraklı gözlerden uzak bir an."

Raven bir an sessiz kaldı, gözleri onunkileri arıyordu. Tereddüt etti, içinde bir belirsizlik vardı ama Raven onun ciddi gözlerine baktığında, Raven onun bakışlarında bir güven titreşimi fark etti.

Sonunda ona küçük bir baş selamı verdi. "Pekâlâ Ethan... bir dakika."

Ethan başıyla onayladı ve yavaşça saçlarını bıraktı. Mathilda ve Penelope'nin bulunduğu yere doğru yürümeden önce, "Biraz burada bekle, Raven," dedi. "Penelope, Raven biraz kızarmış görünüyor," diye gözlemledi, omzunun üzerinden Raven'a başını sallayarak. "Kardeşine bir içki getirebilir misin?"

Penelope Raven'a baktı, kızarmış görüntüsü karşısında gözleri hafifçe büyüdü. Ethan'ın söylediklerini onaylar gibi olduktan sonra isteksizce kabul etti.

Ama her zaman koruyucu bir anne olan Mathilda araya girdi, "Penelope tek başına aceleyle gidemez ve ben de Raven'ı seninle yalnız bırakmayacağım."

Ethan etraflarındaki açık meydanı işaret etti. "Leydi Davenport, etrafınıza bakın, açık alandayız. Etrafımızda bu kadar insan varken kendimizi nasıl bir skandalın içinde bulabiliriz?" diye sordu, sesine hayal kırıklığı karışmıştı.

Mathilda iç geçirdi, sonunda kabul etmeden önce gözlerini hafifçe devirdi. "Peki, ben Penelope ile gidip Raven'a içecek bir şeyler getireyim."

Mathilda ve Penelope Raven'a içecek bir şeyler bulmak için geri çekilirken Ethan, yaklaşan maceranın heyecanı ile gözleri parlayarak Raven'ın durduğu yere doğru yürüdü. Tek kelime etmeden ona elini uzattı ve hızlı, iddialı bir hareketle onu geri çekilen ailesinin aksi yönüne doğru çekti.

Arkalarından Mathilda'nın sesi yankılandı, Raven'ı çağırıyordu ama Ethan sadece adımlarını hızlandırdı ve Raven'ı kalabalık parkın içinden geçirerek bitişikteki plazanın sıcak kucağına götürdü. Raven'ın ağzının kenarları yukarı doğru dönerek neşeli bir kahkaha attı ve kendini parkın içine doğru çekmesine izin verdi, kahkahası havada yankılandı.

Ethan keskin bir dönüş yaparak onu parkın dışına, dar bir ara sokağa götürdü, ayak sesleri duvarlarda yankılanıyordu.

Hafifçe nefes nefese kalan Raven soluklanmak için Ethan'dan uzaklaştı. "Sanırım onları kaybettik Ethan!" diye kıkırdarak haykırdı,

Gözleri neşeyle parlıyordu.

Ethan'ın kahkahası onunkine katıldı, zengin ve sıcak bir sestti. "Sana bunun bir macera olacağını söylemişim, değil mi?" diye cevap verdi, gözleri neşeyle parlıyordu.

O daha ne olduğunu anlamadan ara sokağın sınırlarından çıkmışlardı. Önlerinde St Dunstan-in-the-East'in yarı yıkık cephesi beliriyordu, gotik mimarisi, hikayeli geçmişinin kasvetli ama görkemli bir vasiyetiydi. Bu manzara Raven'ın nefesini kesti. Ethan ona baktı, gözleri Raven'ın gözlerindeki hayranlığı yansıtıyordu ve orada, o anın sessiz saygısı içinde el ele durdular.

Ethan Raven'ı izliyor, yarı harabeleri keşfederken gözleri onun her hareketini takip ediyordu. Merakı bulaşıcıydı, en küçük ayrıntılardan aldığı zevk onun yaşama sevincinin bir kanıtıydı. Yükselen mimariye bakmak için başını arkaya eğişi, parmaklarının yıpranmış taşlarda nazikçe gezinişi, karmaşık bir oyma gördüğünde dudaklarından çıkan yumuşak soluk - her bir an nefes kesiciydi.

Güneş ışığı sarı buklelerini süslüyor, onları etraflarındaki harabelerin yarı karanlığını aydınlatan parlak bir hale haline getiriyordu. Ethan onun ruhani görüldüğünü, saf ve güzel olan her şeyin vücut bulmuş hali olduğunu düşünüyordu. Ethan'a göre Raven sadece harabeleri keşfetmekle kalmıyor, aynı zamanda zahmetsizce onların zamansız cazibesinin ayrılmaz bir parçası haline geliyordu.

"Burası çok güzel bir yer," dedi Raven, parmaklarını Doğudaki Aziz Duntan'ın kalıntıları üzerinde gezdirirken.

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm," dedi Ethan.

"Peki, düşüncelerini kendi lehine çevirmek için buraya kaç kişiyi daha getirdin?" Raven kaşlarını şüpheyile kaldırarak sordu. "Ve sakın bana buraya getirdiğin tek kişinin ben olduğumu söyleme, çünkü ünün her yerde biliniyor."

"Birkaç tane," diye isteksizce itiraf etti Ethan onu gizli geçitlerde takip ederken ve büyük yapının yaratıcılığı karşısında hayretler içinde kalışını izlerken.

"Senin cazibenden ve buranın büyüünden etkilendiklerine şüphe yok," dedi Raven, dikkatini ona çekerek.

Ethan'ın göğsü gerildi. Geçmişini saklayamayacağını biliyordu ama bundan utanacak da değildi.

"Beni çekici buluyorsun, değil mi?" diye sordu, gözleri onu soyamak istercesine kısılmıştı.

"Her erkek çekici olabilir," diye karşılık verdi Raven. "Ama onurlu olabilir mi? Asıl soru bu."

"Söyle bana, neden Vikont'la evlenmek istemiyorsun?" Ethan, onunla yalnız kalmanın hem yorucu hem de heyecan verici olduğunu düşünerek sordu. Zihni, onu duvara yaslamak ve sarmaşık kemerin altında soymak gibi çeşitli fanteziler arasında gidip geliyordu.

"Adamla tanıştınız," dedi Raven. "Saygın bir adamın tüm özelliklerine sahip olabilir ama ikimiz de onun görüldüğü gibi biri olmadığını biliyoruz. Cilalı dış görünüşünün altında uğursuz bir şeyler var."

"Öyle mi? Akıl mı okuyorsun?" Ethan ona yaklaşırken sordu. "Bir erkeğin kalbinde saklı olan sırları biliyor musun? Eğer öyleyse, lütfen söyle, benim hakkımda ne görüyorsun?"

Raven onun etrafından dolanırken kaşlarını kaldırdı, harabelerin kuytusunda köşeye sıkıştırılmayı reddetti. Küçük bir omuz silkme hareketi yaparken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Vikont'un hizmetkârlarına karşı acımasız olduğunu bilmek için zihin okumaya gerek yok. Bu tür şeyleri öğrenmek için tek yapmanız gereken ton etrafındaki dedikoduları dinlemek," diye gözlemledi Raven, Ethan kolunu uzatarak onun kaçmasını engellerken. Raven eğildi ve hiçbir engelle karşılaşmadan kaçtı.

Ethan uzanıp Raven'ı kolundan tutarak kaçmasını engellerken, "Soruma cevap vermedin," dedi. "Neden sana yardım etmem için beni çağırdın?"

"Neden yardım etmeye bu kadar hevesliydin? Suçlamaları kolayca reddedebilirdin ama işte buradayız," diye sordu Raven, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Ethan ona yaklaşırken, "İşte buradayız," diye cevap verdi. "Yapayalnız."

Ethan'ın Raven'a duyduğu çekim inkâr edilemezdi. Ona her baktığında içinden güçlü bir arzu akımı geçiyordu. Sadeliği içinde o kadar güzeldi ki, elbisesi güneş ışınlarının altın tonlarını yakalıyor ve saçları altın gibi parlıyordu. Bu mükemmel sahneyi bozmanın, saçının tek bir telinin bile yerinden oynamasına neden olmanın utanç verici olacağını düşündü. Ama çekim çok güçlüydü ve onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetme ihtiyacı onu alt etti.

Harabeler arasında yollarını bulmaya çalışırken Ethan kendini görünmez bir güç tarafından çekilerek onu takip ederken buldu.

"Öyleyse öyleyiz," dedi Raven, ona her bakışında alay ederek.

Ethan'ın vücudu, dudaklarını onunkilere yapıştırmanın nasıl bir şey olacağını merak ederken karıncalandı.

"Ama bir an için bile ne yaptığını bilmediğimi düşünme."

"Peki ben ne yapıyorum?" Ethan onun yolunu kesmek için taş kolondan geriye kalanların etrafından dolanırken sordu.

"Benimle dalga geçiyor," diye yanıtladı Raven.

Ethan'ın kaşları kalkarken dudaklarında çarpık bir sırıtiş belirdi. "Bu doğru mu? Ve, Tanrı aşkına, neden böyle şeyler düşündün?"

"Şöhretini bildiğimin farkındasın," dedi ve açık odaya bakmak için kemerli girişte durdu.

Ethan bir zamanlar kütüphane olan yerin zemininde büyüyen huş ağaçlarını umursamıyordu. Tek ilgilendiğı Raven'dı.

"Bunun beni korkutması ya da istediğimi elde etmekten caydırması mı gerekiyor?"

Raven omzunun üzerinden baktı ve gözleri kısıldı. "Ne istiyorsun? Peki ya benim ne istediğim? Benim gibi bir hanımefendinin ne isteyebileceğı hakkında en ufak bir fikriniz olmadığına eminim."

"Öyle mi?" Ethan ona doğru yaklaşırken, "Öyle mi?" dedi.

Raven geri adım attı ve Ethan yaklaşp onu ıssız odaya hapsederken bakışlarında kararlılık alevlendi.

"Asla ölmeyen bir tutku istiyorsun. Ruhu yakıp kavuran ve kalbi esir alan bir aşk." Ethan konuşurken ona yaklaştı ve bakışlarıyla onu esir aldı.

Nefesi kesildi ve gözleri büyüdü. Ethan hareket ettikçe o da hareket ediyordu. Ethan'ın attığı her adımda aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu ama artık hareket edebileceğı bir alan kalmadığını fark etti.

"Benim hakkımda çok şey bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

"Bildiğim pek çok şey var ama sen, Raven, bir gizem olarak kalmaya devam ediyorsun, kendimi çözmeye hevesli bulduğum bir muamma."

"Sana iyi şanslar," dedi, gözleri meydan okumayla parlıyordu.

"Oh, küçük anlaşmamızın sonuna geldiğimizde senin hakkında bilmem gereken her şeyi öğreneceğimden eminim."

Ethan onun cazibesine daha fazla karşı koyamayacağını anladığında Raven, "Siz, efendim, çok küstahsınız," diye azarladı.

Onu yosun ve sarmaşıklarla kaplı eski bir taş duvarın önünde köşeye sıkıştırdı. Adam yaklaştıkça kızın yanakları pembenin hoş bir tonuyla kızarıyor, adam yaklaştıkça nefesi kesiliyordu. Onu telaşlı ve şaşkın bir halde görmek, arzusunu daha da körükledi.

Ethan, Raven'ın vücudu kendisine bu kadar yakırken titrerken, "Hiçbir şey sanmıyorum," diye fısıldadı.

Sert bir elle çenesini yukarı doğru eğerek bakışlarıyla buluştu. Kızın yüz hatlarında dolaşan arzu kıvılcımı onu baştan çıkarıcı ilahi bir yaratık gibi gösterirken göğsü gerildi. Adam, ruhunda yanan şehvet aleviyle alay eden ve onunla dalga geçen dizginlenemez bir tutkudan bahsedene bir öpücükle dudaklarına sahip olana kadar ona yaklaşırken geri çekilmedi ya da itiraz etmedi.

"Ethan," diye fısıldadı Raven, havada asılı duran sessizliği bozarak, "burayı nasıl buldun?"

Sorduğu soru onu hayalinden geri çekti. Ona baktı, gözleri merak ve masumiyetle dolup taşıyordu.

"Çocukken burada oynardım," diye cevap verdi Ethan, sesi tanımadığı bir duyguyla boğulmuştu. Daha masum zamanlara ait anılar gözlerinin önünden geçti. "Bu harabelerin etrafında koşar, onları büyük kaleler ve efsanevi diyarlar olarak hayal ederdim," diye devam etti yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle.

Ethan onun bakışlarında boğulduğunu hissetti. Zorlukla nefes alabiliyordu. Ona karşı hissettiği duyguların yoğunluğu neredeyse bunaltıcıydı. "Belki de seni sonsuza dek mahvedecek bir şey yapmadan önce gitmeliyiz," diye önerdi aniden, sesi biraz titriyordu, aralarında biraz boşluk yaratmaya çalışıyordu.

Bu düşünce kalbi sızlattı ama ona duyduğu arzuyla kendini tamamen kaybetmeden önce soğukkanlılığını yeniden kazanması gerektiğini biliyordu.

Çok geçmeden kendilerini tekrar parkta buldular, annesi ve küçük kız kardeşi onu çağırıyordu, sesleri çalgınca bir çaresizlikle doluydu.

"Yapmalıyım..." Ethan yakındaki bir ağacın dibinde durup onun için yapılan kaotik avı hayranlıkla izlerken Raven başladı.

"Belki de yapmalısın," dedi ona sahip olma ihtiyacını gizleyen bir sırıtışla.

Kuzgun ailesine doğru uzaklaşırken ağacın gövdesine yaslandı. Raven'ın gidişini izlemek zorunda kaldığı için içinde bir kızgınlık duydu. Onu tamamen kendine saklamak istiyordu.

Raven ailesiyle yeniden bir araya gelirken Ethan'a bir göz attı ve bu onun kalbini yerinden oynattı. Onu gördükleri anda yüzlerinin rahatlamayla kızardığını fark ettiğinde gülümsememek için tüm gücünü kullandı.

Ethan parmaklarını dudaklarına götürdü, Raven'ın öpücüğü hâlâ tenini yakıyordu. "Seni mahvedecek olanın ben olduğumu mu düşünüyorsun? Ama beni mahvedecek olan sen olacaksın."

BÖLÜM 6

Kalbi sanki kafesteki bir kuş gibi çırpınıyor, yaldızlı hapishanesinin parmaklıklarına çarpıyordu. Raven'ın vücudu Zihni Ethan'la geçirdiği o çalıntı ana geri dönerken, başının tepesinden ayak parmaklarına kadar her yeri titriyordu. Onun çalıntı öpücüğü hâlâ dudaklarını yakıyordu.

Raven odasında volta atıyor, her adımı kalbinde kopan fırtınaya ritmik bir kontrpuan oluşturunuyordu.

Dudaklarının onunkiler üzerindeki anısı ve bu kadar hassas bir şekilde nasıl hareket ettikleri, kalbinin tuvaline tutku ve tehlikenin cesur vuruşlarını çizen bir ressamın fırça darbesi gibiydi. Adamın cazibesi sıradan bir talibin iyi niyetli yaklaşımları değildi. Bu, ruhuna seslenen bir sirenin çağrısıydı; yalnızlığının tekinsiz sessizliğinde yankılanan büyüleyici bir melodi, onu yasak aşkın hain sularına çekiyor gibiydi. Ethan'ın kirli geçmişini biliyordu ama kalbindeki uyarıya rağmen onun çağrısına karşı koyamıyordu.

Ne yapıyorum ben? En içteki varlığımı bu şekilde istila etmesine izin veremem. Bu çılgınlığa devam edersem beni mahvetmekten fazlasını yapacak.

Boynunun arkasını ovuşturarak gerginliğini biraz olsun azaltmaya ve çalkantılı düşüncelerini yatıştırmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

Birlikteliğimiz süslü bir maskeli balodan, aşk kisvesine bürünmüş bir taklitten ibaretti. Onun acımasız cazibesine teslim olamazdım, olamazdım. Evet, onun varlığı itibarım için heyecan verici bir tehlike, ama Sezon bittiğinde ve o gittiğinde ne olacak? Şu an olduğum gibi yalnız ve arzulu olacağım. İsteddiği bu mu? Beni böyle tatminsiz bırakmak mı?

Raven volta atarken iradesini güçlendirdi, Ethan'ın cazibesinin labirentinde uyanıklık ve kurnazlıkla yol almak için kendini çelikleştirdi. Dans sarhoş ediciydi ama Ethan'ın onun için hazırladığı cazip numaralar ne olursa olsun kaderinin efendisi olmaya devam edecekti.

Birdenbire Raven'ın içinde bir fikir, siyah ve fırtınalı gökyüzünde çakan bir şimşek gibi kıvılcımlandı. Bir anda masasının başına geçti, kalbi yeni bulduğu ilhamın ritmiyle kulaklarında gümbürdüyordu. Tüy kalemi kâğıdın üzerinde hızla ilerledi ve Ethan'ın maskaralıklarında beklenmedik bir ilham perisi bulunduğu mürekkep bir nehir gibi aktı.

Onun cazibesi sadece tehlikeli bir dans değil, aynı zamanda yararlanabileceği bir ilham kaynağıydı. Düşüncelerini karalarken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Onun karanlık ilham perisi, yaratıcılığını ateşleyen ve yazma tutkusunu körükleyen bir aleve dönüşen şüphesiz bir çıra haline gelmişti.

Ama ilhamın geldiği anda kapı sert bir şekilde çalındı ve Raven'ın yaratıcılık patlaması yarıda kesildi. Raven'ın kalbi boğazına fırladı, elleri hareketsiz kaldı ve nefesi şaşkınlıkla kesildi. Bir kedinin çevikliğiyle, aceleyle yazdığı kelimeleri masasının üzerinde özenle düzenlenmiş bir yığın kâğıdın altına gizledi. İlham perisini, tehlikeli ilhamını Penelope'nin meraklı gözlerinden saklamak zorundaydı.

Yazısının izinin görünmediğinden emin olmak için hızlıca kontrol ettikten sonra kendini toparladı ve kapıyı açmak için harekete geçti.

"Penelope, burada ne yapıyorsun?" Raven kapının aralığından sordu, odasını gizlemek ve kız kardeşinin merakını bastırmak için vücudunu kullandı.

"Ne saklıyorsun?" Penelope alaycı bir gülümsemeyle boynunu bükerek sordu ve gözleri sanki Raven'ın sakladığı yasak bir sırrı ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi odanın içinde gezindi.

Raven savunmaya geçerek, "Hiçbir şey," dedi. "Ziyaretinizin bir amacı var mıydı?"

"Akşam yemeği vakti," diye cevap verdi Penelope, dudakları Raven'ı derinden sarsan sinsi bir sırıtışla kıvrılırken gözleri kısılmıştı. "Akşam yemeğinde bize katılmayacak mısın?"

"Biz kimiz?" Raven koridora bakmak için kapıyı biraz daha açarken sordu.

"Anne, baba-oh, ve Lord Whitland." Penelope'nin sesi odada yankılanarak odanın içindeki huzuru bozdu. Raven'ın kalbi midesindeki uçuruma gömüldü.

"Onun burada ne işi var?" Raven soluk soluğa odadan çıktı ve kapıyı hızla arkasından kapattı.

"İkinizin onun buraya gelmesini planladığınızı söyledi. Ve inanın bana, annem ve babam da en az sizin kadar şaşırdılar."

Raven gözlerini kırptırdı, bakışları koridorun penceresinden süzülen ışığa kaydı. Saçlarının dağınık tellerini okşarken ve yakasındaki danteli düzeltirken sertçe yutkundu.

"Lord Whitland'ı bekletmemeliyiz," diye cevap verdi, sesi her zamanki gibi sakindi.

"Orada ne yapıyordun?" Koridorda yürürlerken Penelope sordu.

"Pek bir şey yok, sadece okuyorum," diye yanıtladı Raven. "Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Hadi gidelim."

Birlikte büyük merdivenlerden indiler ve yemek salonuna girdiler. Zengin oda avizelerin sıcak ışığıyla aydınlanıyor, cilalı gümüş takımlar ve kristal cam eşyaların üzerine rahatlatıcı bir parlaklık yayıyordu. Ama Raven içeri girdiğinde onu karşılayan manzara karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Orada, yemek masasında gelişi güzel oturmuş Ethan vardı. Annesiyle boş bir sohbete dalmışlardı, konuşmaları odayı dolduruyordu. Raven ani bir farkındalık yaşadı. Tehlikeli ilham perisi sadece hayal gücünün bir figürü değil, tam önünde oturan bir gerçektir.

Raven boğazını temizledi ve ailesine dönmeden önce Ethan'a bir bakış attı. Ethan'ın evindeki varlığının kendisini fazla sarsmasına izin vermemeye çalışarak odaya girdi. Penelope'nin yanından geçip yemek masasında Ethan'ın hemen yanındaki tek boş koltuğa otururken odadaki gerginliğin üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu.

Koltuğa yerleşirken sinirleri tepesindeydi ve umutsuzca yanındaki davetsiz misafire bakmamaya çalışıyordu. Gözlerin kendisinden Ethan'a kaydığının farkındaydı ve kendini tüm dünyanın görmesi için sergilenen bir numune gibi hissediyordu.

"İyi akşamlar Bayan Davenport," dedi Ethan, sesi hatırladığı kadar boğuktu.

Yeniden normale dönen Raven yavaşça boğazını temizledi ve dikkatini Ethan'a yöneltti. "Lord Whitland, bu ne beklenmedik bir sürpriz," diye cevap verdi, iliklerine kadar işleyen huzursuzluğa rağmen ses tonunu olabildiğince hafif ve havadar tutarak. "Peki sizi buraya getiren nedir?" diye sordu, sesi gösterişli odada yankılanarak.

Ethan durakladı, mavi gözleri onun bakışlarıyla buluştu. "Raven," diye başladı, sesi nazik ama baştan çıkarıcıydı. "Biz flört ediyoruz. Ailenle ara sıra görüşmem uygun olur, sence de öyle değil mi?"

Raven cevap veremeden annesi konuştu, sesi şaşkın bir coşkuyla doluydu. "Ethan da tam dün parkta yaşanan fiyaskoyu anlatıyordu."

"Fiyasko mu?" Raven'ın kaşları kalktı ve Ethan'ın iyi sakladığı cevabı bulmak için yüzüne baktı.

Mathilda tabağındaki yemeği karıştırırken, "Evet, seni kaybettiğimizi düşündüğümüz zaman," diye açıkladı. "Kuş gözlemciliğiyle ilgilendiğini hiç bilmiyordum canım."

Raven Ethan'a döndü, gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Ethan ona küçük bir baş selamı verdi, yüz ifadesi onu oyuna katılmaya teşvik ediyordu.

"Evet anne, kuş gözlemciliği... büyüleyici," diye cevap verdi, ailesine yalan söylediği gerçeğine rağmen olabildiğince inandırıcı görünmeye çalışarak. Oturduğu yerde kıpırdandı, durumun tedirginliği içine yerleşmişti.

Hizmetçiler akşam yemeğini servis etmeye başladığında Oscar dikkatini Ethan'a çevirdi, bakışları dikkatle inceliyordu. "Ethan, duyduğumuza göre ticaret sektöründeymişsin?"

Ethan başını salladı, dudaklarında kendinden emin bir gülümseme vardı. "Gerçekten de Lordum. Karayipler'de bir malikanem var. Şeker, kahve ve çay gibi ürünleri ithal ve ihraç ediyoruz."

Verdiği cevap Oscar'ı etkilemiş görünüyordu, o da başını sallayarak onayladı.

Raven Ethan'a yaklaştı ve sesi kısık bir fısıltıya dönüştü. "Bu doğru mu? İş anlaşmalarınız Karayipler'de mi?"

Ethan ona utanmadan başını salladı ama gözlerindeki muzipliği görebiliyordu. Ona inanmak istediğinden emin değildi ama yine de... onun bu kadar maceracı ve başarılı olduğu düşüncesiyle kalbi hızla çarpıyordu.

Gece ilerledikçe Raven kendini Ethan'ın seyahatleri ve iş girişimleriyle ilgili anlattığı hikâyelerin büyüüne kapılmış buldu. Her geçen an onun büyüüne daha da kapıldığını hissedebiliyordu.

Yemek sohbeti ilerledikçe Raven kendini Ethan'ın macera ve servet hikâyelerine karşı giderek daha şüpheci bulmaya başladı. Kalbini katılaştırmak için kendini zorluyor, onun ne kadar zeki olduğunu ve muhtemelen ailesinden para koparmak için masallar uydurduğunu kendine hatırlatıyordu. Konuştuğu her kelimedede, paylaştığı her hikâyede, doğruluğunu sorgulamaktan kendini alamıyordu.

Ne kadar kurnaz bir tilki.

Ona kibar bir gülümseme fırlattı, onun çekici yüzüne kanmayı reddetti.

Ethan, onun sessiz tavrını fark ederek daha yakına eğildi. Kadın dondu kaldı. "Belki," diye fısıldadı Ethan, sıcak nefesi boynunu

okşarken,

"Akşam yemeğinden sonra, sen ve ben **arazide** bir gezintiye çıkabilir miyiz?"

Ethan'ın parmak ucunun **sıyrdığı** bacağı karıncalanırken Raven'in nefesi kesildi. Gözleri, sanki onun ilerleyişinin farkındaymışlar gibi anne ve babasına kaydı. Yine de, **etrafındaki** hava incelirken tepkisiz ve umursamaz kaldılar.

O daha cevap vermeden Oscar merakını yenemeyerek araya girdi, "Ethan, kâğıt oynar mısın?"

Ethan Oscar'a doğru döndü, gözleri **muziplikle** parlıyordu. "Gerçekten de öyle Lordum. Aslında Karayipler'deki mülkümü bir şans oyunu sayesinde edindim."

Oscar kıkırdayarak başını salladı. "Bu gece öyle yüksek bahisler için oynamayacağız."

Ethan arkasına yaslanıp bakışlarını Raven'a dikerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Lordum, sanırım en büyük ödülü çoktan kazandım."

Sanki üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibiydi. Adam oturduğu yerde doğrulurken, peçetesini alıp eğilmiş dudaklarının **kenarlarını** silerken bacağında bıraktığı karıncalanma devam etti. Çenesini büktü, ona kusmak istediği kelimeleri ısırarak geri püskürttü ve kızgınlığı artıkça kalbinin sertleştiğini fark etti.

*Koleksiyonuna ekleyeceğ*İ* bir kupa daha.*

Bir ödül olarak **görülme**, kazanılacak bir nesneye indirgenme düşüncesi onu sevdiğinden daha fazla kızdırıyordu. O bir ödül değildi ve ne Anthony ne de onu isteyen başka bir talip tarafından böyle görülmeyecekti.

Ethan'ın sözleri sarsıcı bir uyandırma çağrısı gibi geldi ve kararlılığını pekiştirdi. Artık Ethan'ın kurnaz sözlerinin ya da çalıntı dokunuşlarının kendisini büyülemesine izin vermeyecekti.

Raven peçetesini yere bırakarak, "İzninizle," dedi, "sanırım emekli olmak istiyorum."

"Neyin var canım? Kendini iyi hissetmiyor musun?" Raven annesinin endişeli bakışlarının **üzerine** düştüğünü hissedince Mathilda sordu.

"Görünüşe göre saat beni yakaladı," dedi Raven.

Ethan masadan uzaklaşırken, "Saçmalama," diye araya girdi. "Biraz temiz hava seni yenileyecektir. Gelin, yıldızlı gökyüzünün altında bir gezintiye çıkalım."

Raven'ın gözleri kısıldı, kalbi daha da sertleşti. "Babama bir oyun borcun olduğuna inanıyorum ve seni böyle şeylerden uzak tutmayacağım."

"Raven, canım, Ethan senin vasiyetin üzerine burada. Eminim onu biraz daha eğlendirecek gücü kendinde bulabilirsin," diye önerdi Mathilda, kaçmaya çalıştığı için Raven'ı azarlarken sesi küçümsemeyle doluydu.

"Elbette anne," diye kabul etti Raven, Ethan'ın yanında biraz daha kalmaya razı olarak.

Oscar oturduğu yerden kalkarak, "Şimdi her şey halloldu, buyurun Lord Whitland, misafir odasına," dedi.

Raven anne ve babasının Ethan'ı salona götürüşünü izledi, Penelope de çok geride kalmamıştı. Onlar koridorda ilerlerken Penelope daha yakına eğildi, gözleri sık sık Ethan'a kayıyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye öyle kısık bir sesle sordu ki Raven onu zar zor duyabildi.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Raven yemek odasından misafir odasına geçerken.

Raven ortamdaki değişimi açıkça hissedebiliyordu ama dinamiklerdeki değişimi değil. Her zamanki fırsatçı Ethan dokunuşlar çalmaya çalıştı, eli Raven'ın koluna ya da sırtının küçük bir kısmına değdi. Her seferinde Raven geri çekiliyor, yüzünde kibarlık dolu bir gülümseme belirliyordu.

"Görünüşü korumamız gerekiyor, canım," diye fısıldadı kulağına.

Raven ona bir bakış fırlattı, sesi buz gibiydi. "Beni aptal yerine koymana izin vermeyeceğim Ethan."

Misafir odasının ihtişamlı salonuna girdiklerinde Ethan, "Niyetim bu değil," diye karşılık verdi.

Çoktan kartları karıştırmaya dalmış olan Oscar onlara baktı, gözleri beklentiyle parlıyordu. Ethan'dan uzaklaşmaya hevesli olan Raven kitaplığa doğru yürüdü ve rastgele bir kitap çıkardı. Kendini hikâyeye kaptırmaya ve Ethan'ın sinir bozucu varlığını görmezden gelmeye çalıştı.

Ama akşam ilerledikçe Ethan'ın Oscar'la yaptığı konuşmalardan parçalar dikkatini çekti. Onun seyahatlerini, Eton'da geçirdiği zamanı ve gelecekle ilgili büyük planlarını dinledi. Kendisine rağmen ilgisini çekmişti. Ethan, sergilediği gösterişli kişilikten daha karmaşık, daha ilginç biriydi.

Ethan'ın evlenme ve müstakbel eşine dünyayı verme niyetiyle ilgili son açıklaması Raven'ın inanmamasına yol açtı. Raven bunu Ethan'ın masallarından biri olarak kabul etmedi ama saat ilerleyip Ethan izin isteyince Mathilda, Raven'a onunla kapıya kadar yürümesini önerdi.

Raven isteksizce razı oldu.

Kapıda, "Masallarınızla aileme nasıl kur yapacağınızı kesinlikle biliyorsunuz Lord Whitland," demekten kendini alamadı.

Ethan gözlerinde ciddi bir bakışla, "Bu gece söylediğim her kelime doğruydu, Raven," diye karşılık verdi.

Adamın sesindeki samimiyet onu duraksattı ve adamın henüz ortaya çıkaramadığı katmanları olabileceğini fark etti.

Ethan yavaşça Raven'ın elini tuttu ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Yarın akşam bana tiyatroda eşlik edermisin?" diye sordu, sesi sessizliğin içinde yumuşaktı. "*Kral Lear*'ı sahneleyecekler."

Raven tereddüt etti, gözlerini belirsizlik dolduruyordu. "Emin değilim."

Elini tekrar öptü, dudaklarında büyüleyici bir gülümseme vardı. "Bizim için iki bilet aldım bile, ayrıca bize eşlik etmesini istediğin kişi için de iki bilet daha aldım," diye açıkladı, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadan. "Eğer bana eşlik etmezsen, başka birini davet etmek zorunda kalacağım."

Bu sözler üzerine Raven'ın içinde bir kıskançlık patlaması oldu, bu onu şaşırttı ama hemen dizginledi, kendine gerçekten nişanlı olmadıklarını hatırlattı. Aralarındaki her neyse bu bir oyundu ve onun dünyasına kendini kaptramazdı. Önceliklerini kontrol altında tutması gerekiyordu.

Ona küçük bir baş sallama hareketi yaptı, kararını hâlâ vermemiştir. "Bunu düşüneceğim Ethan."

Ethan son bir kez daha baktı ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Karşılıklı konuşmaları sessizce izleyen Mathilda düşünceli bir ifadeyle Raven'a döndü.

"Kesinlikle ilginç bir akşamdı," diye itiraf etti, masayı toplamaya başlarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

Raven annesini fazla bağlanmaması konusunda uyarmak üzere ağzını açtı ama son anda dilini ısırıldı. Sırrının ağzından kaçmasına izin veremezdi, henüz değil.

"Peki yakın zamanda onu tekrar görmeyi planlıyor musunuz?"

"İ..." Raven durakladı, ne kendinden ne de Ethan'ın davetinden emin değildi. "Ethan beni yarın tiyatroya davet etti anne," diye itiraf etti, gözlerini Mathilda'nınkilerden kaçırarak.

Annesinden heyecanlı bir nefes kaçtı. "Yeni bir elbiseye ihtiyacın olacak - yarın Bayan Peters'ı ziyaret etmeliyiz..." Sesi arka planda kayboldu, zihni zaten hazırlıklarla doluydu.

Raven annesinin heyecanlı konuşmalarını giderek artan bir tedirginlikle dinledi.

Ethan neden görünüşünü korumak için bu kadar çaba sarf ediyor? Başka bir şeyler mi oluyor?

Birden aklına bir anı geldi; ona eşlik etmezse başka birini davet edeceğine dair şakacı tehdidi. Bu kim olabilirdi? Merak göğsünü yaktı ama odaklanmaya çalışarak başını salladı.

"Anne," dedi Mathilda'nın heyecanlı konuşmasına ara vermesine neden olarak, "ben gitmeyeceğim. Başka planlarım var."

Mathilda'nın yüzü düştü. "Neden, Raven?" diye sordu, hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu.

"Benim... benim başka planlarım var," diye ısrar etti Raven, odasına doğru ilerlerken kalbi ağırlaşmıştı.

Gün yerini yaklaşan geceye bırakırken, Raven belirsizlik ve özlemin sancıları içinde kalmıştı. Ethan'ın sözleri, gitmeyi reddeden davetsiz bir misafir gibi zihninde yankılanıyordu. Bilme ihtiyacıyla hareket ederek evinin rahatlığından uzaklaştı ve bir pervanenin aleve çekilmesi gibi tiyatroya çekildi.

Karanlığın içinde saklanmış, nefesini tutmuş Ethan'ın gelmesini bekliyordu. Ve işte oradaydı, tiyatro ışıklarının yumuşak parıltısıyla yikanıyordu, ama yanında beklediği kadın yoktu. Onun yerine, daha önce balolarda ve diğer Cemiyet etkinliklerinde defalarca gördüğü ama adını hatırlayamadığı bir adam vardı.

Raven, Ethan'ın konuk seçimine şaşırmıştı ve durduğu yerden adam bu duruma kayıtsız görünüyordu. Daha da yaklaşarak onların özel konuşmalarını dinlemekten kendini alamadı.

"Burada dikilmenizin bir nedeni var mı? Yoksa içeri mi giriyoruz?" diye sordu adam, Raven dikkatini Ethan'a verip onun ne cevap vereceğini merak ederken.

"Sadece birkaç dakika daha, Liam. Eminim burada olacaktır," dedi Ethan, gözleri binaların ve sokağın gölgelerini tarayarak.

Liam kaşlarını sallayarak, "Alison Monroe bekliyor ve o bekletilecek biri değil," dedi.

Ethan'ın bakışları etrafı tararken Raven gölgelerin içine doğru geri çekildi, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Alison Monroe. Bu isim Raven'a yabancı gelmiyordu ama yine de adamın kendisiyle oynadığı hissinden kurtulamıyordu. Ne de olsa gitmezse bir başkasını getireceğinden bahsetmişti. İçinden bir umut fişkırdı. Ethan onu mu arıyordu? Onun yerine orada olmasını mı istiyordu?

Zihninde dönüp duran sorular onu umut ve kafa karışıklığı arasında bıraktı.

Raven, Ethan'ın bir başkasıyla birlikte olduğu düşüncesiyle ruhu eziyet çekerken, ağır bir kalple tiyatrodan çekildi. Eve dönüş yolculuğu bir bulanıklıktı, her adım içinde çalkalanan düşüncelerle ağırlaşıyordu. Sessizce, bir hayalet gibi, fark edilmemeyi umarak evine geri döndü.

Yatak odasının kapısını yavaşça kapattı, yumuşak tıkırtı özlemini duyduğu kapanışı yankıladı. Soğuk ahşaba yaslanarak, parçalanmış duygularını fısıldayan bir iç geçirdi. Ethan'ın beklenmedik misafirinin onun için hiçbir şey ifade etmemesi gerektiğini kendine sertçe hatırlattı. Yine de aklından çıkmayan bir soru odasının sessizliğinde yankılanmaya devam ediyordu. Bu onun için neden bu kadar önemliydi?

Raven yatağında uzanmış, ay ışığının soluk parıltısıyla yıkanan tavana bakıyor, düşünceleri Ethan'ın etrafında dönüyordu. Ona her zaman hayranlık duymuştu; çekiciliğine, yeteneğine ve karizmasına. Ama o gece yaşananları tekrar düşündükçe, Ethan'ın gözlerinin kalabalığın içinde onu aradığı, tiyatroya kadar eşlik ettiği kadının o olduğu farklı bir gerçeklik hayal etmekten kendini alamıyordu.

Kendini onun dokunuşunu, sesini, gülüşünü, sadece varlığını özlerken buldu. İçinde tuhaf bir his filizlendi,

BÖLÜM 7

Şehir ışıklarının akkor halindeki parıltısı altında, Ethan büyük tiyatronun önünde bir deniz feneri gibi duruyordu, kalbi davul gibi çalıyordu. Şehrin uğultusu kulaklarına bir senfoni gibi geliyordu ama gözleri labirent sokaklara sabitlenmiş, Kuzgun'u görebilmek için avlanıyordu.

Arkadaşı Liam, senkronizasyonu bozulmuş bir metronomun sabırsızlığıyla volta atıyor, yüzündeki çizgiler derinleşerek, "Ethan, perde çekilmek üzere. İçeri girmeliyiz."

Ama Ethan aşık bir adamın yumuşak iç çekişiyle sadece başını salladı. "Biraz daha bekleyeceğim," dedi, sesi gecenin kucağında yankılanan romantik bir sonenin umut dolu melodisini taşıyordu.

Ethan'ın kararlı duruşuyla yüzleşen Liam ona doğru döndü, sesi merak ve endişeyle yankılanıyordu. "Kimi arıyorsun Ethan? Bizi gösterinin ihtişamına tanık olmaktan alıkoymaya değer kim var?" diye sordu Ethan'ın düşüncelerinin perdesini aralayarak.

Ethan, ayın melankolik parlaklığıyla örtülü bir yenilgi iç çekişiyle, "Hiç kimse, Liam, hiç kimse," diye mırıldandı.

İkili tiyatroya doğru ilerledi, tiyatronun zenginliği içerideki kasvetli alay tarafından yutuldu. Tiyatronun kapısı arkalarından kapandığında Ethan'ın ruhu söylenmemiş fısıltılarla yankılanıyor, kalbi Raven'ın hayalet varlığıyla çarpıyordu.

Onu görmek için neden bu kadar umutluydum?

Soru onu tedirgin etmişti. Birini beklemek ona göre değildi. Genellikle onu bekleyenler onlar olurdu. Alt dudağını çiğneyerek, özleminin yankıları tüm benliğinde çınlarken Liam'ı koltuklarına kadar takip etti.

Pelüş kadife koltuklarına yerleştiklerinde Liam'ın gözleri muziplikle parıldadı. "Şuradaki ipek ve elmaslarla süslü kadını görüyor musunuz?" diye sordu, sesi seyircilerin uğultusu arasında zar zor duyuluyordu. "O, dostum, bu akşamki yol arkadaşım."

Hayallere dalmış olan Ethan dalgın dalgın başını salladı, düşünceleri kilometrelerce uzakta olmasına rağmen bakışları sahneye sabitlenmişti.

Ethan'ın dikkatinin dağıldığını fark eden Liam dirseğiyle onu hafifçe dürterek şimdiki zamana dönmesini sağladı.

"Bu gece sana ne oldu böyle? Normalde bu kadar dalgın olmazsın," diye sordu Liam, Ethan koltuğunda kıpırdanırken.

"Pardon, ne diyordunuz?"

"Güzel aktris Jazel'e dikkat çekmeye çalışıyordum. Onun arkadaşlığından hoşlanıyorsanız, bir buluşma ayarlayabilirim." Liam'ın sesi ikna edici bir ton aldı.

Aklı çok uzaklarda olan Ethan düşünmeden, "Elbette Liam, kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi.

Son perde indiğinde, yankılanan sesi Ethan'ı trans halinden uyandırır gibi oldu. Her zamanki fırsatçı Liam, onu kulise doğru yönlendirdi; hava, yüz pudrasının sarhoş edici kokusu ve sahnede kalan dumanla doluydu.

Ethan etrafında olup biten tüm bu kargaşa karşısında kendini biraz sersemlemiş buldu. Başka bir zaman olsa, dikkatini çekmek ya da parasını almak için birbiriyle yarışan bu kadar güzel kadınla birlikte olmaktan büyük keyif alırdı. Ama düşünceleri sadece bir tanesiyle meşguldü: Raven.

"Ethan, Jazel ve arkadaşı Morgan'la tanış," dedi Liam onları tanıştırırken.

Işıltılı bir güzelliğe sahip olan Morgan hemen cazibesini ortaya koymuş, çapkın sözleri Ethan'ın üzerinden sığ bir akarsu gibi akıp gitmişti. Kendini onun gülümsemelerine ve baş sallamalarına mekanik bir şekilde karşılık verirken buldu ama içinde garip bir boşluk hissetti. Onu çekici bulmuyordu, kalbi ve aklı başka yerlerdeydi.

"Hanımlar, bu gece harikaydınız," dedi Ethan ve ellerine bir öpücük kondurarak iltifat etti. "Gerçekten, performansınız muhteşemdi."

"Teşekkür ederim Lordum," dedi kadınlar hep bir ağızdan, yanakları daha koyu bir kırmızıya bürünürken.

Ethan yardım edemedi ama varlığının merkezinde bir çekilme hissetti. Buraya gel bakışlarını daha önce de görmüştü ve kendini onların siren çağrılarına karşı bağışıklı buluyordu. İlgisizliği karşısında afallayarak onlardan bir adım geri çekildi.

Ethan, "Her ne kadar kalmamın benim için büyük bir zevk olacağına inansam da, gitmeliyim," dedi.

"Ethan, dostum, ne yapıyorsun?" Liam dudaklarını büzerek fısıldadı. "Bu hanımlar eğlence bekliyor ve eminim Bayan Jazel size soyunma odasını göstermek ister."

"Belki başka zaman," dedi Ethan, daha zihni ağzından çıkan kelimeleri kavrayamadan.

Liam ve kızın yüzlerindeki şok Ethan'ın dikkatini çağrısından uzaklaştırmadı. İsteddiği onların değil, Raven'ın arkadaşlığıydı.

Hafifçe başını eğdi, topuklarının üzerinde döndü ve yan kapıya doğru ilerledi.

Deliriyor olmalıyım.

Ayrılırken, Liam'ın onun aniden gidişini yumuşattığını duydu. "Hanımlar, Ethan meşgul bir adam. Hadi eğlenelim ve bu geceyi unutulmaz kılalım!"

Ethan kendini sessiz sokaklarda dolaşırken buldu, neredeyse mıknatıs gibi Raven'ın evine doğru çekiliyordu, aksi halde hareketsiz olan mahallede bir fenerdi. Tam olarak nereye gittiğini bilmiyordu, sadece Liam ve kadınlarla daha fazla orada kalamayacağını biliyordu. Tam bir centilmen olmak konusunda kendine güvenmediğinden değildi bu. Sanki görünmez bir akor onu şımartması gereken bir yere doğru çekiyordu.

Ethan kendini bulduğu yerin şokuyla gözlerini kırıştırdı. Davenport'ların büyük malikânesi umut ve hayal kırıklığının örtülü bir feneri gibi duruyordu.

Burada olmamalıyım. Diğerlerinin daha misafirperver olacağını bildiğim halde neden buradayım? Yaşayan en aptal adam ben olmalıyım.

Ethan sertçe yutkunarak pencerelere ve kapı aralıklarına bakarken kalbinin zonklamasını yatıştırmaya çalıştı. Ev loş bir şekilde aydınlatılmıştı, tek bir pencere gecenin karanlığını bir deniz feneri gibi aydınlatıyordu. Pencereden, çok iyi tanıdığı bir kadının silüetini seçebiliyordu.

Raven.

Kadının odanın içinde hareket edişini izledi, her hareketi açıkça ona ait olan bir zarafetle süslenmişti. Garip bir özlem

Ethan'ı sular altında bıraktı ve o da bu zarif yalnızlığı paylaşmayı arzuladı.

Ani bir kararla bunalmış olan kalbi, kendi kararının cüretkârlığı karşısında çarpıyordu. Kızın tiyatroda bir akşam geçirmeyi neden reddettiğini, neden onun arkadaşlığı yerine yalnızlığı seçtiğini bilmesi gerekiyordu. Ethan sahip olduğunu bilmediği bir gizlilikle evin arka tarafına doğru ilerledi ve en yumuşak dokunuşla açılan kilitli olmayan bir pencere buldu.

Bir anlık kararla kendini Raven'ın dünyasında buldu, kalbi heyecan ve endişenin karışımıyla çarpıyordu. Evin sessiz uğultusu, Raven'ı aramaya başladığında beklediği nefesleriyle noktalanıyordu.

Ethan merdivenleri çıkarken sıcak, altın rengi bir ışıltıyla yıkanan bir odayla karşılaştı. Mabedine kapanmış, yazı masasının üzerine eğilmiş bir şeylerle meşgul olan Raven'ı görünce kalbi sıkıştı. Yumuşak mum ışığı yüz hatlarında dans ediyor, onun ruhani güzelliğini daha da artırıyordu.

Kapının eşiğinde oyalanıyor, mektubun alıcısını merak ederken özlem dolu bir hisle onu izliyordu. Yazdığı başka bir adam mıydı? Yoksa onun kalbini çoktan ele geçirmiş ve sevgisini boşa çıkarmış biri mi?

Kararlılığını toplayarak sessiz adımlarla odaya girdi. Yazmaya dalmış olan Raven onun varlığını fark etmedi. Bir adım öne çıkıp elini yavaşça omzuna koymadan önce sessiz bir nefes aldı. Raven şaşkınlıkla sarsıldı ve irkilmiş gözlerle ona baktı. Gözlerindeki belli belirsiz şaşkınlık ifadesi, dudaklarında beliren ürkek gülümsemeye yansdı.

"Raven," dedi Ethan.

Oturduğu yerden sıçradı ve adamın dokunuşundan beklediğinden daha hızlı bir şekilde geri çekildi. Dikkati tekrar ona dönmeden önce açık kapıya kayarken gözleri korku ve şaşkınlıkla irileşmişti.

"Burada ne işin var Ethan?" diye homurdandı kapıyı kapatmak için yanından geçerken. "İçeri nasıl girdin? Ne istiyorsun?" Durakladı ve sonra elini küçümseyici bir şekilde sallayarak ekledi, "Aslında ne istediğin umurumda değil. Gitmeniz gerekiyor. Şimdi, ben dikkat çekmeden önce."

Ethan kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. "Birini ararsan beni burada bulurlar ve mahvolursun, bunu sen de biliyorsun."

"Ne istiyorsun Ethan? Ve elini çabuk tut," diye emretti, gözleri masasının üzerindeki kâğıtlara kayarak.

Ethan masadan bir kâğıt kaparken kaşlarını kaldırdı.

"Dur, ne yapıyorsun? Bunu okuyamazsın. Ver onu bana," diyerek, kime yazıldığını göremeden kâğıdı adamın elinden aldı.

Ethan onun masanın üzerine serpiştirilmiş diğer kâğıtları toplayıp düzgün bir yığın haline getirmesini izledi. Kadının kendisine dönmesini bekledi.

"Tiyatroya neden gelmediğinizi sormaya geldim."

"İstemedim," dedi Raven, umursamaz bir tavırla omuz silkerek. "Artık cevabını aldığına göre gidebilirsin."

"Neden olmasın? Tiyatro herkesin gidebileceği saygın bir yer," diye sordu Ethan odasında dolaşırken. Etrafın leylak kokusuyla dolu olduğunu fark etmekten kendini alamıyordu; bu kokuyu kısa sürede unutamayacaktı.

"Canım istemedi," diye meydan okurcasına cevap verdi. "Ama eminim sizin gibi bir adam, sizinle birlikte katılacak bir başkasını bulabilirdi."

"Belki de bana eşlik etmemeniz iyi oldu. Jazel'e kim olduğunuzu açıklamak çok zor olurdu."

"Öyle mi?" Raven, yüzünde sanki bir sır saklıymış gibi bir ifade belirdi. "O zaman söyle bana, diğer arkadaşınla akşamın nasıl geçti?"

Ethan kaşlarını çattı ve bir hayal kırıklığı hissetti. "Umduğum kadar keyifli değildi," diye itiraf etti.

Raven ona baktı ve hemen ardından alaycı bir ses tonuyla ekledi, "Sanırım bunun yerine başka bir erkeğin elini tutmak yeni bir deneyimdi. Tabii bu tür şeylerden hoşlanmıyorsanız?"

Ethan bir an ona baktı ve sözlerini değerlendirdi. Dudaklarından küçük bir nefes kaçtı. "Sen de oradaydın," diye suçladı.

"Değildim," diye karşı çıktı Raven, kaçış yollarını kapatmak için hızla hareket ederken.

"O zaman bir bayanla değil de başka bir erkekle birlikte olduğumu nereden biliyorsunuz?"

Raven, boş oda ona bir ipucu, kendisinden kaçan bir cevap verecekmiş gibi etrafına bakındı. "Eğer bir hanımefendiyle birlikte olsaydın, eminim burada olmaz, ailemin evine gizlice girip beni kızdırmaz ya da ne kadar harika vakit geçirdiğinle övünmezdin."

"Yalan söylemek senin güçlü yönün değil." Ethan kıkırdadı. "Sen de oradaydın. Peki neden bizi karşılamadın?"

"Orada değildim," diye reddetti Raven ama sesi titriyordu.

"Orada olmasaydın Liam'la birlikte olduğumu bilemezdin," dedi Ethan, sesi sertleşerek. "Neden yalan söyledin?"

Raven arkasını döndü, sesi soğuk ve mesafeliydi. "Kimi getirdiğini merak ediyordum. Boş zamanlarını kiminle geçirdiğin beni ilgilendirmez ve gitmemeliydim. İşte, şimdi mutlu musun?"

Ethan yaklaşarak, "Ama yine de geldin," dedi. "Kıskanmış olabilir misin?"

Raven alay etti ama Raven onun yanaklarına renk geldiğini fark etti. "Kesinlikle hayır. Gündüzleri ya da akşamları ne yaptığın umurumda değil."

Ethan masaya bakarken, "Tabii ki bilmiyorsun," diye alay etti. "Peki, ne yapıyordun? Sakın bana günlüğüne yazdığını söyleme? Yoksa birine aşk mektubu mu yazıyordun?"

Gözlerinde korku titreşti ve yazmakta olduğu kâğıt parçasını saklamak için yanından hızla geçti. Ethan hayal kırıklığı ve rahatlamanın garip bir karışımını hissederek içini çekti.

"Fark etmez," dedi yüksek bir ses, kalbinin teklemesine neden olan bir tıkırtı.

Raven onu pencereye doğru itmeye başlarken, "Babam seni yakalayıp burada olduğun için kırbaçlamadan önce gitmelisin," diye önerdi.

"Bu endişe senin ağzından mı çıkıyor? Raven, beni bu kadar önemseydiğini hiç düşünmezdim," diye dalga geçti Ethan, zaman kazanmaya çalışarak pencereye doğru ilerlerken.

"Gidecek misin?"

"Belli ki durumu yanlış anlamışım. Toplumun kurallarına karşı gelmenin heyecanını yaşadığınızı sanıyordum. Seni yazman için yalnız bırakayım." Etrafında yanan mumlardan gözleri ışıldayan Ethan ona bir sırtış fırlattı.

Bu anı hatırlayacaktı. Onu bir daha böyle görme şansı olmasa bile, her ayrıntının tadını çıkaracaktı.

Tam bacaklarını pencereden dışarı salladığı sırada koridordan bir ses duydu. Raven'ın gözleri panik içinde açıldı. "Acele etmen gerek, hemen," diye tısladı. "Eğer burada yakalanırsan, her şey mahvolur."

Ethan ona hızlıca başını salladı ve aceleyle aşağı indi, ayağı kaydı ve bir gümbürtüyle yere düştü. Acı içinde yüzünü buruştururken, pencereden dışarı bakan Raven'ın endişeli yüzünü gördü.

Rahatsızlığına rağmen içinde bir umut dalgası hissetti. Belki de, sadece belki de, Raven'ın hislerinde itiraf etmek istediğinden daha fazlası vardı. Çimenlerin üzerinde yuvarlanıp ayağa kalkarken, onun kalbini kazanmanın bir yolunu bulacağına dair kendi kendine sessizce söz verdi.

BÖLÜM 8

"Ethan'la işler nasıl gidiyor?" Penelope sordu, gözleri meraklı bir beklentiyle doluydu. "İki hafta oldu nişanınızı resmileştirdiğinizden beri. Ve itiraf etmeliyim ki, bu hileyi bu kadar iyi sürdürmenizden çok etkilendim."

Raven gülümsedi, yanaklarına yumuşak bir kızarıklık yayıldı. "İşler harika gidiyor. Ethan ve ben birlikte çok zaman geçiriyoruz, aslında birbirimizi görmediğimiz bir gün bile olmadı."

Penelope içini çekerek biraz da şakacı bir kızgınlıkla saçlarını geriye savurdu. "İtiraf etmeliyim ki uzun sohbetlerimizi özledim. Ethan işin içine girdiğinden beri seninle neredeyse hiç vakit geçiremiyorum. Ama sen mutlu olduğun sürece, önemli olan tek şey bu."

Raven uzanıp Penelope'nin elini tuttu. "Söz veriyorum, bize daha fazla zaman ayıracağım."

Penelope daha yakına eğildi, sesi alçak bir fısıltıya dönüştü. "Güzel, umarım hatırlarsın, bu nişan... sahte olması gerekiyordu."

Raven yüzünde hafif bir şaşkınlıkla geri çekildi ve Penelope'nin sözlerini kimsenin duymadığından emin olmak için hızla omzunun üzerinden baktı. "Şşt, Penelope," diye tısladı, parmakları kız kardeşinin elini sıkıca kavradı. "Böyle şeyleri bu kadar yüksek sesle söyleyemezsin. Ailemin nişanın gerçek olmadığını öğrenmesine izin veremem."

Penelope'nin ifadesi yumuşadı ve durumun ciddiyetini anladı. "Özür dilerim. Sadece... bazen senin için endişeleniyorum. İkimiz de ailelerimizin oldukça kontrolcü ve manipülatif olabileceğini biliyoruz."

Raven başını salladı, yüz hatlarında bir parça hüznün vardı. "Biliyorum ama şimdilik, üzerimdeki baskılarından kurtulmanın bir yolunu bulana kadar bu maskaralığı sürdürmek zorundayım."

Penelope Raven'a baktı, gözlerinde merak parlıyordu. "Peki, yarın Ethan'la ne yapmayı planlıyorsun?"

Raven hafifçe güldü, gözleri uzaklara dalmıştı. "Emin değilim. Toplum tarafından görülmek için gidilebilecek tüm olağan yerleri çoktan tükettik. Çay evine o kadar çok gittik ki sanırım bizden kira almaya başlayabilirler ve tonlarca parkta dolaştık. Yine de Ethan'ın beni kırlarda bir gezintiye çıkarmasını umuyorum."

Penelope'nin nefesi kesildi, yüzü şaşkınlığın resmiydi. "Kırsalda mı? Sadece ikiniz mi? Sence ailelerimiz bunu onaylar mı?"

Raven omuz silkti, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Kim bilir? Ama bunu bu kadar heyecanlı yapan da bu." Durakladı, sonra sinsi bir sırıtışla devam etti, "Ayrıca, Ethan bana kırsalda bazı gizli noktaları göstereceğine söz verdi."

Penelope şaşkınlıkla başını salladı. "Bütün bunları sadece görünüşü kurtarmak için yaptığına inanamıyorum. İtibarını gerçekten önemsiyor olmalısın."

Raven'ın gülümsemesi durakladı, gözleri bir parça hüznle bulutlandı. "Mesele sadece benim itibarım değil Penelope," diye sessizce itiraf etti. "Aynı zamanda ailemizin adı ve Toplumdaki konumumuz da söz konusu. Onların beklentilerini karşılamak ve seçkinler arasındaki yerimizi garantilemek gibi bir görevim var."

Penelope uzandı ve rahatlatıcı bir hareketle Raven'ın elini tuttu. "Anlıyorum Raven, ama unutma, bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Ne olursa olsun seni destekleyecek arkadaşların var."

Raven Penelope'ye gülümsedi ve kız kardeşinin anlayışı ve desteği için minnettar olduğunu hissetti. "Teşekkür ederim Penelope," dedi içtenlikle. "Bu benim için dünyalara bedel."

Penelope tereddüt etti, sonra doğrudan Raven'ın gözlerinin içine baktı. "Hiç düşündün mü Raven... Ethan'la boyundan büyük işlere kalkışıyor olabileceğini?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Artık sadece gezintiler ve maceralar değil. İkinizin arasında daha fazlası varmış gibi geliyor."

Bu soru karşısında Raven'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Bakışlarını hızla kaçırdı, parmakları elbisesinin dantel süslemeleriyle oynuyordu. "Bir şey yok Penelope," diye zayıfça itiraz etti. "Biz sadece... arkadaşız, hepsi bu."

Ama bunu inkâr etse bile, zihninden bir sürü görüntü geçti -than'ın sıcak gülümsemesi, nazik gözleri, ona nazik davranışı. Sertçe yutkundu ve göğsündeki garip çırpınma hissini bastırdı.

Penelope derin bir nefes aldı, Raven için duyduğu endişe gözlerinden okunuyordu. "Raven, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Ethan... şey, onun belli bir ünü var," diye temkinli bir şekilde başladı. "Seçkinler arasında oldukça çapkın biri olarak bilinir."

Raven'ın yanakları kızardı ama bakışlarını sabit tuttu. "Ethan'ın ününün farkındayım Penelope," diye kendini savundu. "Ama bana karşı nazik ve saygılı olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Bundan şüphem yok, Kuzgun," diye nazikçe cevap verdi Penelope. "Ama bir leopar bir gecede beneklerini değiştirmez. Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Sen benim kız kardeşimsin ve incindiğini görmek istemiyorum." Ayrılmak için dönmeden önce Raven'a güven verici bir gülümseme verdi.

Raven kendini parçalanmış ve çelişkili hissediyordu. Ethan'la aralarında bir şeyler olduğunu inkâr edemezdi ama Penelope'nin uyarılarını da görmezden gelemezdi.

Raven kendini kalbiyle çelişki içinde buldu. Ethan'a, onun mizahına ve nezaketine hiç beklemediği bir şekilde çekilmişti. Onun varlığı, içinde hissedebileceğini bilmediği neşeli bir coşku uyandırıyordu. Yine de Penelope'nin sözleri zihninde yankılanıyor, onu gölgeleyen şöhretin acımasız bir hatırlatıcısı oluyordu. Kaygısız cazibesi ve kaçamaklarıyla tanınıyordu ve Raven onun bu yönünü görmezden gelemezdi.

Penelope haklıydı, kalbini korumak zorundaydı. Ne de olsa nişan sadece bir sezonluktu, başladığı gibi hızla sona erecek kısacık bir andı. Raven duygularının daha derinlere kök salmasına izin veremezdi, hele ki düştüğünde onu yakalamak için yanında olamayacak biri için.

Konuşmaları, yanlarından geçen bir hizmetlinin çıkardığı kaba seslerle kesildi. Bu kesinti saatin geç olduğunu hatırlatıyordu.

Raven şöminenin üzerindeki süslü saate baktı. "Geç oldu Penelope." İcini çekti. "Biraz uyumaya çalışmalıyım. Ethan'la sabah erkenden buluşacağız."

Penelope oturduğu yerden kalkarken gözleri endişeyle parıldıadı. "Ethan'la erken bir sabah, ha? Lütfen bana bir iyilik yap ve dikkatli ol. Yaralandığını görmek istemiyorum."

Raven iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi ve yakındaki bir yastığı alıp Penelope'ye fırlattı. "İyi geceler Penelope." Kızmış gibi yaparak güldü.

Penelope kıkırdadı, odadan çıkarken yastığı zahmetsizce yakaladı, kahkahasının yankısı arkadaşlıklarının bağının bir kanıtı oldu.

Raven yatağına yerleşirken düşünceleri Ethan'a kaydı. Aralarındaki çekimi inkâr edemezdi ama uyarı işaretlerini de görmezden gelemezdi. Penelope'nin sözleri onu derinden etkilemişti ve temkinli olması gerektiğini içten içe biliyordu.

Raven yumuşak yorganın altında yatarken, başucu lambasının loş ışığı düşünceli yüzünü aydınlatırken, zihni Ethan'la ilgili duygu ve düşüncelerin girdabındaydı. Kendini onun kıvrak zekâsı ve büyüleyici varlığıyla büyülenmiş buldu; çapkınlık eğilimleriyle bu kadar ünlü bir adamdan beklemediği özelliklerdi bunlar. Paylaşılan her kahkaha ve bakış, kalbinin çırpınmasına neden oluyordu; bu hem korkutucu hem de heyecan verici bir duyguydu.

"Çok iyi bir arkadaş olabilirdi," diye düşündü boş odaya yüksek sesle, sesi geniş ve sessiz alanda sadece bir fısıltı gibiydi. Onun mizahını, karizmasını, kendisini rahat hissettiren rahat cazibesini takdir ediyordu.

Ama ne zaman bu düşünceleri aklından geçirirse, Penelope'nin sesinin yankısı ona gerçeği hatırlatıyordu. Gözlerini kapatır, derin bir nefes alır ve zihinsel olarak kendine şunu hatırlatırdı: "Bu sadece geçici bir durum. O sadece oyun oynuyor."

Bu gerçeği yutmak acı bir haptı, özellikle de kahkahaları hâlâ kulaklarında çınlarken ve varlığı hâlâ duyularının içindeyken. Duygularını kontrol altında tutması, kendini fazla kaptırmaması gerektiğini biliyordu. Aklının mantıklı kısmı, şu anda iç içe geçmiş olan yollarının Sezon sona erdiğinde ayrılacağını biliyordu. Bu geçici bir bağlantıydı, tıpkı geçici bir rüzgâr gibi. Kendine cazibenin geçici olduğunu, nişanın geçici olduğunu ve duygularının da öyle olması gerektiğini hatırlatmak zorundaydı.

Bu düşünce içinde bir şeyleri ateşlemiş gibiydi, bir kıvılcım hızla bir ilham alevine dönüştü. Raven hızla çarşafın altından sıyrıldı, soğuk hava tenini ısıırıyordu ama bunu fark etmedi bile. Zihni, her biri bir öncekinden daha parlak ve daha canlı olan bir düşünce ve fikir kaleydoskopuyla doluydu.

Odanın içinde ilerleyerek, lamba ışığının altında ahşap yüzeyi parıldayan antika yazı masasına doğru ilerledi. Yastıklı sandalyeye oturarak masanın üzerinde dağınık halde duran tüy kaleme ve parşömene hevesle uzandı. Kalem boş parşömenin üzerine koyarken kalbi göğsünde çarpıyor, beklenti ve heyecanın ritmiyle çarpıyordu.

Ve sonra yazmaya başladı. Düşünceleri bir nehir gibi akıcı bir şekilde parşömene dökülüyordu. Elleri hızla hareket ediyor, hikâyesinin dramatik sonucunu ustalıklı kaleme alıyordu. Hayal gücünün ürünü olan karakterler kâğıtta canlandı, diyalogları zihninde yankılandı, duyguları elle tutulur hale geldi.

Yolların ayrılması, ilişkilerin geçiciliği ve geçici bağlantıların acı tatlı farkına varılması hakkında yazdı.

Eli bir an durakladı, odanın sessizliğini sadece bir baykuşun uzaktan gelen ötüşü bozdu. Önündeki parşömene baktı, yazdığı kelimeler çok şey anlatıyordu.

"İşte bu," diye fısıldadı, içini bir sakinlik duygusu kaplamıştı. Hikâyesi nihayet son bulmuştu.

BÖLÜM 9

E bilardo masasının yıpranmış, yeşil keçesine yaslanmış, atışını sıraya koyarken gözleri Liam'a odaklanmıştı. Bilardo Salon loştu, tepedeki ışıklar odanın üzerinde yumuşak bir örtü gibi asılı duran dumanlı hava tarafından her zamanki karanlığından uzaklaştırılmıştı.

Bardak şingirtıları ve alçak sesle yapılan konuşmalar rahatlatıcı bir arka plan gürültüsü oluşturuyordu. Liam her zamanki yoğun konsantrasyonuyla bir sonraki hamlesini hesaplıyordu. Parmakları ıstakayı hafifçe okşuyor, ölçülü bir ritimle ileri geri hareket ettiriyordu. Bir an sessizlik oldu, sadece isteka topunun hedefiyle buluştuğu keskin tıkırtıyla bozuldu.

Salon, 8 numaralı topun hedefine doğru düzgün bir şekilde yuvarlanmasını izledi, beklenti hissediliyordu.

Ethan topun köşe cebinde kayboluşunu izlerken kaşlarını kaldırarak, "Liam, bu işte gerçekten iyiye gidiyorsun," dedi. "Sanırım aradığın şeyi buldun."

Liam bilardo ıstakasını yere bırakıp Ethan'ın yüzüne dönerken kıkırdadı. "Sanırım öyle. Peki ya sen Ethan? Duyduğuma göre sen de mesleğini bulmuşsun - ya da gıklamanı mı demeliydim?"

Ethan bir an için şaşırmış gibi göründü ama sonra farkına vardı. "Bekle, Raven'dan mı bahsediyorsun?"

Liam sadece sırttı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Başka kim olacak? Peki, düşün ne zaman?"

Ethan gözlerini devirdi ve gülümsemesini bastırmaya çalışarak başını salladı. "Çok komik, Liam. Raven ve benim aramda hiçbir şey yok."

"Elbette, dostum. Bu yüzden tüm kasaba ikinizin nasıl ayrılmaz bir ikili olduğunuzu konuşuyor. Geçen hafta tiyatrodaki beklediğin kişi o muydu?"

Ethan sırtarak kendi ıstakasını aldı ve atışını sıraya dizdi, ağzının köşesi eğlenerek seğiriyordu. "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz derler ama hayır, onu beklemiyordum."

Liam kıkırdayarak ıstakasına yaslandı ve Ethan'a baktı. "Anlıyorum. Anladığım kadarıyla nikâhtan önce son bir kez özgürlüğün tadına bakmak istiyorsun? Söylesene, Raven'la yemek modellerini seçmeye başladın mı?" diye espri yaptı, bu fikir onu eğlendirmişti.

Ethan hiç de eğlenmemiş bir halde, başını kaldırmadan soğukkanlılıkla cevap verdi: "Çok komik Liam. Öyle olmadığını biliyorsun."

"Ah, yani daha çok 'gizli kaçamak' türü bir durum, öyle mi?" Liam sırtarak karşılık verdi.

"Hayır, Liam," diye cevap verdi Ethan, sesinde bir miktar kızgınlık vardı. Atışını tatmin edici bir *takırtıyla* batırdı. "Bu daha çok 'bir iş anlaşmamız var' türünden bir durum."

Liam şaşırmış bir halde gözlerini kırıştırdı. "Mum ışığında romantik akşam yemekleri yok yani?"

"Sadece gösteriş için olmadıkça hayır," diye karşılık verdi Ethan, Raven'ın odasına gizlice girme anısı aklından geçip dikkatini oyundan uzaklaştırırken bir sonraki atışını sıraya koydu.

"Atışını yapacak mısın, yoksa aklını tamamen mi yitirdin?" Liam eğilip Ethan'ın bakışlarını yakalayarak sordu.

Liam'ın yüzünü görmek Ethan'ı sarstı ve Raven'la ilgili tüm düşünceleri zihninin gerisine itti.

"Beni rahatsız etmeyi bırakırsanız, belki atışımı yapabilirim."

Liam kıkırdadı ve dik durdu. Ethan, Liam'ın bilardo masasının etrafında volta attığının, dikkatini daha da dağıtmaya çalıştığının ve bulduğu her fırsatta ona eziyet etmekten zevk aldığıнын tamamen farkındaydı.

"Neyi anlamıyorum biliyor musun?" dedi Liam, merakı daha da artmıştı. "Neden Raven? Ton'daki tüm kadınlar arasında en çekicisi olduğuna şüphe yok ama çok namuslu görünüyor."

Ethan iç çekerek masaya yaslandı. "Raven'ı ben seçmedim, Liam. O beni seçti."

Liam bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Peki bu nasıl oldu?"

Ethan olayı hatırlayarak gülümsedi. "Birkaç hafta önceki balodaydı. Raven tüm salona nişanlandığımızı duyurdu ve ben de buna ayak uydurdum."

O akşamın anısı Ethan'ın dudaklarını büktü. Raven'ın soluk ay ışığı altında nasıl görüldüğünü düşündükçe göğsü sıkışıyordu. O zaman da Ethan'ın nefesini kesmişti.

Liam şaşırmış görünüyordu. "Ama bunu neden yaptın ki?"

Ethan omuz silkti. İçine küçük bir kuşku saplandı. Liam'ın sırlarından asla vazgeçmeyeceğini biliyordu ama yine de Raven'la uydurdıkları şeyi Liam'a anlatırsa ihanet etmiş gibi hissedecekti.

Liam başını eğerek ona baktı ve onu bir kitap gibi okudu.

Rahatlayan Ethan içini çekti. "Bir ailenin insan üzerinde yaratabileceği baskıyı anlıyorum. Ayrıca, benimle evlenmek için sıra bekleyen bir sürü kadın da yok."

Liam arkadaşının kuru esprisine kıkırdadı ama sesi ciddileşerek "Peki büyükannen bu haberi nasıl karşıladı?" diye sordu.

Ethan gözlerini devirdi. "Daha önce huysuz olduğunu düşünüyordun ama şimdi düpedüz çekilmez biri oldu."

Liam sempati içinde yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim dostum. Ama neden ona gerçeği söylemedin?"

Ethan kıkırdadı ve şutunu bir çırpıda çekti. "İster inan ister inanma Liam, büyükannemin tepkisi beni çok eğlendiriyor. Kızgınlığı aslında oldukça eğlenceli."

Liam kaşlarını çattı. "Ama sen her zaman onun dayanılmaz olduğunu söyledin."

Ethan başını salladı. "Doğru, ama şimdi farklı bir şey var. Önceden sadece can sıkıcıydı, arka planda sürekli bir gürültü. Ama şimdi, bu nişanla birlikte, düpedüz sinir bozucu olmaya başladı. Sanki sinir katsayısını on bire çıkarmış gibi. Ve bu çok komik."

Liam başını sallayarak güldü. "Ve bundan gerçekten zevk mi alıyorsun?"

Ethan hınzır bir sırtışla cevap verdi: "Evet. Çünkü artık her sivri söz, her bıkkın iç çekiş, her onaylamayan bakış, hepsi benim yüzümden. Ve o kıvrandıkça ben de bundan zevk almaktan kendimi alamıyorum. Bir kez olsun üstünlük **bendeymiş** gibi hissediyorum."

Liam arkadaşının çarpık eğlence anlayışına kıkırdadı ve birasını kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Sinir bozucu büyükannelere o zaman."

Liam birasından bir yudum aldı ve sonra barda öne doğru eğildi. "Büyükannelerden ve nişanlardan bahsetmişken, Raven'dan ne haber? Senin gibi bir çapkınla nişanlanmak konusunda ne hissediyor?"

Ethan'ın sırtışı hafifçe soldu, kaşları çatıldı. "Raven... o farklı. Ne düşündüğünü söylemek zor. Bazen içimi görüyor gibi hissediyorum ama bazen de beni hiç görmüyor gibi."

"Yani senin... ününü bilmiyor mu?" Liam hafifçe adım atmaya çalışarak sordu.

Ethan güldü, sesinde biraz burukluk vardı. "Elbette biliyor. Ama umurunda olsun ya da olmasın, bu tamamen farklı bir hikâye." İçkisinden bir yudum daha aldı ve kehribar rengi sıvının içine baktı.

Liam daha da yaklaştı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ethan, sen... sen gerçekten Raven'a karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Ethan bir elini siyah saçlarında gezdirerek içini çekti. Bu, üzerinde düşündüğü ama cevap bulamadığı bir soruydu.

Hafifçe omuz silkerek başını salladı ve böyle bir şeyi düşünmeyi reddetti. "Tabii ki hayır. Bu nişan bir oyun. Gerçekten bir hileye kanacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Liam'ın gözleri sahte bir şaşkınlıkla büyüdü. "Seni şeytan, seni şeytan. Seni rezil herif."

Ethan kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "İkimiz de Rochford Vikontu'nu tanıyoruz."

"O kendini beğenmiş aptal, ondan hiç hoşlanmadım."

Ethan elini salladı ve başını salladı. "Aynen öyle. Bu yüzden, Raven bana bu saçma planla yaklaştığında, ona yardım edebileceğimi düşündüm."

Liam başını geriye attı ve güldü. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bütün ton senin ve Raven'ın birbirinize aşık olduğunuza inanıyor.

ama gerçekte bu özenle hazırlanmış bir maskaralıktan başka bir şey değil. Bu şimdiye kadar yaptığın en büyük şaka olmalı, Ethan!"

Ethan birasını kaldırdı, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Ve itiraf etmeliyim ki, hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Ethan birasını yudumlarken bakışları uzaklaştı. Raven'ın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu; gülümsemesinin kıvrımı, gözlerindeki ateş, sesinin yumuşaklığı.

"Bu sadece bir oyun," diye mırıldandı kendi kendine, kalbini aklıyla aynı hizaya gelmeye ikna etmeye çalışarak.

Ama onu her gördüğünde, nişanlandıkları yalanıyla birlikte her güldüklerinde, kendini hiç beklemediği bir duygu ağına dolanmış buluyordu.

Sadece rol mü yapıyordu, yoksa Raven'a gerçekten aşık mıydı? Aralarındaki maskaralığın sınırları bulanıklaşıyor, gerçeklik ve rol yapma arasındaki çizgiler giderek belirsizleşiyordu.

"Belki de bu oyun sadece bir oyun değildir," diye itiraf etti Ethan sonunda, yüreğinde korku ve heyecan iç içe geçmişti.

Liam sinsi bir sırtışla ona baktı. "Yarın akşam White'ın evinde bir tur kart oynamaya ne dersin?"

Ethan elini saçlarında gezdirdi, gözlerinde bir pişmanlık ifadesi vardı. "Çok isterdim Liam, gerçekten, ama sanırım pas geçeceğim."

Kaşlarını kaldırırken Liam'ın dudaklarından bir kıkırdama kaçtı. "Öyle mi? Lütfen bana bunun Raven'a kafayı taktığın için olmadığını söyle. Görünüşe bakılırsa, bu 'sahte nişanlılığın' ucuza gelmiyor, eski dostum. Eğer sadece gösteriş içinse bu şatafat niye? Bu anlaşımdan elde ettiğin daha fazla bir şey olsaydı anlardım ama bana zaman ve kaynak israfı gibi geliyor."

Ethan omuz silkti, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Bir numara bile ikna edici bir şekilde oynanmalı, değil mi?"

Liam, Ethan'ı delici bakışlarla süzdü ve birasını yudumlarken sandalyesinde arkasına yaslandı. "Biliyorsun Ethan, bir erkek karşılığında bir şey istemiyorsa bir kadına böyle hediyeler yağdırmaz. Onunla henüz yatmadın mı? Bu yüzden mi ona bu kadar çok para harcıyorsun?"

Ethan kızardı, bakışları sertleşti. "Liam, haddini aşıyorsun," diye tersledi. "Raven'la yatmak her ne kadar cazip olsa da

Sizi temin ederim ki böyle bir şey **olmadı**. Anlaşmamız tamamen göstermelidir."

Liam'ın gözleri eğlenceyle parladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öyle mi şimdi?" diye sordu, sesi şüphecilikle doluydu. "Söylediğim için beni bağışlayın ama hareketleriniz aksini gösteriyor. Ona kur yapıyorsunuz."

Ethan şaşırmış bir halde gözlerini kırıştırdı. İtiraz etmek için ağzını açtı ama ne **diyeceğini** bilemedi. Liam'a bakarken, yavaş yavaş farkına vardı. Gerçekten de Raven'a gereğinden fazla zaman ve para harcıyordu. Ama onun yüzünün aydınlanmasını izlemekte onu sarhoş eden ve gülümsemesini **daha** fazla görmek istemesine neden olan bir şey vardı.

Ona aşık oluyor olabilir miydi? Liam'ın sözlerinin anlamı kafasına dank etmeye başladığında Ethan'ın kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

İnkârı Liam'ın bilmiş bir gülümsemesiyle karşılandı; Liam birasını kadeh kaldırmak için kaldırdı ve yüzünde açıkça "sana söylemişim" ifadesi belirdi.

Ethan bir elini saçlarında gezdirdi ve sonunda sesini bulabildi. "Bak," diye başladı, sesi sabitti ama duygularının kararlarını gölgelemesine izin vermeyi reddettiği için biraz da sinirliydi. Duygularına kafasının içinde daha fazla zaman ayırmasına imkân yoktu. Yine de, ne kadar karşı koyarsa koysun, kalp tellerinin çekildiğini inkâr edemezdi. "Bunun kur yapmakla ya da romantik saçmalıklarla ilgisi yok. Eğer Raven'ı hediyelere ve ilgiye boğmasaydım, herkes bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenirdi. Ailesi, büyükannem, herkes. Hepsi planın bir parçası."

Liam kıkırdadı ve birasını bitirdi. "Oh, anlıyorum. Yani ona pahalı mücevherler almanın, onu sık yemeklere götürmenin ve romantik kaçamaklara sürüklemenin sadece... duman ve aynalar olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu, gözlerinde alaycı bir parıltıyla.

Ethan başını salladı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Kesinlikle," diye onayladı, "bunların hepsi oyunun bir parçası."

Liam sadece başını salladı, aralarında söze dökülmemiş bir "göreceğiz" havası vardı.

Liam durakladı ve bir sonraki sorusunu sormadan önce Ethan'ı bir süre inceledi. "Peki, bu nişanı ne zaman bozmayı planlıyorsun?"

Ethan içini çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Raven'la olan anlaşmamız sadece Sezon sonuna kadar sürecek," dedi sakince. "Böylece ailesi ve büyükannem bizi başka biriyle evlenmeye zorlayamayacak."

Liam güldü ve inanamayarak başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki Ethan. Bu oldukça akıllıca bir plan." Kahkahası azaldı ve yerini

ciddi bir tona bıraktı. "Ama unutma, bir şeylerin değışmesi için hâlâ zaman var. Ve senin de ona karşı hisler geliştirmen için yeterli zaman var.

onu."

Ethan Liam'ın uyarısı karşısında kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Ne de olsa bu, almaya fazlasıyla istekli olduğu bir riskti.

"Yine de itiraf etmeliyim ki," diye devam etti Liam, sandalyesinde arkasına yaslanıp arkadaşına bakarak, "mükemmel bir ilişkiniz var gibi görünüyor. Raven... o her erkeğe uygun bir kız. Tabii onu mahvetmediğin ve sonunda onunla evlenmek zorunda kalmadığın sürece."

Ethan şaşırmış bir halde Liam'a baktı. "Raven'ı mahvetmeyeceğim," dedi, sesi sabitti. "O mahvedilemeyecek kadar iyi biri."

"Ama onun yanında kendini nasıl idare ediyorsun?" Liam merakını ses tonundan belli ederek sordu.

Ethan içini çekti ve içkisinden bir yudum aldı. "Bazı zorluklar yok değil," diye itiraf etti.

Düşünceleri harabelerdeki Raven'a kaydı. Çaldığı öpücük dudaklarını yaktı. Nefesi kesilirken, onunla ne kadar ileri gidebileceğini merak etti. Belki de bir öpücükten daha fazlasını çalabilirdi.

Bu anıyı zihninden uzaklaştırıp, onun boğucu dış görünüşünün altında kim olduğunu hatırlarken, reddedilişi hâlâ canını yakıyordu.

"Ama Raven... o ilkel ve düzgün, dünyadan tamamen habersiz. Onda ilgimi çeken bir masumiyet, bir saflık var. Ton'daki diğer kadınlar gibi değil."

BÖLÜM 10

Alacakaranlık çöküp de dünya gecenin sükûnetine büründüğünde, Kuzgun pelerinini dikkatle üzerine örttü Omuzları. Nazik bir çekişle kapüşonu yüzünü gizlemek için aşağı indirdi, kimliği gölgeler içinde gizlendi. Sessiz koridorlarda parmak uçlarında ilerlerken eski evdeki her ses yükselmiş gibiydi, tanıdık çevre artık gizemle örtülüydü. Verdiği kararın ağırlığı üzerindeydi ama sadece kendisinin anladığı bir amaç onu harekete geçirmişti.

Raven çantasını pelerininin altına kaydırды, küçük bohça yanına almaya cesaret ettiği her şeyi içeriyordu. Dışlerini sıkarak odasının sığınağından dışarı adımını attı, ayaklarının altındaki her gıcırdayan ahşap döşeme tahtası gecenin içinde bir top gibi yankılanıyordu. Merdivenler bir sonraki meydan okumasıydı, en hafif basınç altında inleyen protestoları ona ihanet etmekle tehdit ediyordu. Her adım hesaplanmış bir riskti, her hareketi çaresizlik ve ihtiyat arasında bir dansı.

Fuaye geniş bir yankı odasıydı, ihtişamı artık geçmesi gereken korkutucu bir genişlikti. Bakışlarını etrafta gezdirdi, yukarıdaki büyük avize loş ışıktaki dönüp duran korkunç gölgeler saçıyordu. Duvar boyunca kayarak ilerledi ve bağlantı koridoruna girdi. Koridor atalarının portreleriyle kaplıydı, sert gözleri o geçerken onu takip ediyor gibiydi, gizli kaçışının sessiz yargıçılarıydılar.

Sırada babasının çalışma odası vardı; hem sert derslerin hem de şefkatli anların anılarıyla dolu bir odaydı. Raven burada durakladı, kalbi göğsünde zonkluyordu. Babası onu anlayacak mıydı? Onu affedecek miydi? Bu düşünceleri bir kenara itti; artık şüpheye yer yoktu.

Mutfağa ulaşana kadar koridorda ilerlemeye devam etti. Sayısız yemeğin ve aile toplantılarının sıcaklığı hâlâ havadaydı ve geride bıraktıklarının acı verici bir hatırlatıcısıydı. Ama bir amacı, sadece kendisinin başarabileceği bir görevi vardı. Etrafına son bir kez bakarak mutfak penceresine doğru ilerledi, kaçış yolu, bilinmeyene giden yolu.

"Bayan Davenport ve Lord Whitland'ı duydun mu?" diye fısıldadı hizmetçi Sarah, gözleri son dedikodularla büyümüştü.

Gümüş bir tepsiyi parlatan uşak Jenkins, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Her şey çok ani oldu."

Sarah başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Lord Whitland hakkında konuşulduğunu duydum. Oldukça çapkın biri olduğunu söylüyorlar. O asla

bir bayanla uzun süre kalamaz."

Jenkins içini çekti, bakışları mesafeliydi. "Korkarım taşıdığı ün bu. Umarım Bayan Davenport'un kalbi kırılmaz. O çok tatlı bir kız, her şeyin en iyisini hak ediyor."

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandı Sarah, akli genç hanımları için duyduğu endişeyle doluydu. "Bunu sadece zaman gösterecek, sanırım."

Raven mutfak kapısına ulaştığında donakaldı. Seslerin alçak mırıltısı, her zamanki akşam rutinleriyle meşgul olan Sarah ve Jenkins'in varlığı konusunda onu uyardı. Özgürlüğe bu kadar yakinken fark edilme riskini göze alamayacağını biliyordu.

Adımlarını geri çekerek, ailenin pek kullanmadığı dar ve dolambaçlı bir yol olan hizmetlilerin merdivenine yöneldi. Loş ışıklı ve gıcırıltılıydı ama geniş bahçelere açılan arka kapıya giden kesintisiz bir yol sunuyordu. Evinin sıcaklığını ve aşinalığını geride bırakarak dışarı süzülürken pelerinini daha sıkı sardı ve gecenin serin havasına karşı kendini hazırladı.

Raven hızla ilerledi, dolambaçlı, dar sokaklarda gezinirken pelerini arkasında dalgalanıyordu. Ayaklarının altındaki parke taşı yol soğuk ve engebeliydi ama o yılmamıştı, kararlılığı sarsılmamıştı. Pelerininin altında, meraklı gözlerden uzakta, güvenle sakladığı değerli kargosu vardı: yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemediği fikirler ve hayallerle dolu bir el yazması. Onu sıkıca kavradı, ağırlığı görevinin öneminin rahatlatıcı bir hatırlatıcısıydı.

Yayınevi birkaç blok ötedeydi, yolculuğunda bir umut ışığıydı. Omurgasından hafif bir ürperti geçti -gece havasının soğüğundan mı yoksa beklentinin heyecanından mı, bilemiyordu. Ara sokakların sessiz yalnızlığının ortasında, yayınevi matbaacılarının uzaktan gelen uğultusu kulaklarına bir melodi gibi geliyordu. Adımlarını hızlandırdı, kalbi adımlarıyla birlikte çarpıyordu, yeni bir şafağı müjdeleyen bir umut senfonisi.

Raven yayınevine yaklaşırken, tezgâhın arkasında eğilmiş, işine dalmış yalnız bir tezgâhtar fark etti. Derin bir nefes alarak ona yaklaştı, elleri el yazmasının etrafında kenetlenmişti.

"Affedersiniz efendim," diye başladı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

Tezgâhtar başını kaldırdı, yüz ifadesinden yalnız bırakılmak istediği anlaşıyordu. "Kapalıyız hanımefendi," dedi, pelerinine şüpheyile bakarak.

"Ama benim bir taslağım var," diye ısrar etti ve sıkıca tuttuğu değerli bohçayı ortaya çıkardı. "Matbaaya gitmesi gerekiyor."

Kâtip el yazmasını inceledi, sonra ona **baktı**, ifadesi yumuşadı. Gergin bir sessizlik anından sonra içini çekti. "Peki, alıyorum. Sabaha kadar bakılacağına söz veremem."

Biriktirdiği parayı uzatarak, adamın el yazmasını alıp masasındaki yığının üzerine dikkatle yerleştirmesini izledi. "Kitabınız ay sonuna kadar yayınlanacak," dedi, sesi sertti ama kaba değildi.

"Kitabımın bir aydan daha kısa bir süre içinde yayınlanma ihtimali var mı?" Raven, sesi umut ve beklentinin karışımıyla titreyerek sordu.

Tezgâhtar kaşlarını kaldırarak ona **baktı**. "Hanımefendi, bu ekspres servis. Bunu genellikle tanınmış yazarlar ya da acil baskılar için ayırırız. Çok daha pahalıya mal oluyor."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Raven ve tekrar pelerinine uzandı. Daha önce verdiğinden çok daha fazla bir miktar para çıkardı ve görevliye uzattı.

Miktarı anlayan memurun gözleri irileşti. Hemen kendini toparladı ve Raven'a baktı, etkilendiği her halinden belliydi. "O **halde**," dedi gözlüklerini düzelterek, "süreci hızlandırabileceğimize inanıyorum. Kitabınız birkaç hafta içinde basılabilir." Dağınık masasından bir kalem alarak boğazını temizledi. "Yayın hangi isim altında olmalı?" diye sordu, ona dönüp bakarak.

"David Thornhill," diye cevap verdi, sesi kesin ve netti.

"David Thornhill mi?" diye yineledi, kaşları şaşkınlıkla birbirine dolanmıştı. "Sanırım onun için bir çanta tuttuk. Görünüşe göre popüler bir adam, ama kimse onu ortalıkta görmemiş."

Raven nazık bir gülümsemeyle onun sözünü kesti. "Evet, biliyorum. O özel bir adam, bir münzevi, dikkat çekmek istemiyor, bu yüzden girişiminin bu kısmını bana yaptırıyor."

"Anlıyorum," dedi tezgâhtar tezgâhın etrafından dolaşıp kasadan küçük bir çanta **çıkartırken**. Bakışlarında bir parça şüphecilikle çantayı Raven'a uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Raven, uzanıp kâtip için bir bozuk para aldı. "Sessizliğiniz için. Bay Thornhill yaptığınız her şeyi takdir ediyor. Yayınlandıktan sonra Bay Thornhill'in bu kitaptan elde ettiği kârı almak için geri geleceğim." Sesinde kesin bir hava vardı ve kâtip başını salladı.

Çalışmalarının hayata geçtiğini görmenin, kelimelerinin yakında ciltleneceğini ve taptaze sayfalara mürekkeple yazılacağını bilmenin heyecanı sarhoş ediciydi. Raven'ın kalbi adrenalin ve neşenin karışımıyla göğsünde çarpıyordu. Kitapları çok sayıda basılmamış olabilirdi, ama hiçbir zaman yok satmadılar. Satın alınan, okunan, el üstünde tutulan her bir kopya onun yeteneğinin, sıkı çalışmasının ve adanmışlığının bir kanıtı, yazılı sözcükler üzerindeki ustalığının sessiz bir onayıydı.

Tezgâhtara minnettarlığını belirten bir baş hareketiyle Raven, eve dönüş yolculuğuna çıkmaya hazır bir şekilde üstünü giyindi. Dışarı adımını atar atmaz kışın ısran soğuğuyla karşılaştı. Yolculuk ne kadar ürkütücü olsa da, yaptığı işin başkalarının hayatlarına dokunduğunu görmenin verdiği heyecan için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Raven'ın eve dönüş yolculuğu karanlıkla cesur bir danstı. Soğuk rüzgâr yanaklarını ısıırıyor, arnavut kaldırımli yolda ayaklarının şakırtısı sessiz gecede yankılanıyordu. Ama kalbi gizli başarısının heyecanı ile aydınlanmıştı. Ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde bir silüet gibi beliren ailesinin evi artık görüş alanındaydı. Uyuyan ailesini uyandırmamaya dikkat ederek gizlice yaklaştı.

Eski ahşap kapı hafifçe aralanırken gıcırdadı, çocukken onu dehşete düşüren bir sestir bu. Şimdi ise bu sadece gizli macerasının bir parçasıydı. Botlarını çıkardı, soğuk parmakları telaş içinde beceriksizce hareket etti ve parmak uçlarında merdivenlere doğru ilerledi. Her adımda acele ve ihtiyat arasında hassas bir denge kuruyordu. Eski ev onun ağırlığı altında inliyor, sessiz gecede bir kakofoni oluşturuyordu ama o bu gölgeler ve sessizlik oyununda ustaydı. Kimseyi uyandırmadan güvenli bir şekilde odasına ulaştığında sessizce neşelendi.

İçeri girdiğinde Raven rahat bir nefes aldı, nefesi pencereden süzülen ay ışığında dans ediyordu. Geceki maceranın heyecanı ve gizli başarısının tatlı tadı kalbinin çılgınca atmasına neden oldu. O bir yazardı, David Thornhill, okuyucuların kalbine dokunmuştu ama yine de bu evde sadece Raven'dı, saklamayı planladığı bir sır. Yakalanmamanın, bu gizemli çifte hayatı yaşamanın heyecanı kelimelerin ötesinde sarhoş ediciydi.

Raven köşeyi döndüğünde, önünde beklenmedik bir sahne belirdi. Anne ve babası misafir odasındaydı ve küçük kız kardeşi Penelope ile hararetli bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Normalde huzurlu olan oda şimdi fikirlerin çarpıştığı ve seslerin yükseldiği bir savaş alanına dönmüştü. Raven, gizlendiği noktadan anlaşmazlıklarının konusunu seçebiliyordu: Penelope'nin arkadaşlarıyla yurt dışına seyahat etme konusundaki cürekâr hayalleri.

Mathilda'nın genellikle yumuşak ve yatıştırıcı olan sesi alışılmadık derecede sertti ve Penelope'ye bir leydiden beklenen nezaketi hatırlatıyordu. Tipik bir arabulucu olan Oscar da aynı derecede sıkıntılı görünüyordu. Karısının duygularını yankılayan derin bakışları endişe ve hayal kırıklığının bir karışımını yansıtıyordu.

Penelope'nin meydan okuyan ama gözyaşlarının eşiğindeki görüntüsü Raven'ın yüreğini burktı. Kız kardeşinin hayallerinin toplumsal normlar ve beklentiler altında ezildiğini görebiliyordu. Gecenin soğuşuna rağmen Raven'ın içini bir empati sıcaklığı kapladı, Penelope'yi hırslı hayallerinde destekleyeceğine dair sessiz bir söz verdi ve kız kardeşinin kanatlarının altındaki rüzgâr olmaya söz verdi.

"Anne, baba, anlamıyorsunuz," diye yalvardı Penelope, kocaman gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bu dünya, bu beklentiler kafesi beni boğuyor. Sanki camdan bir evde yaşıyormuşum gibi hissediyorum, büyüyecek yerim yok, nefes alacak alanım yok."

Mathilda, yüzü bir kararlılık maskesiyle, "Penelope, sen sadece bir çocuksun, saf ve masum. Hayallerin büyük ama bu dünyanın karmaşıklığını anlamak için çok gençsin. Anlamalısın ki bizim tek isteğimiz sana saygı duyulması, el üstünde tutulmandır."

Penelope'nin yüzü annesinin sözleri karşısında çöktü. "Ama ne pahasına anne? Toplumun benim için çizdiği kalıba uymak için hayallerimi bastırmalı mıyım? Onların saygınlık anlayışına uymak için arzularımdan vazgeçmeli miyim?"

Oscar'dan gelen sert bir bakış onun sözünü kesti. "Penelope, kız kardeşinden öğrenebileceğin çok şey var. O örnek bir kız, her zaman saygılı ve itaatkâr. Sorumluluklarının farkında ve onlardan asla kaçmıyor. Sen de onun gibi olmak için çabalamalısın."

Oda sessizliğe gömüldü, hava söylenmemiş sözler ve ifade edilmemiş duygularla ağırlaştı. Yüzü kül rengi olan Penelope sertçe döndü ve hışımla odadan çıktı. Raven'ın yanından hızla geçerken, gözleri kız kardeşininkilerle buluştu; büyük, eski evin labirentimsi koridorlarında kaybolmadan önce gözlerinde sessiz bir anlayış ricası vardı.

Raven Penelope'yi takip etti, soğuk ve loş koridorlarda ilerlerken hararetli sözlerin etkisi zihninde yankılanıyordu. Kız kardeşini تنها bir köşede, dar bir pencereden sızan soluk ay ışığıyla hatları belirginleşen, kendi içine kıvrılmış bir halde buldu.

"Penelope," diye yumuşak bir sesle başladı Raven, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Konuşmak istemiyorum Raven," diye sözünü kesti Penelope, hâlâ onun bakışlarına karşılık vermiyordu.

"Ama, Penelope-" Raven tekrar denedi.

"Hayır, Raven!" Penelope sonunda kız kardeşine bakarak tersledi. Gözleri kırmızı çerçeveliydi, solgun yüzüyle tam bir tezat oluşturuyordu. "Ne kadarını duydun ki?"

"Yeter," diye cevap verdi Raven, içindeki çalkantıya rağmen sesi sabitti.

Raven'ın bakışları kız kardeşinin sıkıntılı halini görünce yumuşadı. Kalbi bir özlemle, Penelope'ye umutsuzca aradığı özgürlüğü bahsetmek için umutsuz bir istekle sızladı. Kalbinde sessiz bir yemin oluştu; Penelope'nin ruhunu zincire vuran boğucu geleneklerden kurtulmasına yardım etmenin bir yolunu bulacağına dair kız kardeşine ve kendisine söz verdi.

Yolun kolay olmayacağını biliyordu. Karşı karşıya oldukları toplumsal yapılar çok zorluydu ama Raven kararlıydı. Kız kardeşinin canlı ruhunun toplumsal beklentiler tarafından boğulmasına seyirci kalmayacaktı. Kendi kendine kararlı bir şekilde başını sallayarak kız kardeşinin ay ışığıyla aydınlanmış silüetine söz verdi. Paylaştıkları sessiz an, büyük ve eski evde bir saatin daha geçtiğini duyuran saatin uzaktan gelen sesiyle bozuldu.

"Penelope," diye başladı Raven, kız kardeşinin yanına oturarak, "her şey daha iyi olacak."

Penelope dönüp ona baktı, gözleri çaresizlikle doluydu. "Yapmayacaklar, Raven. Kesinlikle yapmayacaklar."

Raven kız kardeşinin ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. "Ciğerlerimizde hava olduğu ve hayatta olduğumuz sürece, her zaman umut vardır."

Penelope'nin bakışları iç içe geçmiş ellerine kaydı. "Keşke senin yerinde olsaydım, Raven."

Raven onun ellerini güven verici bir şekilde sıktı. "Hayır, bunu istemezsin. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

"Ama onların beklentilerini karşılayamıyorum," diye itiraf etti Penelope, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu, "ve belki de hiçbir zaman karşılayamayacağım."

Raven odaya girdi, kollarını Penelope'ye dolayarak onu rahatlattı. "Geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz," dedi usulca, "ve dünyanın başka bir Raven'a ihtiyacı yok. Bir Penelope'ye ihtiyacı var."

Raven Penelope'ye daha sıkı sarıldı, kalbi küçük kız kardeşinin ıstırapı için sızlıyordu. Sessizce Penelope'nin kulağına rahatlatıcı sözler fısıldadı ve ona çaresizce ihtiyaç duyduğu gücü aşlamaya çalıştı.

"Penelope," dedi, gözlerinde biriken yaşlara rağmen sesi sabitti, "kendi beklentilerin dışında kimsenin beklentilerini karşılamak zorunda değilsin. Güçlüsün, cesursun ve olduğun gibi fazlasıyla yeterlisin. Unutma, en zorlu savaşlar en güçlü askerlere verilir. Bu işte beraberiz, sen ve ben. Zorlukların üstesinden geleceğiz, her seferinde bir gün."

Penelope'nin kollarında hafifçe gevşediğini, kucağının sıcaklığına ve güvenliğine teslim olduğunu hissetti. Şimdilik bu kadar yeterliydi.

BÖLÜM 11

Holland Park, yumuşak bir altın ışıltısıyla yıkanıyordu. Parkın içi cıvılcıvıldı.

Yemyeşil yollarında gezinen insanların ritmik konuşmaları, kahkahaları ve sohbetleri cıvılcıvıl kuşların melodileriyle iç içe geçiyor.

Aralarında Ethan bir heykel gibi hareketsiz duruyor, bakışlarını Raven'a sabitliyordu. Onu uzaktan bile hissedilebilen bir hayranlık duygusuyla izliyordu. Ancak Raven kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi, gözleri henüz deşifre edilemeyen uzak bir kaygıyı yansıtıyordu.

Ethan, ayak sesleri çakıllı patikada çıtırdarak Raven'a doğru yürüdü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi endişeyle doluydu. "Sanki milyonlarca kilometre uzaktaymışsın gibi görünüyorsun."

Raven onunla yüzleşmek için döndü, gözleri duyguların bir karışımıyla doluydu. "Özür dilerim, Ethan." İçini çekti, sesi zar zor duyuluyordu. "Sadece Penelope için endişeleniyorum."

Adamın kaşları endişeyle çatıldı ama başka bir şey söyleyemeden kadın onun sözünü kesti.

"Endişelenmene gerek yok Ethan," diye onu rahatlattı, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti oynasıyordu. Ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Sadece Ethan'ın rahatlıkla okuyabileceği bir kalp ağrısı ve belirsizlik hikâyesi.

Ethan uzandı ve Raven'ın elini nazıkçe avucunun içine alarak onu rahatlattı. "Benimle her zaman konuşabileceğini biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Ben senin için buradayım."

Raven elini yavaşça geri çekti ve Ethan'a baktı, bakışları minnettarlıkla doluydu ama aynı zamanda kesin bir sertlik de vardı. "Ethan, endişeni takdir ediyorum, gerçekten," diye başladı, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Ama anlaman gerekiyor. Bu benim ailem. Bununla başa çıkmak zorundayım."

Ethan itiraz etmek için ağzını açtı ama kadın elini kaldırarak onu cümlesinin ortasında durdurdu. Sesi hafifçe titreyerek, "Kendi nedenlerimiz için bu numaraları sürdürmek zorundayız," diye devam etti. "Ama bu senin bu işlere bulaşman gerektiği

anlamına gelmiyor.

benim aile dramam. Senin kendi hayatın ve endişelenmen gereken kendi sorunların var."

"Ama Raven-" dedi Ethan, sesine çaresizlik sinmişti.

"Hayır, Ethan," diye tekrar sözünü kesti, gözlerinde yeni keşfettiği bir kararlılık parlıyordu. "İşte burada çizgiyi çekiyorum. Ailevi sorunlarımın sana yük olmasına izin vermeyeceğim." Ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi, gözleri kararlılığının gücünü yansıtıyordu. "Bu konuda dünyalarımızı ayrı tutalım, tamam mı?"

Ethan bir süre sessizce Raven'ı inceledikten sonra bakışlarını yavaşça, şu anda Bayan Hawthorne ile hararetli bir sohbe dalmış olan Mathilda'ya çevirdi.

Raven'a dönerek boğazını temizledi. "Raven," diye başladı, sesi nazik ama beklenti doluydu. "Sınırlarını anlıyorum," dedi, elini daha sıkı kavradı ve onu banktan yukarı çekti, "ama şimdi benimle gelmene ihtiyacım var."

Raven itiraz ederek elini onun elinden kurtardı. "Ethan! Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

Ethan onun itirazına aldırmadan elini tekrar, bu kez daha sert bir şekilde tuttu. "Güven bana," diye yalvardı, gözleri onunkileri arıyordu. Yakındaki ormanlık alanın daha derin kısımlarına doğru hızlı adımlarla yürümeye başlarken onu da kendisiyle birlikte çekti.

"Ama Ethan, ben..." Raven başladı, sesi Ethan'ın peşinden tökezleyerek giderken kesildi, gözleri karanlık, tanıdık olmayan ormanı endişeyle tarıyordu. "Ethan, lütfen yavaşlar mısın?" diye sordu, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken ona ayak uydurmaya çalışıyordu. "Vahşi hayvanlar tarafından kovalanmıyoruz."

Ethan adımlarını yavaşlatıp ona doğru dönerek, "Raven, rahatlamam gerek," dedi. "Sen hiç öylece durmaz mısın?"

"Ne demek sadece ol?" diye cevap verdi, sesinde hafif bir kızgınlık belirtisi vardı. "Aklımda bütün gün amaçsızca aylaklık etmekten başka şeyler olduğu için kusura bakmayın."

"Öyle demek istemedim," dedi Ethan kıkırdayarak. "Demek istediğim, hayattan zevk almak için hiç zaman ayırıyor musun? Her şey iş ve sorumluluklardan ibaret değil."

"Bilgin olsun, 'dertlerimi' unutmak için bir sürü eğlenceli şey yapıyorum," diye karşılık verdi Raven.

"Ne gibi sorunlarınız olabilir ki?" Ethan yüzünde şakacı bir gülümsemeyle alay etti.

"Yani, kadın olduğum gerçeğinin dışında mı?" Raven gözlerini devirerek karşı çıktı. "Bu zaten yeterince sorun."

Ethan bir kahkaha patlattı ve Raven'dan küçük, içten bir gülümseme aldı. Tam o sırada ormana giren başka bir çifti fark etti. "Bak, orada," diye işaret etti.

Raven onun bakışlarını takip etti, gözleri tanıyarak parladı. "Bunlar Lord Dawner ve Leydi Anastasia," diye fısıldadı. "Nişanlandıklarını yeni duyurdular."

Ethan bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Neden buradaki insanların evlendiği tek zaman yılın bu zamanı gibi görünüyor?" diye yüksek sesle merak etti. "Sanki ortada bir komplo varmış gibi."

"Bahar düğünü yeni başlangıçlara işaret eder," diye önerdi Raven, sesi alçak ama ciddiydi. "Özel biriyle yeni bir hayatın başlangıcını simgeler."

Ethan kollarını göğsünde kavuşturarak homurdandı. "Bu saçmalık. Eğer evlenmeye karar verirsem, bu kışın olur," dedi meydan okurcasına.

Raven'ın nefesi kesildi, eli ağzına gitti. "Bu korkunç olurdu!" diye haykırdı. "Kış düğünleri... Renk yok, hayat yok!"

Ethan yaklaştı, gözleri karanlık ve yoğundu. "Peki bunu nereden biliyorsun, Raven?" diye sordu, sesi derindi. "Benden bir sır saklamıyorsan, tecrübeyle bilmen mümkün değil, değil mi?"

Raven kaşlarını çatı, kollarını savunmacı bir tavırla kavuşturdu. "Hiç komik değilsin Ethan. Teyzem kışın evlendi ve kocası ertesi bahar öldü," dedi sesi sakinleşerek. "Ben böyle bir kaderi istemezdim. Bu kadar erken dul kalmak. Korkunç bir şeydi. Herkes onun kocasını zehirlediğini düşündü ve o bugün bile yaşlı bir hizmetçi."

Ethan daha da yaklaştı ve elini uzatıp onun koluna hafifçe dokundu. "Kendi kaderimizi kendimiz çizeriz, Raven," dedi usulca, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadan.

Ethan elinde olmadan Raven'ın inanılmaz derecede çarpıcı yüz hatlarını inceledi. Altın rengi bukleleri sırtından aşağı dökülüyor, parlıyor ve güneşin ışığını olgun bir buğday tarlasını aydınlattığı gibi yansıtıyordu. En sık orman kadar yeşil ve canlı olan gözleri, Ethan'ın kendini içinde kaybolmuş bulunduğu büyüleyici bir cazibeye sahipti.

Yumuşak bir pembeye boyanmış yemyeşil dudakları dolgun ve davetkârdı, sadece ona duyduğu derin arzuyu körüklüyordu. Bu dudakların tadını, dudakların kendi dudaklarına değme hissini hayal ediyor, tutku ve özlem dolu bir anın içinde kayboluyordu. Arzusunun yoğunluğu içinde zonkluyordu. Yaklaştıkça, Raven'ın geri çekilmediğini şaşkınlık ve gizli bir zevkle fark etti.

Bundan cesaret alarak eğildi, kalbi göğsüne çarpıyordu ve aralarındaki kalan mesafeyi kapatmaya cesaret ederek dudaklarını onunkilere bastırdı.

Öpücük, alevi tutuşturan bir kıvılcım gibiydi, tutku sarhoş edici bir dalgayla üzerlerinden akıp geçti. Ethan tüm özlemini bu öpücüğe döktü, elleri kızın yüzünü sanki el üstünde tutulması gereken nadide bir hazineymiş gibi kavradı. Dudakları hayal ettiği kadar yumuşak ve davetkârdı, dile getirilmemiş arzuların tatlı vaadiyle doluydu.

Varlığının her zerresi o anın heyecanıyla titreşiyor, dünya, paylaştıkları sevgi alanının ötesinde hiçbir şey kalmayınca kadar küçülüyordu. Parmakları yüzünün hatlarını, çenesinin pürüzsüz kıvrımlarını, yanaklarının yumuşak kabarıklığını izledi, her dokunuş yoğun özleminin sessiz bir kanıtı oldu.

Damarlarında ateş dans ediyordu, hem heyecan verici hem de azap verici bir sıcaklık. Bu yakıcı bir ihtiyaçtı, sadece ondan daha fazlasıyla giderilebilecek şiddetli bir arzuydu. Onu -tamamını- nefessiz bırakacak bir derinlik ve yoğunlukla istiyordu. Ona sahip olma, onu kendisine ait kılma düşüncesi, onu evcilleştirilmemiş bir tutkuyla dolduran kışkırtıcı bir rüyaydı. Yine de içten içe bencillik ettiğini biliyordu. Niyeti asla evlenmek değildi ve Raven'a kalbinin istediği ya da hak ettiği her şeyi sunamazdı.

"Ethan!" diye yankılanan bir ses, samimi sahneyi pencereden giren bir taş gibi paramparça etti.

Ethan aniden geri çekildi ve yüzünde endişe ve şaşkınlık maskesi olan Penelope'nin yolun kenarında durduğunu görmek için döndü. Hızla Raven'dan uzaklaştı, elleri içgüdüsel olarak kalkıp Penelope'nin yüzündeki bir tutam saçı taradı. Havada hissedilir bir gerginlik vardı, ağır ve boğucu.

"Penelope..." diye devam etti. Penelope'nin bakışlarına karşılık veremedi, gözleri onun yerine donmuş bir halde duran, çalınan anlarının kalıntılarıyla yanakları kızarmış Raven'a kaydı.

"Her şey yolunda mı, Raven?" Penelope kız kardeşine yaklaşarak sordu. Bakışları Raven ve Ethan arasında gidip geliyor, aralarına giren rahatsız edici sessizliği fark ediyordu.

Raven'ın sesi boğazında düğümlenmiş gibiydi, aklı hâlâ Ethan'ın öpücüğündeydi. İri gözleri hâlâ Ethan'ın kilitlenmiş halde sadece belli belirsiz başını sallayabildi. Her türlü konuşma girişimi kaybolmuş, düşünceleri Ethan'ın dudaklarının sıcaklığı ve kolonyasının kalıcı kokusu tarafından tüketilmişti. Bu şok ve arzusunun sarhoş edici, kafa karıştırıcı bir karışımıydı.

"Raven, annen eve geliyor. Seni bekliyor," dedi Penelope, sesi nazik bir aciliyetle doluydu.

Ethan'ın bakışları Raven'a takıldı, kalbi göğsünde çarpıyordu. "Gitmelisin, Raven. Kız kardeşin ve annenle birlikte ol," diye önerdi, sesi yumuşaktı ama dile getirilmemiş bir özlemle doluydu. "Umarım yakında seni tekrar görürüm."

Raven tereddüt etti, arzuları ve yükümlülükleri arasında kalmıştı. Ethan'a kaçamak bir bakış attıktan sonra nihayet başını salladı ve kız kardeşiyle birlikte gitmek için isteksizce arkasını döndü.

Ethan ağacın gövdesine yaslanmış, kaşlarını çatmıştı. Zihni düşünceler ve duygulardan oluşan bir kasırgaydı.

"Ne yapıyorum ben?" diye mırıldandı kendi kendine.

Daha önce hiçbir kadını Raven'ı istediği kadar yoğun bir şekilde istememişti. Ama belki de tam da ona sahip olamadığı için hayatındaki bu karşı konulmaz cazibe haline gelmişti.

BÖLÜM 12

Penelope Raven'a baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Raven," diye sordu nazikçe, "ne yapıyorsun?"

Raven'ın yanakları pembeleşti. "Ben sadece... şey..." diye kekeleyerek cevap almak için Ethan'a baktı.

Penelope neye rastladığını şaşırmış bir halde ona bakarken utanç içindeydi.

"Kuş gözlemciliği," diye bitirdi Raven.

Raven onun yargılayıcı bakışlarının kızgın bir demir gibi içine işlediğini hissederken Penelope'nin kaşı kalktı. Yine de Penelope ikna olmamıştı. Raven'in tavrındaki ince değişikliği ve yanaklarındaki doğal olmayan renk artışını fark etti.

"Ama kızarmış görünüyorsun, Raven. Daha çok maraton koşuyormuşsun gibi, kuş izliyormuşsun gibi değil. Ya da yanaklarının kızarmasının nedeni Ethan'ın öpücüğü olabilir mi?"

"Lütfen," diye yalvardı Raven Penelope'nin kollarını tutarken, "tek kelime bile edemezsin."

Penelope dudaklarını büzdü ve gözleri merakla parlarken başını salladı. "Bunu sana söylemek zorunda olmamalıyım."

"O zaman yapma. Yemin ederim bu bir daha asla olmayacak," diye tısladı Raven kısık sesle.

Penelope kolunu Raven'ın koluna dolayarak arabaya doğru ilerlerken, "Geri dönmeliyiz," diye cevap verdi.

Raven'ın bakışları istemsizce Ethan'ı bıraktığı ağaçlara doğru kaydı. Ethan gitmişti. Dudaklarından yumuşak bir iç çekiş döküldü, gözleri henüz açığa çıkmamış sırlarla parlıyordu.

Düşüncelerinde kaybolan Raven içgüdüsel olarak dudaklarına dokundu, Ethan'ın kalıcı dokunuşunun yankısı hâlâ kalbinin çarpmasına neden oluyordu. Ethan'ın ona gösterdiği gözlerden uzak harabelerin çarpıcı görüntüsü zihninde dans etti; burada zaman durmuş gibiydi ve etraflarındaki dünyanın varlığı sona ermişti.

Unutulmuş masalların rüzgarda fısıldadığı ve her taşın kendi hikayesini anlattığı bir yerdi. Hem gizemli hem de merak uyandıran bu harabeler onların gizli sığınağıydı. Bu çalıntı anlarda Raven, bir zamanlar hayatın zorluklarıyla katılaşmış kalbinin Ethan'ın sıcak bakışları altında yavaş yavaş eridiğini hissetti. Ethan, şefkatli öpücükleri ve rahat gülümsemeleriyle kalbinin etrafındaki **buzdan** kaleyi eritiyor, aynı anda hem savunmasız hem de el üstünde tutulduğunu hissetmesini sağlıyordu.

Gök gürlerken Penelope'nin sesi Raven'ı hayallerinden geri çekti. Park sakinleri yaklaşan yağmurdan korunmak için koşuştururken panik başlamıştı. Raven göz ucuyla Ethan'ı **gördü**. Paniğin ortasında bile, yüzü fırtınalı bir denizde güven verici bir deniz feneri gibi sakin kalmıştı.

Ona esrarengiz bir gülümseme gönderdi, mesafeye rağmen gülümsemenin sıcaklığı ona ulaşıyordu, sonra cesurca yaklaştı ve arabalarına kadar onlara eşlik etti. Yağmur **yağmaya** başladığında Ethan onlara eve güvenli bir yolculuk diledi, sesi yağmur damlalarının ritmine karşı rahatlatıcı bir merhemdi.

Raven kendini arabanın rahat koltuğunda buldu, bakışları yağmur lekeleriyle kaplı pencereden Ethan'ın suretine kilitlenmişti. Yağmurun altında öylece duruyordu, gömleği sudan ıslandığı için üzerine yapışmıştı. Saçları ıslak buklelerden oluşan bir karmaşaydı ve gözleri söze dökülmeyen bir muziplikle parlıyordu. Yağmurdan zevk alıyor gibiydi, her zamankinden daha canlı ve enerjik görünüyordu.

Araba hareket etmeye başladığında, Raven dışarı fırlamak ve ona geri koşmak için karşı konulmaz bir dürtü hissetti.

Arabanın içinde Mathilda'nın homurtuları havayı dolduruyordu. "Şu **dağınıklığa** bak! Elbisem tamamen mahvoldu!" diye **yakındı**, sırlısıklam olmuş **elbisesinin** kumaşını çekiştirerek. "Ben de bugünün mükemmel geçeceğini sanıyordum. Yemin ederim Raven, açık havaya olan aşkın benim sonum olacak."

Raven, Ethan'ın yağmurdan sırlısıklam olmuş halinin hatırasıyla hâlâ büyülenmiş bir halde, dalgın dalgın cevap verdi: "Ah anne, biraz yağmurdan kimseye zarar gelmez. Rahatsızlığın ötesine bak ve fırtınanın güzelliğini gör."

Mathilda alay etti, "Romantik saçmalıklar! Hepsi Ethan'ın suçu. Kafanı böyle saçmalıklarla doldurdu."

Annesinin şikâyetlerine rağmen Raven gülümsemekten kendini alamadı, zihni ve kalbi Ethan'ın yağmurun altında durduğu, kahkahaları gözden kaybolduktan çok sonra bile kulaklarında **yankılanan** görüntüsüyle doluydu. Ethan'ın görüntüsü zihnine kazınmıştı; onu çağıran, yağmur kadar ferahlatıcı ve evcilleşmemiş bir aşk vaat eden bir fener.

Penelope şaşkın bir ifadeyle Raven'a döndü. "Olaylar ne kadar da hızlı gelişti, değil mi?" diye sordu, gözlerinde bir parça eğlence dans ediyordu. "Bir an muhteşem güneşin tadını çıkarıyorduk, sonra kendimizi doğanın kaprislerinden kaçarken bulduk. Hava durumu hayatın kendisi için bir metafor değil mi? Her zaman değişir, her zaman şaşırtır."

Sözleri havada asılı kaldı, günün beklenmedik sağanaklarının ve Raven'ı bunaltan duyguların bir yankısıydı.

Araba evlerinin önüne yanaştığında Oscar, onları sağanaktan korumak için şemsiyesini havaya kaldırmış bir halde dışarı fırladı. "Aman Tanrım, iyi misiniz?" diye sordu, yıpranmış yüzüne kazınmış endişeyle. Hepsini içeri soktu, elbiseleri arkalarında yağmur suyu izleri bırakıyordu.

Raven odasına doğru giderken dalgın dalgın Oscar'a teşekkür etti, kalbi hâlâ Ethan'ın çalınan öpücüğüyle çarpıyordu. Yağmurdan sırlıslıkla olmuş kıyafetlerini değiştirirken, kendini umutsuzca Ethan'ın bir kez daha odasına gizlice girdiğini, teninde orman yangını gibi dokunuşunu hayal ederken buldu. Hayallerinde kaybolurken Penelope'nin odasına girdiğini duymadı.

"Raven, iyi misin?" Penelope sordu, sesi Raven'ın hayal dünyasını bir bıçak gibi kesiyordu. Raven'ın yatağına oturmuş, odada volta atan kız kardeşini izliyordu. "Çıkar ağzındaki baklayı Raven," dedi Penelope, sesi nazik ama ısrarcıydı. "Parktan ayrıldığımızdan beri sersem gibisin. Ethan'la bir şeyler oldu, değil mi?"

Raven ellerini umursamazca salladı, bakışları yere odaklanmıştı. "Ben iyiyim Penelope. Sadece yorgunum, hepsi bu."

Penelope'nin kaşları birbirine kenetlendi, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun. Her zaman sırlarımızı paylaşmadık mı? Ethan'la ilişkinin sadece göstermelik olduğunu zaten söylemiştin."

Raven döndü, gözleri parladı. "Penelope, sessiz ol! Sana bundan bahsetmemeliydim."

Penelope kollarını kavuşturdu. "Raven, duygularını benden saklayamazsın. Ethan'a karşı bir şeyler hissetmeye mi başladın?"

Raven durakladı, dudakları aralanırken yumuşak bir iç çekti. "Belki... ondan biraz etkilenmiş olabilirim ama bundan fazlası değil. Yemin ederim."

"Ah, Raven," diye uyardı Penelope, sesi sertti, "sakın seni cazibesıyla kandırmasına izin verme."

Raven'ın bakışları yumuşadı. "Belki de Ethan'da görüldüğünden daha fazlası vardır."

"Raven," dedi Penelope, sesi endişe doluydu, "unutma, Anthony'yle evlenmemek için Ethan'ı kalabalığın arasından seçen sendin. Pembe gözlüklerini çıkarmalı ve Ethan'ın sadece seni mahvetmek için sana kur yaptığını görmelisin. Mutlu olmanı istiyorum ama sana bu mutluluğu getirecek kişi Ethan değil." Durakladı ve Raven'ı odanın köşesindeki aynaya doğru götürdü. "Kendine bir bak. Sen Sezonun elması. Dışarıda seninle birlikte olmak isteyen pek çok değerli erkek var."

Raven aynadaki yansımasını inceledi, zihni allak bullak olmuştu.

Penelope devam etti, sesi sabit ve güven vericiydi, "Ethan'ı tekrar görmeden önce biraz düşünmelisin."

Raven yavaşça başını salladı. "Haklı olabilirsin," diye itiraf etti. "Belki de boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Birkaç günlük ayrılık her şeyi daha net görmeme yardımcı olabilir." Penelope'ye döndü, gözleri minnettarlıkla doluydu. "Teşekkür ederim, Penelope."

Odadan çıkarken Penelope omzunun üzerinden seslendi: "Unutma Raven, kalp kırılğan bir şeydir."

Raven yatağa uzandı, zihni düşünceler kasırgasına dönmüştü. İşler nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı? Elbette Ethan'ın öpücüğü o kadar da büyüdü değildi. Ama bunu hatırlayınca içinde bir şeyler kıpırdandı, inkâr edemeyeceği bir şey.

Ethan'a karşı giderek artan hisleri ve Penelope'nin uyarıları arasında kalmıştı. Düşünmek ve kafasını toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Ethan'ın onu gerçek amacından uzaklaştırmasına izin veremezdi. Yazı masasına doğru yürüdü ve yeni bir hikâyeye başlamak için boş bir kâğıt çıkardı. Ama tüy kalem kâğıda dokunduğunda, düşünceleri Ethan'a geri döndü.

Raven'ın kalbi göğsünde çarpıyor, kelimeler akmayı reddettikçe hayal kırıklığı artıyordu. Öfkeyle tüy kalemini bıraktı, mürekkep el değmemiş parşömenin üzerine sıçradı. Yenilgi dolu bir iç çekişle sandalyesinden kalktı ve pencereye doğru yürüdü.

Dışarıda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, her bir damlacık camdan aşağıya süzülüyor, çalkantılı duygularını yansıtıyordu. Bir an için onu gördüğünü sandı -than, yağmurun altında duruyordu, figürü bulanık ve çarpıktı. Ama gözlerini kırptırdığında, görüntü kayboldu ve geriye sadece yağmurun pencere camına vuran amansız şıptısı kaldı.

"Ah, Ethan," diye mırıldandı, elini soğuk cama bastırdı, onun görüntüsünün hayaleti hâlâ zihnindeydi. Kalbi hem tatlı hem de ıstırap verici bir özlemle ağlıyor, ona dair düşünceleri yağın yağmur kadar ısrarcı oluyordu.

Ethan inkar edilemeyecek kadar çekiciydi, Raven'ın görmezden gelemeyeceği bir gerçektir bu. Koyu renk saçları nemliydi ve alnına yapışmıştı; gömleği ise kaslı vücuduna yapışmış, altındaki yontulmuş kasları ortaya çıkarmıştı. Yağmur damlaları uzun kirpiklerine yapışmıştı, her bir damlacık sadece cazibesini artıran parıldayan bir elmas gibiydi.

Asi havası, şeytana pabucunu ters giydiren tavrı, toplumun normlarına uymayı reddetmesi, tüm bunlar onu tehlikeli derecede çekici kılıyordu. Cazibesi sarhoş edici, yakışıklılığı karşı konulmazdı. Onun her bakışı çalınmış bir öpücük, her gülümsemesi yasak bir şeyin vaadi gibiydi.

Yine de Raven tehlikeli bir zeminde yürüdüğüünün farkındaydı. Nişanlarının sahte olduğunu kendine hatırlattı. Bu bir kolaylık anlaşmasıydı, gerekli bir sahtelikti. Ama Ethan'dan çaldığı öpücük gerçektir.

Kıvılcım, yoğunluk, bağlantı, hepsi çok gerçektir. O da bunu hissediyor muydu? O yasak anın hatırasıyla çarpan tek kalp onunki miydi?

Sorular, dışarıda rüzgârda uçuşan yağmur damlaları gibi zihninde dönüp duruyordu. Ama gerçek inkâr edilemezdi. Ethan'a aşık oluyordu. Kurallara, adab-ı muâşerete rağmen, kalbi yağmurun altında meydan okurcasına duran, her hareketiyle dünyaya meydan okuyan bu adamı arzuluyordu.

BÖLÜM 13

Ethan kapıyı iterek açtığında, acımasız sağanak yağmurdan dolayı ağırlaşmış ve ıslanmış giysileri vücuduna yapışmıştı. Kapıyı açtığında

Fırtınanın gazabının yankıları hâlâ paltosunun üzerinde duyulabiliyordu, damlacıklar ritmik bir şekilde yere düşüyor, bu cesur girişimine kasvetli bir senfoni katıyordu.

Büyükannesi, misafir odasının rahat yalnızlığından, sığınaklarına giren doğanın istilacı sesleriyle uyanmış, yüzünde şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle kapıda belirmişti.

"Ethan, sevgili oğlum," diye azarladı, sesi fırtınanın uğultusuna karşı titrek bir fısıltı gibiydi, "böyle korkunç bir fırtınada gezintiye çıkmamalısın. Bırak senin gibi bir beyefendiyi, bir erkeğe bile uygun bir hava değil bu. Nerelerdeydin sen?" Ses tonundaki kızgınlık, sert bakışlarına da yansımıştı.

"Sana söyledim büyükanne, parktaydım," diye cevap verdi Ethan, sesi dışarıda hâlâ devam eden fırtınanın gözü gibi sakindi. "Raven'la birlikteydim."

"Bu ne ciddiyetsizlik, Ethan! Parklarda oyalanacak zamanımız yok. Sezon bitmeden bir düğün yapacaksak, planlar yapmalısın!"

Ethan durakladı ve büyükannesine döndü. "Sezon bitmeden evlenmek gibi bir niyetim yok. Bir kış düğünü yapmayı düşünüyordum."

"Bir kış düğünü!" diye haykırdı, dehşetle. "Bu çok uzun bir nişan. Ve kış düğün için korkunç bir zaman. Kimse katılmak için kara cesaret edemez."

"Kimin geleceği umurumda değil büyükanne," diye karşılık verdi Ethan, sesi sabit ve kararlıydı. "Düğün bir erkekle bir kadın arasında olur, toplum için bir gösteri değil."

Büyükannesi itiraz etmek için ağzını açtı, ama o elini son bir jestle kaldırarak onu engelledi.

"Ben hallederim, Büyükanne. Şimdi çalışma odama gidiyorum." Bunu söyledikten sonra çalışma odasının kapısını arkasından kapatarak uzaklaştı ve büyükannesini koridorda, protestonun ortasında bıraktı.

Ethan çalışma odasını geçti, botları cilalı parke zemin üzerinde nemli ayak izleri bıraktı. Şöminenin önünde çömeldi ve kıştan kalma soğuşu teninden uzaklaştırmak için ellerini çıkırdayan alevlere doğru uzattı.

Zihni harabelere, altında yattıkları yıldızlar gibi parıldayan gözleriyle Raven'a geri dönmeye başladı. Öpüşmelerinin bir anısı dudaklarının karıncalanmasına neden oldu, paylaştıkları bağın yankılanan bir teyidi. Bundan emindi; kız da onu kendi öpücüğüne eşdeğer bir yoğunlukla öpmüştü. Düşüncelerinde kaybolmuşken, bir hizmetçinin aniden içeri girmesiyle irkildi.

Çalışma odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeri taze bir rüzgâr ile telaşlı bir uşak girdi.

Ethan boğazını temizledi ve bakışlarını uşağa odakladı. "Sizi bu saatte buraya getiren nedir?"

"Özür dilerim Lordum," diye kekeledi hizmetçi. "Bir davet aldınız."

Aceleyle, özenle hazırlanmış bir armayla mühürlenmiş krem rengi bir zarf uzattı. Ethan mührü kırdığında kaşları çatıldı ve Sutherford Düşesi'nin ev sahipliğini yapacağı büyük bir balo davetiyesi ortaya çıktı.

"Balo mu?" diye mırıldandı kendi kendine, akıllı bir karış havada. İlgilenmesi gereken bir işi ya da ilgilenmesi gereken biri olmadığı sürece bu tür eğlencelere hiç katılmamıştı.

Düşünceleri Raven'a geri döndü. Böyle bir etkinlikten hoşlanır mıydı?

Gülümsemesi yüzüne yayılırken aklına ani bir fikir geldi. "Terziyi çağır. Ve bana yeni kıyafetler getir. Onunla bu halde görüşmeyeceğim."

Hizmetkârı James başını salladı ve artık sessiz olan çalışma odasında yankılar bırakarak aceleyle odadan çıktı.

Ethan çalışma odasının yalnızlığında, arka planda çıkırdayan ateş eşliğinde nemli kıyafetlerini çıkardı. Yaklaşan balonun heyecanı içini sararken, bu etkinliğin sosyal bir zorunluluktan daha fazlası olup olamayacağını düşünmeden edemiyordu. Belki de bu, Raven'ı müstakbel gelini olarak sosyeteye tanıtmak için bir şanstı; onu büyük balo salonunda dans ederken, gözleri odadaki tüm mücevherlerden daha parlak bir şekilde parıldarken görme şansı.

Kapı hafifçe vurulunca, Ethan'a yeni giysiler getiren bir başka hizmetçi içeri girdi. Zihni planlar ve fikirlerle uğuldarken hızla üzerini değiştirdi. Rahat bir şekilde oturarak defterlerini ve mektuplarını incelemeye başladı ve mali durumunu düşündü.

Karayıpler'den gelen yazışma mührünü tanıdığına kalbi küt küt atmaya başladı. Mektubu açtığına zihni hemen Raven'ın bir resmini çizdi; yeni ayın altında altın sarısı kumlu sahillerin fonunda güzelliği vurgulanıyordu. Yıldızlar bile onun ışıltılı varlığının yanında sönük kalıyordu.

Bu büyüleyici manzaranın içinde kaybolan zaman, fark edilmeden akıp gidiyor gibiydi. Ani bir vuruş onu gerçeğe döndürdü.

"Girin," diye seslendi, bakışları hâlâ mektuba sabitlenmişti.

Kapı açıldığında enerji dolu minyon bir figür ortaya çıktı. Son derece yetenekli ve yaratıcı bir adam olan terzi, yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle orada duruyordu. Gözleri zanaatına duyduğu sonsuz tutkuyla parlıyor ve parmakları yeni bir şaheser yaratma beklentisiyle kıpırdıyordu.

Ethan tam tartışmaya başlamak üzereyken kapı tekrar açıldı. Büyükannesi orada durmuş, şaşkın görünüyordu. "Neden bir terziye ihtiyacın var ki Ethan? Senin bir terziye ihtiyacın var!" diye bağırdı.

Sözünün kesilmesinden hiç etkilenmeyen Ethan, "Bu seni ilgilendirmez büyükanne," dedi ve kapıyı yüzüne kapattı. Endişeli terziye dönerek, "Bayan Raven Davenport'u tanıyor musunuz?" diye sordu. Başıyla onayladıktan sonra devam etti: "Onun için Ay'ı bile kışkandırarak, en göz alıcı elbiseyi dikmeni istiyorum. Hiçbir masraftan kaçınmayın."

Terzinin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Benim için bir onur olacak Lordum," dedi coşkuyla. Projesine başlamak üzere oradan ayrılırken Ethan kendini yine düşüncelere dalmış, Raven'ın balo davetiyesine eşlik etmesini planladığı elbiseye ve ışıltılı mücevherlere nasıl tepki vereceğini merak ederken buldu.

Kapı, giden terzinin arkasından kapandığında, Ethan'ın büyükannesi tarafından hemen yeniden açıldı. "Şimdi ne yaramazlıklar peşindesin Ethan?" diye sorarken keskin bakışları Ethan'ı delip geçti.

Ethan sakın tavrını koruyarak, "Ben sadece sevgili bir arkadaşıma bir hediye vermek istedim," diye cevap verdi.

Kaçamakları, yaklaşan düğününü ciddiye almadığından şüphelenen büyükannesinin hoşuna gitmedi.

"Ethan, bu bir düğün, çocuk oyunu değil. Gelinliği gelin tasarlar, damat değil!" diye azarladı.

Ethan kelimelerini dikkatle seçerek, "Bu elbise düğün için değil, Büyükanne. Balo için."

"Bu kıza çok fazla hediye veriyorsun," diye onu uyarırken yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi.

Ethan kararlı bir şekilde, "İstediğimi yaparım," diye karşılık verdi.

Büyükannesi onu uyardı: "Biz İngiltere'nin Kral ve Kraliçesi değiliz Ethan. Anlamsız harcamalarına devam edersen, ikimiz de kendimizi sokaklarda buluruz."

Ethan her zamanki gibi sakin bir tavırla, "Böyle bir şey olmayacak," diye güvence verdi.

Büyükannesinin gözlerini hâlâ şüphecilik kaplıyordu. "Bu düğünü geciktiriyorsun Ethan. Sadece nedenini bilmiyorum."

Sesi alışılmadık bir ciddiyetle dolu olan Ethan, "Sadece Raven'ın benim için doğru kadın olduğundan emin olmak istiyorum," diye itiraf etti.

Eski dünya görüşlerine bağlı olan büyükannesi, "Evlilikler ittifaklarla ilgilidir, aşkla değil," diye karşılık verdi.

Ethan, sesinde biraz da meydan okuyan bir tonla, "Belki de bunun değişme zamanı gelmiştir," dedi.

BÖLÜM 14

Ani bir enerji patlamasıyla yatak odasının kapısı açıldı.

"Raven!" Penelope seslendi, sesi duvarlarda yankılanıyordu. "Bir paketin var!"

Raven yerinden sıçradı, hikâye sayfalarını hızla karıştırıp bir yığın haline getirdi ve yastığının altına sakladı. "Penelope," diye azarladı, sesi sertti. "Kapı çalma konusunu konuşmuştuk."

Ama Penelope bir kasırğa gibiydi, heyecanı hissediliyordu. "Aşağı gelmelisin, Raven. Çabuk, bir paketin var!"

Raven kaşlarını çatı, merakı daha da arttı. "Kimden gelmiş?"

"Sanırım..." Penelope dramatik bir etki yaratmak için durakladı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Ethan'dan."

Onun adını duyunca kalbi pır pır eden Raven, kızgınlığını bir kenara bırakıp Penelope'nin onu aşağıya indirmesine izin verdi. Salona girdiklerinde Raven masanın üzerinde duran büyük, karmaşık bir şekilde paketlenmiş kutuyu gördü. Kutunun üzerindeki minik fiyongu fark edince gülümsemekten kendini alamadı.

Penelope heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplayarak, "Haydi, aç şunu," diye ısrar etti.

Birden Mathilda'nın sesi kapı aralığından yankılandı. "Bütün bu yaygara da neyin nesi?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Penelope annesine döndü, heyecanı kelimelerinden taşıyordu. "Raven bir paket almış!"

Mathilda'nın ifadesi sertleşti. Bakışları masanın üzerindeki kutuya kayarken, "Raven'ın herhangi bir paket almaması gerekiyor," dedi.

Raven ona ulaşamadan Mathilda en üste ilıştırılmış notu koparmış, gözleri içindekilere dalmıştı. Yüzünün rengi solmuştu. "Bu... bu terziden," diye kekeledi, şaşkınlığı kelimelerine sızmıştı. Raven'la yüzleşmek için döndü. "Elbiseyi benim iznim olmadan mı aldın?"

Raven başını sertçe salladı. "Yemin ederim anne, terziye gitmedim."

Mathilda bir iç çekti, bakışları yumuşadı. "Pekala... aç bakalım."

Raven kurdeleyi dikkatlice çözdü ve kutunun kapağını kaldırdı. İçinde, karmaşık gümüş işlemeleriyle göz alıcı, gece mavisi bir elbise vardı. Birkaç gün önce terzinin vitrininde hayranlıkla seyrettiği elbiseyi hatırlayınca nefesi kesildi, aklı başından gitti.

"Çok güzel," diye nefes aldı Raven, parmakları yumuşak kumaşın üzerinde hafifçe gezinirken.

Mathilda elbisenin güzelliğine bakarken gözleri büyüdü. "Bu küçük bir servete mal olmuş olmalı. Böyle bir elbiseyi sana kim gönderdi?" diye sordu, bakışları Kuzgun'un üzerinde sabitlenmişti.

Raven kâğıt mendillerin arasına gizlenmiş küçük bir not çıkardı ve yüksek sesle okudu: "En zarif güzelliğe, bu elbise zarafetinizin hakkını versin. Sevgiler, Ethan."

Bir anlık sessizliği sadece Raven'ın yumuşak fısıltısı bozdu.

"Ama bedenimi nereden biliyordu?"

Kimse cevap veremeden kapı çalındı. Mathilda izin isteyerek kapıya bakmak için odadan çıktı.

Heyecanına hâkim olamayan Penelope, Raven'ın elindeki elbiseye hayranlıkla bakarken çığlık attı. "Bu mükemmel, Raven! Rengi gözlerini ortaya çıkarıyor ve onları yıldızlı bir gece gibi gösteriyor!" diye haykırdı, gözleri elbisenin parıltıyan gümüş boncuklarını yansıtıyordu.

Raven Ethan'ın abartılı hediyesi karşısında şaşkınlık içinde kalırken Mathilda elinde krem rengi kâğıda sarılmış daha küçük bir paketle odaya döndü. "Bu da senin için bırakıldı," dedi, sesinde biraz isteksizlik vardı.

Raven annesinden kutuyu aldı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Kâğıdı açtığıında, elbisesinin üzerindeki boncuklarla mükemmel uyum sağlayan gümüş rengiyle göz alıcı bir kolye gördü. Kolyeye yerleştirilmiş güzel değerli taşlar ışığı yakalayarak yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi ışıldamasını sağlıyordu.

Nefesi kesildi, güzelliği karşısında şaşkına dönmüştü. "Enfes," diye fısıldadı, parmakları soğuk metalin ve pürüzsüz değerli taşların üzerinde geziniyordu.

Ama Mathilda'nın sesi sertti, "Hiçbir erkek karşılığında bir şey beklemediği sürece böyle pahalı hediyeler vermez. Sen..." Soruyu havada bıraktı, gözleri şüpheyle kısıldı.

Yanaklarının kızardığını hissedenden Raven hemen kendini savundu. "Hayır, anne! Ethan asla... Biz asla..." Durakladı, aklı ağacın altındaki o çalıntı öpücüğe gitti ama bunu dile getirmeye cesaret edemedi.

"Ama neden sana böyle hediyeler yağıdırıyor, Raven?" Penelope, gözleri meraktan kocaman açılmış bir halde araya girdi.

"Sutherford Düşesi'nin büyük bir balo düzenlediğini duydum," diye açıkladı Raven, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Mathilda elbise kutusunu karıştırırken birden küçük bir not çıkardı. "Gerçekten de. Görünüşe göre Ethan ortağı olarak... senin de katılmanı istiyor," diye yüksek sesle okudu, sesi kıskançlıktan kalınlaşmıştı.

Raven, annesinin kızgınlığının odaya sızdığını ve kendisini böylesine cömert bir ilgiye layık değilmiş gibi hissettirdiğini hissedebiliyordu. Böylesine güzel hediyeler almanın mutluluğu, annesinin kıskançlığı ve Ethan'ın niyetiyle ilgili kendi kafa karışıklığıyla gölgeleniyordu.

Daveti düşünürken Raven'ın kalbi göğsünde çarpıyordu.

"Ethan beyefendi gibi davranmaya çalışıyor, Raven," diye uyardı Penelope, sesinde bir miktar endişe vardı. "Onunla arana mesafe koyman gerektiğini unutma."

"Ama onu parktan beri görmedim," diye karşı çıktı Raven, sesinde bir özlem ipliği dolaşıyordu. "Üç gün oldu."

Mathilda'nın yüzü gerildi, bakışları keskinleşti. "Yanında bir refakatçi olmadan katılmanı istemiyorum, Raven. Ethan'ın böyle bir etkinlikte nelere kalkışabileceğini kimse bilemez."

"Ethan'ın beni halka açık bir ortamda tehlikeye atacağına inanmıyorum," diye yanıtladı Raven, sesi annesinin yoğun incelemesi altında hafifçe titreyerek.

"Raven, Markiz geçmişte çok fazla kadını mahvetti. Kızımın onların kaderini paylaşmasına izin vermeyeceğim," diye uyardı Mathilda, sesi endişeyle sertleşmişti.

Raven sesini sabit tutmaya çalışarak, "Ama ben onunla nişanlıyım anne," diye karşılık verdi. "O sadece benim parladığımı görmek istiyor olabilir."

"Seni seviyorum, Raven," dedi Mathilda yumuşak bir sesle, sert yüz ifadesi bir an için düştü. "Ama bence katılmaman en iyisi. İkinizin böyle bir etkinlikte birlikte olmanız konusunda içimde kötü bir his var."

"Ama yemekten sonra ondan hoşlanmaya başlamıştın, değil mi?" Raven çaresizliğin sesine sızdığını hissederek sordu.

Mathilda içini çekerek parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Çekici biri, evet. Ama aynı zamanda çok kurnaz. Gardını yüksek tut, Raven."

Penelope annelerinin uyarısını yineledi, sesinde gergin bir ton vardı. "Belki de annem haklıdır, Raven. Erkekler karşılığında bir şey istemeden böyle şeyler hediye etmezler."

Raven hediyeleri göğsüne bastırırken odanın döndüğünü hissetti. "Sadece kıskanıyorsun," diye tükürdü sonunda, sıcak bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken. Başka tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü ve kalbinin ağır gümbürtüsü kulaklarında yankılanarak üst kata kaçtı.

Odasının güvenliğini sağladıktan sonra yatağına uzandı ve hediyeleri kollarıyla sıkıca kavradı. Ailesinin uyarıları ve Ethan'a karşı tomurcuklanan hisleri arasında kaldığını hissediyordu.

Ona kur yapmakla gerçekten ilgileniyor olabilir mi? Bu değerli hediyeleri ona, onun parladığını görmek istediği için mi hediye etmişti? Kalbi kafa karışıklığı ve belirsizlikle ağrıyordu.

Raven aynalı gardırobunun önünde dururken elbiseyi vücuduna doğru tuttu. Bu göz alıcı giysi ipek ve dantelden oluşan bir senfoniydi. Kendisini büyük balo salonunda dönerken hayal edebiliyordu, elbise açan bir çiçek gibi etrafında dalgalanıyordu.

Ama aklını kurcalayan bir soru vardı. Ailesi baloya gitmesine neden bu kadar karşıydı?

Ethan'ı düşünmek kalbinin çarpmasına neden oldu. Gizlice kaçmayı düşündü ama kendine bunun bir oyun olmadığını hatırlattı. Ethan daha önce gizlice tanıştığı diğer oğlanlara benzemiyordu. Onu aynı anda hem korkutan hem de heyecanlandıran karanlık bir üne sahip bir markizdi. Onun içinde var olduğunu bilmediği yaramaz ve cüretkâr bir yan ortaya çıkarmıştı.

Tam düşüncelere dalmışken kapısının çalınmasıyla irkildi.

"Raven, içeri girebilir miyim?" Penelope içeri girerek sordu.

Penelope, Raven'ın ihtiyaç duyduğu mantığın sesiydi, sözleri duygularının fırtınasında bir çapa görevi görüyordu.

"Oh, Raven, o elbisenin içinde harika görüneceksin. Ama istediğin bu mu?"

Raven elbiseye tekrar baktı, gözlerinde farklı bir ışık belirdi. Elbise çok güzeldi ama bu onun seçimi değildi, Ethan'ın seçimiydi. Renkleri ve mücevherleri o seçmişti, aslında ona ne giyeceğini ve nasıl davranacağını söylüyordu. Farkına varmıştı.

Gerçekten bunun bir parçası olmak istiyor muydu? Yoksa sadece onun isteklerine boyun mu eğiyordu? Ethan'ın kaprislerine boyun eğişinin bir sembolü olan güzel elbisesine bakarken omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Raven elbiseyi yavaşça yatağın üzerine bıraktı, pelüş yatağa uzanmadan önce parmakları kumaşın üzerinde gezindi. Penelope'ye baktı, gözleri belirsizlikle doluydu.

Penelope ona, "Ethan'la olan tüm bu fiyaskonun bir oyun, bir aldatmaca olması gerekiyordu," diye hatırlattı, sesi endişeyle doluydu. "Ama bana öyle geliyor ki ona karşı gerçek duygular besliyorsun."

Raven yutkundu ve başını salladı, sesi ancak fısıltı halindeydi. "Öyle bir niyetim yoktu Penelope. Ama işler oldukça... karmaşık bir hal aldı."

Penelope iç geçirdi, bakışları sempatikti. "Aşkın dikenlerinin acısını hiç hissetmemiş olabilirim ama bazen aptalca davranmamıza neden olabileceğini biliyorum. Eğer elbiseyi beğendiysen, o zaman elbette giy."

Raven'ın bakışları tekrar elbiseye kaydı, sonra Penelope'ninkilerle buluşmak için yükseldi. "Haklısın," dedi, gözlerinde yeni keşfettiği bir kararlılıkla. "Bunu giymeliyim. Ne de olsa bunu yaptırmak için çok zahmete girdi. Ama... Bilemiyorum. Ya bu ona ne isterse yapacağım mesajını verirse? Benim üzerimde böyle bir gücü olduğuna inanmasına izin veremem."

BÖLÜM 15

Ethan parıldayan yıldızların ve pırl pırl ay ışığının altında endişeyle avluyu arşınılıyordu. Kalbi çarpıyordu. Gözleri Raven'ı görebilmek için uzakları tarıyordu. Onu, kendisi için özenle seçtiği zarif ipek elbisenin içinde, gönderdiği zarif mücevherlerle süslenmiş, nefes kesici güzellikte bir görüntü olarak hayal etmişti.

Tam düşüncelerinde kaybolmuşken, Liam dudaklarında bir sırıtışla yanına geldi. "Hevesliyiz, değil mi? Neredeyse sahibini bekleyen kayıp bir köpek gibi."

Ethan bu söze sinirlenerek karşılık verdi: "Dilini tut Liam. Ben kayıp bir köpek değilim."

Liam sadece kıkırdadı ve arkadaşını kızdırmaya devam etti. "Ah Ethan," dedi başını sallayarak, "her zaman güzel kızın peşinden koşan namuslu şövalye. Raven'la olan bu nişanın sadece bir oyun olduğunu açıkça belirttiğini sanıyordum." Bir kaşını kaldırdı, yüzüne sinsî bir sırıtma yayıldı.

Ethan hiç vakit kaybetmeden, "Bu bir hile, ama bu güzelliği gördüğümde onu takdir edemeyeceğim anlamına gelmez," diye cevap verdi.

Liam tekrar kıkırdayarak arkadaşının sırtını sıvazladı. "Sen nasıl istersen, sevgili Ethan," dedi göz kırparak.

Şakalaşmaları yaklaşan bir arabanın takırtı sesiyle kesildi. Ethan'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama araba durup kapı açıldığında heyecanı şaşkınlıkla karıştı. Raven her zamanki gibi göz alıcıydı ama neden elbiseyi ya da mücevheri takmamıştı?

Onu Mathilda ve Oscar izliyordu ve arkalarından da kız kardeşi Penelope geliyordu. Ethan'ın kalbi sıkışmış, daha önceki heyecanının yerini hayal kırıklığı almıştı.

Liam'ın sesi çınladı, kahkahası avluda yankılandı, "Görünüşe göre bu geceki büyük planların mahvoldu Ethan. Eğer bu oyunlardan sıkılırsan, seni eğlendirmekten mutluluk duyacak birini tanıyorum."

Ethan, Raven'ı selamlamak için adımlarını hızlandırdı ama Raven ailesinin yanına koşmadan önce ona şöyle bir baktı, Raven'ın kovulması Ethan'ın kabul etmek istemeyeceği kadar canını yakmıştı. Liam'ın kahkahası arkasında **yankılandı**, gururunu daha da tırmalayan alaycı bir sestti. Ama Ethan bunun yüzleşmenin ne yeri ne de zamanı olduğunu fark etti. Bunun yerine dikkatini Sutherford Dükü'nün malikânesinin ihtişamına yöneltti.

Dük'ün konutu zenginlik ve zarafetin timsaliydi. Karmaşık desenlerle bezenmiş yüksek tavanlar tepede yükselirken, cilalı mermer zeminler avizelerin yumuşak ışıltısını yansıtıyordu. Duvarları ünlü ressamların zarif sanat eserleri süslüyordu; renkler canlı ve büyüleyiciydi. Taze güllerin kokusu havayı doldurarak malikânenin büyüleyici atmosferine katkıda bulunuyordu.

Girişyle birlikte anons edilen Ethan'ın gözleri kalabalığın arasında hızla Raven'ı buldu ve onun alışılmadık davranışlarının ardındaki nedeni keşfetme konusundaki kararlılığı pekişti. Ona yaklaşarak ilk dansı talep etti. Raven isteksizce kabul etti ve tereddütle elini uzattı. Ethan onu dans pistine doğru yönlendirdi, müzisyenler çalmaya başladığında kalbi göğsünde çarpıyordu. Melodi odayı dolduruyor, birlikte hareket etmeye başladıklarında etraflarını sarıyordu.

Müzik etraflarında yükselirken Ethan Raven'a baktı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. "Bu gece büyüleyici görünüyorsun, Raven," dedi, sesi melodinin üzerinde zar zor duyuluyordu.

Ethan ona başıyla onay verdi. "Teşekkür ederim, Ethan."

Kadının küçümseyici ses tonu karşısında kaşları çatıldı. "Neden senin için diktirdiğim elbiseyi giymiyorsun? Ya da yaptırdığım kolyeyi?"

Yüzündeki bir tutam saçı geriye doğru taradı. "Bunu düşündüm, düşündüm ama bu çok daha hoşuma gitti."

"Söylesene, seni bundan vazgeçiren annen miydi yoksa kız kardeşin mi?"

Raven'ın ağzı açık kaldı ve hemen bir kez daha kapattı. "Çok güzel bir elbiseydi ama çok fazlaydı. Hiçbirini kabul edemezdim. Kendime rüşvet verilmesine ve senin ya da bir başkasının borcuna bırakılmama izin vermeyeceğim."

Kalbi sıkıştı. "Bu bir rüşvet değildi! Raven, ben asla..." Raven'ın gözlerinin içine bakarken sözlerini yarıda kesti, derinden yaralanmıştı. "Hediyelerimin seni isteğime boyun eğdirmek için bir girişim olduğu fikrine nereden kapıldın?"

Gözleri meydan okurcasına onun bakışlarına dikildi: "Senin içini görebiliyorum Ethan. Bir cam bölmesi kadar berraksın."

Raven geri çekilmeye çalıştı ama Raven onu sıkı sıkı tuttu. "Sözlerin senden çok anne babanın sözlerine benziyor. Aşık bir adam sevgilisinin üzerine titrer."

Raven'ın bakışları yumuşadı ve sessizce, "Benim hakkımda böyle mi hissediyorsun?" diye sordu.

Adam kızın gözlerine baktı, sesi ciddiye. "Fikrini değiştirmediyse, nişanımız bir oyundan ibaret."

İç çekti. "Hediyeleriniz... çok fazlaydı. Annem onlar hakkında beni rahatsız etmeyi bırakmıyor. Senin aldığını düşünüyor-"

Ethan onun bakışlarını tutarak sözünü kesti. "Senden bir şey çalmış olsaydım bunu bilirdin. Senin rızan olmadan hiçbir şey yapmayacağıma yemin ettim."

"Ama parkta bir öpücük çaldın Ethan."

"Evet, o öpücük... Onu çaldım. Ama senden başka bir şey çaldım mı, Raven?"

Kadın tereddüt etti ve adam bir an için umutlanmaya cesaret etti. Sonunda, "Bana böyle hediyeler yağdırmaya devam edemezsin Ethan," dedi.

Kabul etti, "Etmeyeceğim, söz veriyorum. Sadece bu gece göz kamaştırdığını görmek istedim, diğer talipleri kıskançlıktan yeşertmek için."

Kendini geri çekti. "Ben sana ait değilim, Ethan."

Sesi yumuşadı. "Sen kazanılacak bir ödül değilsin, Raven. Sen el üstünde tutulacak ve tapılacak birisin."

Müzik hafiflediğinde, onun kızarmış yanaklarını fark etti. Kız telaşlı görünüyordu ve onu dans pistinin ortasında yalnız bırakarak hızla uzaklaştı. Onu fazla zorladığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Raven içinde görmezden gelemeyeceği bir şeyler uyandırmıştı.

Onu balo salonundan dışarı, sessiz bir koridora kadar takip etti; kadın orada duvara yaslanmış, nefes almaya çalışıyordu.

"Özür dilerim Raven," dedi Ethan içtenlikle. "Seni üzmemi istememiştim."

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri yumuşamıştı. "Beni üzmedin. Sadece bana bir ödöl gibi davranılmasını istemiyorum."

Ethan'ın kalbi duygularla kabardı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Sana asla eşitilmişsin gibi davranmayacağıma söz veriyorum. Sen kazanılacak bir ödöl ya da gösteriş yapılacak bir mülk değilsin. Sen benim dengimsin Raven ve bunun için sana saygı ve hayranlık duyuyorum."

Ona **bakarken** Raven'ın **yanaklarına** renk geldi. "Sana inanıyorum Ethan ve dürüstlüğün ve samimiyetin için minnettarım. Ama lütfen gösterişli hediyeler ya da büyük jestlerle kazanılamayacağımı anla."

Aniden, samimi anları neşeli bir ses tarafından bölündü. "Araya **girmemin** sakıncası var mı?"

Döndüklerinde Rochford Vikontu Anthony'nin kendinden emin bir sırtışla orada durduğunu gördüler.

Ethan kaşlarını çattı. "Evet. Aslında biliyorum."

"Ethan." Raven onun adını bir lanet gibi fısıldadı.

Ethan omuz silkerek Raven'a yaklaştı, sanki tek kelime etmeden onun üzerinde hak iddia ediyordu.

"Görünüşe göre Bayan Davenport daha uygun bir arkadaş istiyor. Ziyaret edebileceğiniz bir aktris yok mu? Onların daha çok sizin tipiniz olduğunu duydum," diye önerdi Anthony, sesi tehditkârdı.

İkisinden de sıkılan Raven bir adım uzaklaştı. Dikkati Anthony'ye kaymadan önce Ethan'a ters ters baktı. "Sanırım bir içkiye ihtiyacım var," dedi.

Anthony yüzüne zoraki bir sırtış yerleştirerek, "İzin verin," diye teklif etti. "Ne de olsa gerçek bir centilmen böyle yapardı."

"Peki, sen de öyle olduğunda bana haber ver." Ethan sırttı.

Raven adamların arasına girerken, "**Pekâlâ**, yeter," diye homurdandı. "İkiniz de aptal gibi davranıyorsunuz. Kendi içkimi kendim alacağım, çok teşekkür ederim."

Raven başını sallayıp hışımla uzaklaşırken Anthony kıkırdayarak, "İşte şimdi yaptın," dedi ve Ethan'ın kendisini biraz terk

edilmiş hissetmesine neden oldu.

Onun gidişini izleyen Anthony Ethan'a döndü, yüz ifadesi ciddiye. "Onu rahat bırakmalısın Ethan. Onu üzdüğünü göremiyor musun?"

Ethan'ın tepkisi anında ve savunmacı oldu. "Onu üzen senin izinsiz girişindi, ben değil. Ve bilgin olsun, Raven benim," dedi, Anthony'yi uyarmaktan çok kendini ikna etmek için. Onu başka bir adama kaptırma düşüncesine katlanamıyordu.

Anthony omuzlarını dikleştirdi, Ethan'la yüzleşirken bakışları sabitti. "Unutuyorsun Ethan," diye uyardı, sesi meydan okuyan bir ton taşıyordu, "sen evlenene kadar Raven başka birini seçmekte özgür."

Raven'ı kaybetme düşüncesi Ethan'ın içine bir sıkıntı saldı. Anthony'nin Raven'a doğru yol alarak uzaklaşmasını izledi.

Tam peşlerinden gitmek üzereyken, Liam yüzünde alaycı bir gülümsemeyle yanlarına geldi. "Ethan, eski dostum, yardım edemem ama fark ettim ki numaran biraz kontrolden çıkmış gibi görünüyor. Raven'a yatırım yapmış gibi görünüyorsun."

Ethan'ın kızgınlığı öfkeye dönüştü. "Liam," diye ısırdı, "kendi işine bakmalısın. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Bakışları Anthony'nin şu anda Raven'la hararetli bir şekilde konuştuğu yere kaydı, kalbi göğsünde dengesiz bir şekilde çarpıyordu.

"Ah, Ethan." Liam'ın gözleri anılarla dans ediyordu. "Eskiden kaygısız bir delikanlıydın, duygularına asla karşılık veremeyecek bir kadının özlemiyle yanıp tutuşan bu adam değil."

Ethan irkildi ve Liam'ın sözlerinde doğruluk payı olup olmadığını merak etti. Raven'a olan saplantısının muhakemesini gölgelemesine ve onu yoldan çıkarmasına izin mi vermişti?

Liam düşüncelerini yarıp geçti. "Gelin, bir tur kâğıt oynayalım ve Dük kupalarındayken onun derin ceplerini boşaltalım."

Ethan sadece umursamaz bir el salladı. "Sen bensiz devam et Liam. Ben sana sonra yetişirim."

Liam omuz silkerek, "Sen bilirsin Ethan. Ama unutma, Dük'ün cömertliğini kaçıran sensin. I

çok fazla içtiğinde biraz sert olabildiğini duydum."

Liam uzaklaşırken Ethan kendini bara doğru yürürken buldu. Bütün çabalarına rağmen, gözleri karşı konulmaz bir şekilde Raven'a takılmıştı. O bir işaret fişeğiydi, ısıltısı onu kendi dünyasına çekiyordu. Onun gizemlerini çözmek, güzel dış görünüşünün ardındaki kadını anlamak için içinde inkâr edilemez bir arzu vardı.

Kendini onu kazanma ihtimalinden değil, onun canlılığından, zekâsından ve ruhundan büyülenmiş buldu. Onu asla sadece kazanılması gereken bir ödül olarak görmüyordu. Ona göre, kız çok daha fazlası olmuştu.

BÖLÜM 16

Raven, Ethan'ın sözleriyle boğuşurken zihninde kafa karışıklığı ve kızgınlık karışımı bir duygu çalkalanıyordu. Ötesini algılayabilir miydi? fiziksel cazibesini, karakterinin karmaşıklığını fark edebilir miydi? Hareketli balo salonuna doğru bir bakış fırlattı; dansçıların ve eğlenenlerin zarif kalabalığı, içindeki çalkantıya sadece bir fon oluşturunuyordu.

Ethan'ın onun titizlikle ördüğü duvarların arkasından bakmayı başarması onu rahatsız ediyordu ve içgörülerini sinirlerine dokunuyordu.

"Kendi hayatımı yaşıyorum," diye mırıldandı nefesinin altında, parmakları dalgın dalgın şarap kadehinin kenarında gezinirken.

Onun sadece dış görünüşünü, dünyaya sunduğu yüzünü biliyordu. Yine de, maskeli balonun ardında daha fazlası olduğunu fark etti; bu rahatsız edici düşünce kadının kadehi kapı şarabı bir dikişte içmesine neden oldu.

Arkadaşı Sutherford Düşesi Theresa, sanki onun telaşından etkilenmiş gibi, gözleri endişeyle dolu bir halde yaklaştı. "Nasılsın Raven?" diye sordu, Raven'ın zihninde kopan fırtınadan habersizdi.

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Raven. "Peki ya sen?"

Theresa dolu bir kadeh şaraba uzanırken, "Aslında biraz kafam karışık ve belki de içinde bulunduğum çıkmaza biraz ışık tutabileceğinizi düşündüm," diye açıkladı.

Raven, Düşes'in canını sıkan şeyin ne olabileceğini merak ederken kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Yardım edebileceğim ederim," diye yanıtladı Raven. "Seni rahatsız eden şey nedir?"

"Söylentiler," diye cevap verdi Theresa, dikkati Raven'dan balo salonuna kaymış, sonra geri dönmüştü.

Raven, Ethan ve Anthony'nin hâlâ sohbet ettiklerini fark ederek, "Bazen oldukça kötü olabiliyorlar," diye gözlemledi. O, Ethan ve Anthony'nin

İkisinin ne hakkında tartıştıklarını merak etmek için -şikayetleri yüzlerine yapışmıştı.

"Evet ama ben senin etrafında dönenler için endişeleniyorum, Raven," dedi Theresa, ses tonu ciddiye. "Sezon başında Lord Whitland'ın nişanlı olduğunu söylemenin sadece bir numara olduğunu düşünmüştüm ama bazıları gerçekten de bu adamla nişanlı olduğunu söylüyor. Bu doğru mu? Lord Whitland ile nişanlı mısınız?"

Raven cevap vermeden önce bir an tereddüt etti, "Evet, Theresa. Evet, öyleyim."

Kelimeler havada asılı kaldı, ilişkilerindeki değişimin hissedilir bir simgesiydi. Theresa'nın gözleri hızla Raven'ın eline kaydı ve yüzüğü aradı. "Görebilir miyim?" diye sordu, sesinde heyecan vardı.

Raven soru karşısında irkildi, parmakları içgüdüsel olarak yumruk şeklinde kapandı. Yüzük ya da daha doğrusu yüzüğün yokluğu rahatsızlığının açık bir göstergesiydi. "Bana bir tane verdi," dedi Theresa'nın bakışlarından kaçınarak, "ama uymadı. Yeniden boyutlandırılıyor."

Aldatmacalarını sürdürmek için yaptıkları onca şey arasında Ethan'ın aklına gelmeyen tek şey yüzüktü. Parmağındaki çıplak noktayı görmek ve Ethan'ın o parmağa asla yüzük takmayacağını hatırlamak Raven'a acı veriyordu. Özlem tüm vücudunu sarmış, kalbinin sızlamasına neden olmuştu. Acı gerçekle başa çıkamayan Raven, kadehini yeniden doldurdu.

Theresa onun mazeretini kabul etmiş görünüyordu, gülümseyerek başını salladı. "Ethan'ın senin için harika bir ortak olacağını söylemeliyim, Raven," dedi. "Ama adamı çok iyi tanımıyorum. Sana söyleyebileceğim tek şey, seni izleme biçimine bakılırsa, seni önemseydi. Geldiğinden beri başka birine baktığını gördüğümü sanmıyorum ve bu onun için bir şey ifade ediyor."

Raven sert bir ifadeyle Theresa'ya baktı. "Belki de öyledir ve sen fark etmemişsinizdir."

Theresa başını salladı. "Böyle şeylere çok meraklıyım ve o adamın size hayran olduğuna inanıyorum."

"Nereden biliyorsun?" Raven kendini sorarken buldu. Kelimeleri süzmeye fırsat bulamadan dudaklarından döküldü.

Theresa omuz silkti, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Tecrübelerime göre iki tür erkek vardır; güzel bir şeyi gösterip onunla övünerek kendilerini şişirenler ve mücevherin güzelliğini ortaya çıkarıp daha da parlaması için onu cilalayıp inceltenler."

Raven arkadaşına ihtiyatla baktı. "O zaman Ethan'ın hangisi olduğuna inanıyorsun?" diye sordu.

Theresa yumuşak bir kahkaha attı, arkadaşına bakarken bakışları yumuşadı. "Buna senin yerine ben cevap veremem." Bir an durdu ve düşüncelerini toparladıktan sonra devam etti: "Buna sadece sen cevap verebilirsin. Ethan senin içindeki en iyiyi ortaya çıkarmaya, sana meydan okumaya ve hayatındaki o kıvılcımı ateşlemeye çalışıyor mu?" Bir sonraki kısmı sorarken kaşları endişeyle çatıldı. "Yoksa seni saklıyor ve düşüncelerini ve fikirlerini dikkate almıyor mu?"

Raven sustu ve Theresa'nın sözlerini düşünmeye başladı. Bakışlarını arkadaşından ayırıp kalabalığı tarayarak Ethan'ı aradı. Gözleri Ethan'ı insan kalabalığının ortasında, bakışları ona sabitlenmiş bir şekilde bulduğunda nefesi kesildi. Bakışlarının yoğunluğu kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Sıcaklık ve hayranlık dolu gözleri Theresa'nın duygularını yansıtıyor gibiydi.

Onun ısıltısını arttırmak için oradaydı, boğmak için değil. Sevgisi bir kafes değil, onun yükselmesi için bir platformdu. Bu, gözlerini yaşartan ve dudaklarına bir gülümseme getiren bir farkındalıktı.

Samimi sohbetleri Lord Duncan'ın gelişiyle kısa kesildi. Duncan'ın görkemli duruşu ve cilalı tavırları, karanlık ve sert dış görünüşüne bir çekicilik havası katıyordu.

"Bayan Davenport, bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye sordu eldivenli elini Raven'a uzatarak.

Theresa Raven'ın elini güven verici bir şekilde sıktı. "Kalbinin sesini dinlemeyi unutma. Başkalarının ne söylediği ya da ne düşündüğü önemli değil. Hayatını yaşaması gereken kişi sensin."

Theresa'nın sözleri Raven'ın kafasında yankılanırken Duncan'ın yüzüne döndü, kararını vermişti. Kararlı bir gülümsemeyle elini Duncan'ın elinin içine koydu.

Müzik yükseldikçe Raven da Duncan'la birlikte hareket etmeye başladı.

"Bu gece oldukça çekici görünüyorsunuz, Bayan Davenport," diye iltifat etti, gözleri kıyafetinin üzerinde takdirle geziniyordu.

"Teşekkür ederim Lord Duncan," diye kibarca cevap verdi Raven, ama onun bu açık ilgisi karşısında hafif bir rahatsızlık hissetmekten de kendini alamadı. "Bir eşleşme buldun mu Duncan?"

İçini çekti ve itiraf etti: "Korkarım hiçbirisi senin gibi parlamıyor, gerçi senden hoşlandığıma dair bir fikrin olduğundan şüpheliyim. Ama şimdi nişanlandığınız kulaktan kulağa yayıldığına göre, belki de elinizin çoktan tutulduğunu duyduğuma pek memnun olmadığımı belirtmek için kendimi biraz daha cesur hissediyorum."

İlgileniyormuş gibi yaparken, gözleri sürekli Ethan'a kayıyor ve onun kendisi hakkında ne hissettiğini merak ediyordu

başka bir adamla dans ediyordu. Onu şaşırtan bir şekilde, Ethan onun Duncan'ın kollarında olmasını umursamıyor gibi görünüyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Lordum," diye cevap verdi Raven düşüncesizce, dikkatini Ethan'dan alıp karşısındaki adama yöneltmek için kendini zorlarken.

"Beni memnun etmediğinizi söyleyemem," diye cevap verdi Duncan. "Daha çok bana ilham verdin. Eğer bu Sezon bir eş bulacaksam, biraz daha ileri gitmem gerekecek. Seninle yaptığım gibi, fırsatı kaçırmadan önce şansımı denemeliyim."

"Belki de sonunda her şey yoluna girecek, öyle değil mi?" Raven sordu.

"Batıl inançları olan bir kadın olduğunuzu mu ima ediyorsunuz? Elbette, teyzem bana sık sık kadın zihninin zaman zaman biraz şüpheli olduğu ve herhangi bir mantıksal muhakemeden yoksun olduğu izlenimini verdi. Böyle yaratıkların var olması ne kadar tuhaf."

Raven'ın gözleri büyüdü ve kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı. Bunca yıldır hiç böyle bir saçmalık duymamıştı ve sonunda Duncan gibi bir adamla birlikte olmadığı için kendini rahatlamış buldu.

"Dediğim gibi," diye başladı Raven duyularının kontrolünü yeniden kazandığında. "Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum. Er ya da geç mükemmel eşleşmeyi bulacağından eminim."

"Evet, umarım daha sonra değil de daha erken olur. Mirasım bir varis yaratana kadar gelmeyecek ve bunu bir eşim olmadan yapamayacağım kesin."

Raven başını sallarken gözleri büyüdü ve bu duruma duyduğu kızgınlığı bastırmaya çalıştı. Elbette, odadaki çoğu erkeğin istediği buydu: varisler ve küçük kraliyet bebekleri doğuracak bir eş. Herkesin umursadığı tek şey buydu. Ama Raven, Ethan'ın böyle şeyler isteyip istemediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Eğer bir anlaşma yapmamış olsalardı, gerçekten nişanlı olsalardı, bu rolü ona yükler miydi?

Raven bu düşünceyi aklına geldiği anda silkeleyip attı. Ethan'ın onu asla böyle bir şeye zorlamayacağını biliyordu. İlişkileri de normal olmayacaktı. En azından, aralarındaki olayların nasıl geliştiğini göz önüne alırsak, öyle olacağını sanmıyordu.

Bir an sonra, aç karnına içtiği iki kadeh şarabın bu eğlencesinde payı olabileceğini fark etti.

Kendini biraz sersemlemiş hissederek Duncan'dan izin istedi. "Biraz başım dönüyor. Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Size eşlik edeyim mi?"

Raven hafifçe başını eğerek, "Hayır, ben iyiyim," dedi.

Duncan başıyla selam verdi ve kız hızla dans pistinden çıktı.

Dışarı çıktığında, süslenmiş avlunun ihtişamıyla karşılaştı. Ağaçların dallarına dizilmiş küçük fenerler, yumuşak ışıltılarıyla kaldırım taşlarına titrek gölgeler düşürüyordu. Masalar zarif süslemelerle bezenmiş ve mumlar çevreyi kaplamıştı. Açan çiçeklerin tatlı kokusu gecenin serin havasına karışıyor, balo salonunun sıcak ve baş döndürücü atmosferiyle ferahlatıcı bir tezat oluşturuyordu. Serin esinti kızarmış yüzüne değerek onu yatıştırdı ve bir kez daha toprakladı.

Derin bir nefes aldı ve bir kadeh şarap aldı, gecenin sükûnetini içine çekti, bu, içinde kopan duygu fırtınasıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Düşünceleri annesinin tiz sesiyle aniden bölündü.

"Raven, sevgilim! İşte buradasın!" dedi Mathilda, ona doğru adım atarak. Anthony onun arkasından geliyordu, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

Raven bir kızgınlık hissetti. Anthony onun ilgisini çekmek için ailesine gitmiş ve onu saygı duyulacak bir kadından ziyade kazanılacak bir ödül olarak gördüğüne dair şüphesini doğrulamıştı.

Tam o sırada Anthony'nin sesi gürültüyü kesti. "Anneniz size bir hanımefendinin asla yanaklarını pembeleştirecek kadar içmemesi gerektiğini söylemedi mi Bayan Davenport?"

Raven onun yargılayıcı ses tonuna sinirlendi, şarap dilini gevşetmişti. "Bunu senden duymak biraz fazla, Anthony," diye karşılık verdi. "Tanrıya şükür kocam değilsin ve ne yapıp ne yapamayacağım konusunda söz hakkın olmadığına inanıyorum."

Raven'ın kabalığı karşısında dehşete düşen Mathilda sertçe araya girdi, "Raven! Derhal özür dile! Vikont'a karşı bu kadar saygısız olmamalısın."

Raven isteksizce bir özür mırıldandı, gözleri Anthony'ninkilerden hiç ayrılmıyordu. Onu görmek sinirlerini bozuyordu ve kendini Ethan'ın arkadaşlığını herkesten daha çok özlerken buldu.

"Gerçekten, Raven, kadınlar alkolle erkekler gibi başa çıkamazlar. En iyisi uzak durman."

Bardağı Raven'ın elinden alıp masaya koyarken, Anthony'nin Theresa'nın onu uyardığı türden bir adam olduğunu anlamıştı: Elindeki mücevheri parlatmak için zaman ayırmak yerine onunla övünen bir adam.

Kaçmak için çaresizce kalabalığı tarayarak dost bir yüz, bir kurtarıcı aradı ama Ethan'dan hiçbir iz yoktu ve içini bir sıkıntı kapladı. Partiden veda etmeden ayrılmış olabilir miydi? Bu yargılayıcı aristokratlar denizinde gerçekten yalnız mıydı? Davranışlarıyla onu kendinden uzaklaştırmış mıydı?

Ailesinin yorumlarının onu bu kadar etkilemesine izin vermemeliydi.

Raven farkına vardığında kalbinin sıkıştığını hissetti. Ethan'ın onu gerçekten önemseyeceğini, işler zorlaşsa bile yanında kalacağını düşünmekle çok aptallık etmişti.

Mathilda yumuşak bir iç çekişle gerginliği bozdu. "Ethan senin nişanlın olabilir canım, ama henüz bir tarih belirlemedik ya da herhangi bir düzenleme yapmadık. Acaba bu birliktelik konusunda gerçekten ciddi mi?" diye yüksek sesle düşündü.

Anthony fırsatı değerlendirerek araya girdi: "Belki de Raven'ın ihtiyacı olan şey sadık bir kocadır. Onu ne kadar uzun sürerse sürsün beklemeye hazırım, ama elbette karımın sağlam olmasını bekliyorum."

Raven, sanki kendisi yokmuş gibi onun hakkında konuşmalarına dayanamıyordu. "Affedersiniz," dedi aniden ve başka bir şey söylemeden uzaklaşmak için döndü.

Mathilda şaşkınlıkla ona baktı. "Nereye gidiyorsun, Raven?"

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye cevap verdi Raven, göz göze gelmeden.

Anthony alay etti. "Raven'a daha iyi bakılması gerekiyor. Size eşlik etmeme izin verin," diye teklif etti. "Burada senin şu anki durumundan faydalanmak isteyecek şeytanlar olduğuna eminim."

"Hayır, Karınca Lordum," dedi Raven, sabrı tükenmesine rağmen düzgün terbiyesini hızla toparlayarak. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Elinden tutulup yönlendirilmesi gereken bir çocuk değilim."

Mathilda artık ilgilenmeye başlamıştı, "Belki de sana eşlik etmeliyim, Raven," diye araya girdi.

Anthony abartılı bir selam vererek, "Sanırım en iyisi bu olabilir. Narin çiçeğimizin akşamki olayların sert rüzgârında sürüklenip gitmesini istemeyiz."

Tuvalet odasının kutsallığında Mathilda kızıyla yüzleşti. "Raven, sana ne oldu böyle? Hiç kendin gibi davranmıyorsun. Belki de Anthony aşırı içki içmen konusunda haklıdır?"

Raven annesiyle yüzleşmek için döndü. "Kaç baloya katıldık anne? Her birinde mükemmellik timsali olmadım mı?"

Mathilda içini çekti. "Gerçekten de öyle, ama Ethan Holloway ile vakit geçirmeye başladığından beri değiştin... hem de hiç iyi yönde değil."

"Hiç değişmedim! Ben hâlâ her zaman olduğum kadınıam. Belki de sadece Anthony'den hoşlanmıyorumdur," diye karşılık verdi Raven, sesi sertti.

"Raven, eğer sezon sonuna kadar evlenmek istiyorsan bir yedek plana ihtiyacın var. Ethan düğünle ilgili bir şeyden bahsetti mi?" Mathilda sesini yumuşatarak sordu.

"Benimle evlilik planlarını konuştu anne," diye cevap verdi Raven, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

Mathilda'nın yüzü aydınlandı. "Peki ne tür planlar konuşuldu? Bir tarih belirledik mi? Renkler seçildi mi? Çiçekler? Bu tür düzenlemeler yapılırken ele alınması gereken pek çok şey var."

"Ethan bir kış düğünü istiyor," dedi Raven ve Mathilda'nın nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Ciddi olamazsın! Tüm doğa ölmüşken evlenmek kötü bir alamettir."

"Ama bence bu çok güzel bir fikir. Ateş gibi parlayan buz sarkıtlarını hayal edin, kardan daha saf ne olabilir ki?" diye karşı çıktı Raven.

Mathilda sessizliğe gömüldü, görünüşe göre karşı koyamıyordu.

Raven bu fırsatı değerlendirerek ekledi: "Anthony'yi arkamdan teşvik etmeyi bırakmalısın. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ethan'la evleneceğim ve bu son sözüm."

Tuvaletten çıkıp balo salonuna dönen Raven bir kadeh şarap daha almak için uzandı. Anthony'nin odanın diğer ucundan onu izlediğini fark etti, yüzü kızgınlıkla buruşmuştu ve bu onu gülümsetti. Onu kontrol etmek, değiştirmek ya da manipüle etmek ona düşmezdi; bunu zor yoldan öğreniyordu.

Kendisini olduğu gibi kabul eden tek kişi olan Ethan'ı bulmak için odayı tararken, onun orada olmadığını fark edince küçük bir hayal kırıklığı yaşadı.

Lord Bradley ona yaklaşırken, "Bayan Davenport, oldukça kızarmış görünüyorsunuz," dedi. "Biraz oturmak ister misiniz? Eminim bir yerlerde boş bir sandalye vardır."

"Aslında," dedi Raven, son damlayı yutarken şarap bardağını yere bırakarak, "dans etmeyi tercih ederim. Sakıncası var mı?"

Raven ona bir cevap bile veremedi, Anthony'nin üzüntüsüne rağmen onu dans pistine çekti. Anthony'nin hayal kırıklığıyla kıvrınmasını izlemek onu bir şekilde memnun ediyordu.

Lord Bradley hangi elinin nereye gittiğini anlamaya çalışırken, "İtiraf etmeliyim ki dans sanatında pek bilgili değilim," diye mırıldandı.

Raven bu gariplik karşısında kendini gülerken buldu; bu durum gecenin olaylarına karşı çok ihtiyaç duyulan bir soluklanmayı sağlıyordu. "Sadece rahatlayın ve müziğin size rehberlik etmesine izin verin."

"Sorun da bu zaten," diye cevap verdi Lord Bradley, kadının ayaklarına dolanırken, neredeyse takılıp düşecekti. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Özür dilerim."

Tekrarlanan özürleri nezaketle kabul etti ve müzik çalmaya devam ederken içinde sabır buldu. "Eğer sen yönetemezsen, ben yönetirim. Sadece benim yaptığımı yap ve her şey yoluna girsin."

BÖLÜM 17

E sütuna yaslandı, bakışları Raven'ı takip ederken parmakları boş boş viski bardağının ağzında geziniyordu. O da Odanın loş ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, diğer konuklarla gülüp dans ederken güzelliğini vurguluyordu. Kadının zarıfçe dönmesini, eteğinin etrafında bir renk kasırgası halinde dönmesini izledi. Diğer erkeklerin ellerini onun belinde gördüğünde kalbi göğsünde sıkışıyor, kıskançlık duygusu içini kemiriyordu. Onu daha önce hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi istemediği kadar çok istiyordu.

"Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyorsun, dostum," diye takıldı Liam, Ethan'ın yanına yaklaşırken gözlerinde parıldayan eğlenceyle.

Ethan gözlerini devirerek gülmeye zorladı. "Ben kaybolmadım ve senin Dük'le kâğıt oynadığını sanıyordum," diye karşılık verdi, bakışları Raven'dan hiç ayrılmıyordu.

Liam kıkırdadı, sırtışı daha da büyüdü. "Öyle olduğunu hiç söylemedim. Sadece... aşık oldum. Dük'e gelince, bu akşam cüzdanının biraz daha hafıflediğine inanıyorum. Zavallı adam onları ne zaman katlayacağını bilemedi."

Ethan viskisini yudumlarken, "Harika vakit geçirmişsiniz gibi görünüyor," dedi.

Liam'ın sırtışı Ethan'a ciddi bir ifadeyle bakarken soldu. "Peki sen neredeydin? Eskiden partilerin neşesiydin Ethan," diye yorum yaptı, ses tonu endişeyle doluydu. "Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi ciddiye almazdın, ama işte buradasın, bir kadın için yanıp tutuşuyorsun."

Ethan omuz silkti ve içkisinden bir yudum aldı. "Raven sıradan bir kadın değil. O bir hanımefendi. Saygıyı hak ediyor."

Liam ona bir kaşını kaldırdı, gözlerine bir parça eğlence geri döndü. "Oh, sen ciddisin. Onunla ne kadar ilerlediniz?"

Ethan'ın çenesi sertleşti. "Bu seni ilgilendirmez Liam."

Liam bir kahkaha attı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Biliyordum. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, dostum."

Ethan iç geçirdi ve ayağa kalkmadan önce içkisinin geri kalanını mideye indirdi. "İçkimi tazelemem gerek," diye mırıldanarak arkasından gülen bir Liam bıraktı.

Kalabalıkta Raven'ı ararken Ethan'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Onu gözden kaybettiğini fark ettiğinde panik içini kemirdi. Hızla hareket etti, bakışları bir o yana bir bu yana savruluyor, insan denizinin arasında onun canlı elbisesini bir an olsun görebilmek için dua ediyordu. Kadının tek başına durduğunu, güzel yüzünün parıldayan ışıklarla aydınlandığını görünce rahatladı.

Ethan her adımında endişe ve beklentinin karışımıyla ona doğru ilerliyordu. Liam'ın sözleri zihninde yankılanıyor, ona duyduğu arzuyu körüklüyordu. Yaklaşırken uzandı ve bir elini onun omzuna koydu.

Kız şaşkınlık içinde dönüp dururken, adam hızla, "Kütüphanede buluşalım," diye fısıldadı ve topuğunun üzerinde dönüp onu şaşkınlık içinde bırakarak uzaklaştı.

Ethan kalabalığın arasından geçerken zihni Raven'ın görüntüleriyle doluydu. Onunla baş başa kalmayı, meraklı gözler ve meraklı arkadaşlar olmadan duygularını ifade etmeyi arzuluyordu. Kütüphanenin kapılarını iterek açtığında, odanın sessizliği dışarıdaki gürültülü şenliklerle tam bir tezat oluşturuyordu. Derin bir nefes aldı ve bekledi, Raven'ın sözlerine kulak vermesi ve onu kütüphanenin yalnızlığında bulması için dua etti.

Kütüphane bir yalnızlık mabediydi; sessiz fısıltıları ve hışırdayan sayfaları, kalın duvarların arasından belli belirsiz yankılanan gürültülü eğlencelerle tam bir tezat oluşturuyordu. Yüksek, kemerli tavanlar odayı taçlandırırken, maun raflara yerleştirilmiş sıra sıra kitaplar havaya zengin, topraksı bir koku katıyordu.

Ethan büyük şömineye doğru ilerledi; şöminenin sıcak, titrek közleri yüzüne dans eden gölgeler düşürüyordu. Taş duvarların arasından süzülen boğuk müzik sesleri, bir anlığına kaçtığı dünyayı uzaktan hatırlatıyordu.

Ethan, düşünceleri Raven'a doğru sürüklenirken ateşe baktı. Belki de bu maskaralığın sona ermesi gerektiğini fark etti. Liam'ın sözleri zihninde yankılanarak, yüzleşmeyi hiç beklemediği bir duygu kasırgasını harekete geçirdi. Raven komik, zeki ve balodaki hiçbir kadının yarışamayacağı kadar güzeldi. O gerçektir, Liam'ın önünde geçit töreni yaptığı aktrisler gibi değildi.

Şöminedeki korlar daha parlak bir şekilde parlarken, ona aşık olduğunu kendi kendine kabul etti. Sıcak, alışılmadık bir hisle karışık bir özlem duygusu içini doldurdu. Onun için değişiyor, büyüyor, daha iyi bir adam oluyordu. Ve belki de, sadece belki de, bu kucaklamaya değer bir değişimdi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Ethan'ın düşünce akışını böldü.

Sesi duyunca kalbi yerinden fırladı ve bir an için onun, mabedinde kendisine katılmaya gelen Raven olduğunu ummaya cesaret etti. Arkasını döndü, beklentisi gözlerinden okunuyordu. Ama kapı aralığında çerçevenilmiş siluet görmeyi umduğu siluet değildi.

Onun yerine, şöminenin sıcak ışığıyla aydınlanan tanıdık olmayan yüzleriyle bir çift orada duruyordu. Adam zengin lacivert renkte şık bir takım giymiş, kadın ise parlak zümrüt rengi bir elbise giymişti ve her ikisi de kimliklerini gizleyen şenlikli maskelerle süslenmişti.

Bir hayal kırıklığı dalgası üzerine çöktü, kısa süreli umut ışığı söndü. Çifti tanıyamayınca, onların sadece iki yabancı daha olduğunu fark edince kalbi sıkıştı. Çift içeri girdi ve gözleri sessiz bir köşe bulmak için odayı taradı. Ethan'ı görünce tereddüt ettiler. Ethan onlara kibarca başını salladı, bakışları istemsizce kapıya kaydı, hâlâ Raven'ı görmeyi umuyordu.

"Burada yalnız gibi görünüyorsunuz," dedi adam, sesi kibirle karıştı. "Neden bize odayı vermiyorsunuz?"

Ethan'ın gözleri bu meydan okuma karşısında kısıldı ve yabancıyla yüzleşmek için eğildi. "Korkarım oda dolu."

Kadın görünürdeki boşlukla alay ederek etrafına bakındı.

"Eğer randevunuza seyirci gelmesini istiyorsanız, buyurun," dedi Ethan, ses tonu kayıtsızdı.

Adam kaşlarını çattı ve kadınla bakıştı. "Başka odalar da var," diye mırıldandı sonunda, sesinde isteksiz bir taviz vardı.

Kadın dudaklarını büzdü, gözlerinde inatçı bir parıltı vardı. "Neden gidelim ki? Gitmesi gereken kişi sensin," diye meydan okudu.

Adam endişeyle Ethan'a baktı. "Belki de efendim, odayı bize verebilirsiniz? Bu çok nazıkçe olur."

Ethan adamın üstü örtülü kabadayılığı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Peki ya yapmamayı seçersem?" diye sordu, içinde bastırılmış duyguları serbest bırakmanın bir yolunu bulmak için can atıyordu.

Adam kadınla bakışlarını paylaştı. "Bildiğim kadarıyla daha iyi bir oda var," dedi arkadaşına. "Yalnız kalabilirsiniz

Orada."

Kadın kollarını kavuşturdu. "Hiçbir yere gitmiyorum. Burayı seviyorum."

Adam onu yatıştırmaya çalışarak başını salladı. "Sorun çıkmasını istemem."

Kadın arkadaşının korkaklığı karşısında gözlerini devirdi ve hışımla uzaklaştı. Ethan adamın peşinden koşmasını izledi, önceki kibri yerini endişeye bırakmıştı.

Ethan, Liam'ın sözlerini taklit ederek yüksek sesle, "Köpek yavrusu aşkı," diye mırıldandı. "Onun aksine, ben kadınların peşinden koşmam. Onlar bana geliyor."

Çift gözden kaybolurken Ethan dikkatini tekrar ateşeye verdi. Kendini çift hakkındaki önceki yargılarını sorgularken buldu ve Raven'a olan hislerini düşündü.

Gerekirse onun peşinden gider miydi? Belki de zaten kovalıyordu, sadece farklı bir şekilde.

BÖLÜM 18

Raven sütuna yaslanmış, büyük balo salonunun etrafında dönen dansçıları izliyordu. Gözleri kalabalığı taradı Ethan'ın sözleri düşüncelerine karıştı. Ethan'ın ilgi çekici teklifini düşünürken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Kütüphaneye mi?

Dikkati dansçılardan koridora kaydı, gitmeyi düşünüyordu. Ona doğru çekildiği gerçeğini inkâr edemiyordu. Bu çekim beklediğinden çok daha yoğundu. Ve bir an için bunun damarlarında dolaşan alkolden mi yoksa daha fazlasından mı kaynaklandığını düşünmeden edemedi. Ne de olsa şampanya onu sıcak ve bulanık yapıyor, arzularının alevleriyle dalga geçiyor ve alay ediyordu.

Raven omzunun üzerinden bakmaya devam ederken alt dudağını çiğnedi, bir yandan onun kendisini ne kadar bekleyeceğini merak ederken, bir yandan da onun çapkın cazibesinin neden kendisini içine çektiğini merak ediyordu. Kendini saçlarını parmağının etrafında döndürürken buldu, onunla ilgili düşüncelerinde kaybolmuştu.

Ethan, Raven'ın daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu. Kaygısız tavrı ve rahat gülümsemesi tek kelime etmeden onunla konuşuyordu. Kendini çözmek isterken bulduğu bir muammaydı ama içinde bir savaş sürüyordu. Bir yanı bahçe arazisinin yalnızlığına çekilip temiz hava almak ve onu bekletmek istiyordu. Diğer bir yanı ise kütüphanedeki gizli randevu macerasına meyilliydi.

Müziğin ritmiyle hafifçe sallandı ve başı hafif ve havadar hissederken vücudu zarifçe hareket etti. Müzikten mi yoksa içkiden mi? Yoksa Ethan mıydı? Elbiseler ve takım elbiseler denizinde kendini sürüklenirken buldu, pusulası kütüphaneyi ve Ethan'ı gösteriyordu.

Ethan'la kütüphanede buluşmanın ne zararı olabilir ki? Sonuçta halka açık bir ortamdayız. Ve nişanlı da değiliz.

Kütüphane açık bir odaydı, halka açık bir yerdi, kitaplarla, aşk ve macera hikayeleriyle doluydu. Gizli bir alan ya da gizli bir köşe değildi. Raven'ın dudaklarının kenarları kıvrılırken düşünceleri baş başa geçirdikleri ilk ana kaydı. Ethan

onu تنها bir terasa çekmişti ve gözler her an üzerlerindeyken, kendini onun çalkantılı denizinde sürüklenirken buldu.

Fark edilsek bile, okuyacak bir kitap aradığımı ya da trompetlerin gürültüsünden uzaklaşmak istediğimi rahatlıkla söyleyebilirdim.

Ama sonra, Ethan'la baş başa kaldığında sosyetenin meraklı gözlerine yakalanma görüntüsü bir anda zihninde canlandı. Fısıldanan yargılar, çevrelerinde yaratabileceği skandal ve bunun yansımaları ürkütücü görünüyordu. Bu ihtimal karşısında hafifçe ürperdi.

Kütüphane birdenbire sadece bir kütüphane olmaktan çıktı. Algı ve gerçekliğin çarpışabileceği bir arenaydı. Keşfedilmemiş bir bölge ve çizgilerin bulanıklaşabileceği ve kuralların değişebileceği bir yerdi.

Raven'ın arkasından hafif ayak sesleri geldi ve başını çevirdiğinde Penelope'nin yaklaştığını gördü, alnı endişeyle kıışmıştı. "Raven, iyi misin? Yanakların biraz kızarmış görünüyor."

Raven başını sallarken alt dudağını çiğnedi. Kız kardeşinin yüzündeki merak onu sarstı. Penelope'ye kütüphanede Ethan'la bulunduğunu söylemeye cesaret edebilir miydi? Bu düşünce ilgisini çekti ve bir şekilde ona güven duygusu verdi. Elbette Penelope nerede olduğunu biliyorsa, o zaman bu kadar gizli kapaklı olmazdı. Yine de ailesinin Ethan'la geçirdiği zamandan habersiz olması onu heyecanlandırıyordu.

Raven bir süre sonra, "Ben iyiyim," diye cevap verdi.

"Emin misin?"

"Dur tahmin edeyim, beni araman için seni annem gönderdi, değil mi?" Raven homurdandı.

"Biraz endişeli. Bu gece çok fazla içmiş olabileceğini düşünüyor. Ama ben bunun saçma olduğunu düşünmüştüm. Ancak, şimdi sizi gördüğüme göre, belki de yanaklarınızda olması gerekenden daha fazla kırmızı var."

"Ben iyiyim," dedi Raven, kız kardeşinin azarlaması karşısında telaşlanmıştı. "Şimdi beni rahat bırak."

Topuklarının üzerinde döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Penelope'nin yumuşak ayak sesleri hemen arkasından geliyordu.

"Peki nereye gidiyorsun?"

"Kütüphaneye," diye cevap verdi Raven, aniden gideceği yerden emin olarak.

Raven'ı durdurmak için elini uzatırken Penelope'nin kaşları burnunun kenarına çarptı. "Ne için?"

"Bu sorular da neyin nesi?" Raven kolunu çekerken mırıldandı. "Bana eşlik eden biri olmadan hiçbir yere gidemez miyim?"

"Bu gece kendinde değilsin. Belki de geri dönüp annemle babama gitmeye hazır olduğumuzu söylemeliyiz," diye öneride bulundu Penelope küçük bir sesle.

"Yapabilirsin, ama ben kütüphaneye gidiyorum."

"Kütüphanenin nesi bu kadar özel? Birdenbire o oda sanki gitmeye kararlı olduğun bir sığınak gibi görünmeye başladı."

Raven kenara çekilip Penelope'yi kendine yaklaştıırken dudaklarının kenarları kıvrıldı. Raven daha da yaklaşırken Penelope'nin gözleri belirsizlikle parıldadı, sanki söylediği sözler onu ölüme mahkûm edecekmiş gibi dikkati başka yöne kaydı.

"Ethan onunla kütüphanede buluşmamı istiyor," diye itiraf etti Raven, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Penelope bembeyaz kesildi, eli içgüdüsel olarak Raven'ı sabitlemek için uzandı. "Gidemezsin, Raven! Eğer biri sizi yalnız yakalarsa, dedikodular hızla yayılır." Ses tonu ciddiydi, kız kardeşi için duyduğu endişenin bir yansımasıydı.

Raven içini çekti ve eli bir sineği uzaklaştırır gibi havaya kalkarken başını salladı. Dudaklarını ihtiyatlı bir gülümseme süsledi ve sesinde bir meydan okuma notası vardı. "İnsanların benim hakkımda ne düşündüklerini, ne söylediklerini umursamaktan bıktım usandım."

Penelope kız kardeşinin yüzünü aradı, gözleri elindeki boş bardağa takıldı. Boş bardağı kaptığı gibi Penelope'nin sesi endişeyle doluydu. "Raven, cidden, ne kadar içtin?"

Raven gözlerinde muzip bir parıltıyla sırtırken umursamazca omuz silkti. "Eğer ima ettiğin buysa ben sarhoş değilim. Ben sadece gerçeği söylüyorum. İnsanların beklentilerine göre yaşamaktan çok yorulduğum. Kurallardan hiç bıkmadın mı? Ve cidden, bu kuralları kim koydu? Aklım almıyor."

Penelope sinirli bir şekilde başını salladı. "Çok fazla içmediğine emin misin? Daha önce bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım."

Raven gözlerini devirdi. "Belki de herkesin buradaki şeyleri sorgulamaya başlamasının zamanı gelmiştir. Etrafına bir bak Penelope. Buradaki kadınlar kendilerine bakacak kocalar arıyor ve karşılığında kocalarının statüsünü yükselten bir süs eşyası ya da biblo gibi bir kenara itiliyorlar. Ve umutları ve hayalleri asla gerçekleşmiyor."

Penelope kolunu Raven'ın koluna dolamaya çalışarak, "Pekâlâ, belki de artık eve gitmeliyiz," dedi.

Raven geri çekildi ve başını salladı. "Beni saklamakta neden bu kadar kararlısın? Annemden daha iyi değilsin."

"Kız kardeşim aklını kaçırmaya başladığında ve sessiz bir odada tek başına bir adamla buluşmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde, onu kendinden kurtarmanın benim görevim olduğunu hissediyorum. Şimdi gel bakalım," diye cevap verdi Penelope.

"Sadece Ethan!" Raven haykırdı, yürüyen insanların ona yan yan, yargılayıcı bakışlar attığını fark edince sesi kısıldı.

"Tanınmış bir **çapkın**," diye tısladı Penelope. "Yoksa küçük nişanınızın gerçek olmadığını unuttunuz mu?"

"Bu sadece kütüphanede zararsız bir toplantı. Ne yanlış gidebilir ki?" Ama Raven bunları söylerken bile şüphe zihnini kemiriyor, midesini bir bıçak gibi büküyor, durumun ciddiyeti onu yavaş yavaş aşağı çekiyordu.

Penelope, bir kez karar verdikten sonra Raven'ın fikrini değiştirmenin mümkün olmadığını bilerek iç çekti.

Raven'dan geri adım atan Penelope, dikkati tekrar Raven'a kaymadan önce etrafı bir kez taradı. "Sadece dikkatli ol, Raven. Sonradan pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum."

Penelope'nin sözleri Raven'ın kalbine bir uyarı gibiydi.

Raven boyun eğmiş bir gülümsemeyle Penelope'ye baktı. "Çok fazla endişeleniyorsun. Hiçbir şey olmayacak."

"Bunu şimdi söylüyorsun ama ya bir şey yaparsa?"

Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastıran Raven omuzlarını düşürdü. "Peki, sen kazandın," diye kabul etti ve dikkatini

Çift kapı ve temiz havanın cazibesi onu kapılara doğru çekiyordu.

"Şimdi, nereye gidiyorsun?" Raven karanlığın içinde tökezlerken Penelope sordu.

"Dışarıda. Hava almam lazım," diye cevap verdi Raven omzunun üzerinden.

"Size eşlik etmemi ister misiniz?"

Raven elini salladı. "Hayır. Sen git ve keyfine bak. Beni bir sokak köpeğiymişim gibi takip etmene gerek yok. Ben iyi olacağım. Biraz temiz hava kafamı toparlamamı sağlar. Ayrıca, dans kartında hâlâ birkaç isim var, değil mi? Git ve keyfine bak."

"Kütüphaneye gitmeyeceğine söz veriyorsun, değil mi?" Penelope sordu.

"Kütüphaneye gitmiyorum," diye homurdandı Raven, sanki kız kardeşi onu daha da sinirlendirmenin bir yolunu bulacakmış gibi.

Elbette Raven'ın zihninin bir köşesinde kız kardeşinin müdahalesi için minnettarlık duyan küçük bir parça vardı ama yine de Ethan'ın cazibesini hissediyordu. Kalbine seslenen bir siren gibiydi, ona gitmesi için yalvarıyor ve yakarıyordu.

"Olmasan iyi edersin," diye mırıldandığını duydu Raven Penelope dönüp giderken, adımları boş koridorda yankılanıyordu.

Dışarı çıktığında derin bir nefes aldı, keskin gece havası gözeneklerine sızarak sıcak tenini serinletti. Amaçsızca dolaştı, düşünceleri kafa karışıklığı ve kararsızlıktan oluşan bir kasırgaydı. Kütüphanenin önünden geçerken pencereden içeri baktı. Orada, kitaplarla dolu bir ormanın içinde tek başına Ethan duruyordu. Her zaman canlı olan gözleri şimdi hüzünlü bir ifadeyle bulutlanmıştı. Raven'ın yüreğini burkan bir manzaraydı bu.

Kendini ona doğru çekilirken buldu, içini sessiz bir özlem dolduruyordu. Onun melankolisi kendi suçu muydu? İçinde suçluluk ve özlemin garip bir karışımı gibi görünen sıcak bir duygu dalgası hissetti. Kütüphane penceresine doğru bir adım atarken kalbinin her atışı kulaklarında yüksek sesle yankılanıyor, onu teselli etmek için yanında olmayı diliyordu. Dikkatini onun üzerinde tuttuğu her an, ondan uzak durma kararlılığının sarsıldığı bir andı.

Derin bir nefes alan Raven, Ethan'a son bir kez baktı ve balo salonuna geri döndü. Diğer konukların yanından geçerek kütüphaneye doğru ilerledi. Göz ucuyla Penelope'nin başını salladığını gördü.

Suçluluk duygusu Raven'ı drtklese de bunun onu caydırmasına izin vermedi. Kalbi Ethan'da olduğu için ilerlemeye devam etti.

zgnm, Penelope.

Raven kütüphanenin kapısında durakladı, eli yıpranmış pirinç tokmağın üzerinde geziniyordu. Omuzlarını silkerek kararını sorguladı. Kapıyı almalı mıydı yoksa varlığını belli etmeli miydi?

Kapı hafif aralıktı, açık bir davetti ama aynı zamanda geçip geçmemesi gerektiğinden emin olmadığı bir sınırdı. Koridora son bir kez daha bakan Raven'ın kalbi, Penelope'nin ona ykllediği suçluluk duygusu arttıkça Ethan için acıyordu. Fikrini değiştirmenin eşiğindeyken, Ethan'ın sesi sessiz kütüphanede yankılandı, sözlerinin teslimiyetçi temposu ona ulaştı.

"Raven? Sen misin?"

Bir duygu karmaşası kapladı içini: endişe, merak ve biraz da korku. Kalbi, onu bir anlığına nefessiz bırakan bir yoğunlukla çarpıyordu. Saçlarının gevşek tellerini geriye doğru tarayarak kütüphanenin kapısını itti.

Ethan'ın gülümsemesi onu karşıladı ve zihninde biriken sıkıntıları anında hafifletti. Odanın derinliklerine doğru ürkek bir adım atarken dudaklarının kenarları kıvrıldı.

"Gelip beni görüp görmeyeceğini merak ediyordum," dedi ona doğru ilerlerken. "Bir an için beni ekeceğini düşünmüştüm."

Raven bir kaşını kaldırdı. "Bir an için ben de öyle düşündüm."

"Anladığım kadarıyla ailen seni gelmekten vazgeçirmeye çalışmış?"

"Onlardan herhangi biriyle konuştuğumu nereden biliyorsun?" Raven raflardaki kitaplara odaklanmak için Ethan'ın etrafından dolanırken sesi çatallaşarak sordu.

"Sandığın kadar maceraperest değilsin," dedi Ethan, ses tonu hafif ve alaycıydı ama bu onu rahatsız ediyordu.

"Bilgin olsun, ben istediğimi yaparım," diye karşılık verdi Raven.

Ethan hafifçe kıkırdadı. "Sadece öyle olduğunu sanıyorsun. Annen ve Anthony'nin yanında nasıl olduğunu gördüm. Buraya gelip gelmeme konusunda otuz dakika düşüneneğini tahmin etmiştim."

"Peki bunu yapacağımı nereden biliyorsun?" Raven omzunun üzerinden sordu.

Ethan yaklaştı ve Raven ondan yayılan enerjiyi sanki buz gibi tenini ısıtan bir güneşmiş gibi hissedebiliyordu.

"Çok korktuğun için seninle dalga geçmemi dinlemek yerine yanıldığımı kanıtlayıp gelmeni umuyordum ama etkilendim. Gerçi annenin etkileneceğinden şüpheliyim."

Raven oflayıp pufladı ve gözlerini devirdi. "Annem her zaman fırsatçıdır."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Ethan sordu.

"Anthony etraftayken nasıl olduğunu görmedin mi?" Raven, sözlerine bir parça acı katarak işaret etti.

Ethan başıyla onayladı. "Evet, keşke daha sık kendi kaderinin efendisi olsan, bu sana yakışıyor."

"Ve tüm ilişkimiz bir saçmalıkken seni nasıl daha iyi bir seçenek olarak seçebilirim?" Raven karşı çıktı, ses tonu alaycılıktan meydan okumaya dönüştü. "Sonuçta Ethan, sen de benim sevgim için yarışan diğer taliplerden daha iyi değilsin. Hepiniz beni tanıdığınızı sanıyorsunuz ama bildiğiniz tek şey takındığım yüz ifadesi."

Ethan şaşırmış bir halde yüzünü buruşturdu. "Senin için ne zaman engeller koydum ki Raven?" Sesi yumuşaktı, gözlerindeki acı belirgindi.

Raven düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını ısırırdı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Ama benim için görüldüğümde daha fazlası var Lord Whitland."

"Seni tanımak istiyorum, Raven. Gerçek seni." Ethan'ın sesi samimiydi ve bu Raven'ın kalbinin çarpmasına neden oldu.

"Neden? Duygular işin içine girerse bu nişanı bozmamız zorlaşmaz mı? Ben de senin kimseyle ilişkiye girecek biri olmadığını sanıyordum," diye sordu ve Ethan yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapatırken bir adım geri çekildi.

"Neden benimle burada buluşmanı istediğimi sanıyorsun?" Ethan onun rahatsızlığını fark ederek konuyu değiştirdi.

"Neden gelmemi istedin? Yoksa bu sana itaat edip etmeyeceğimi görmek için bir test miydi?"

Ethan başını salladı ve gözleri ateşin yumuşak altın ışığını yansıtırken derin bir iç çekti. Onu görmek bile ruh halinin değişmesine neden oldu ve kendini neden bu kadar savunmacı olduğunu merak ederken buldu. Ethan ona daha önce hiç bu kadar soğuk davranması için bir sebep vermemişti ama işte karşındaydı, bir buz kraliçesi gibi duruyordu.

"Biraz boşluğa ve nefes almaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Boğucu annen ve saçmalıklarının sonu gelmeyen Vikont, etrafındaki tüm havayı tüketiyor gibi görünüyordu."

Raven şok olmuştu, kalbi onun anlayışlılığı karşısında çarpıyordu. Elini uzattı, parmakları adamın göğsüne değdi ve sonra hızla geri çekildi. Göz ucuyla kitap rafında tanıdık bir isim gördü.

"Düşes'in David Thornhill'den hoşlanacağını hiç düşünmezdim," dedi kitaba uzanıp raftan alırken.

"Çalışmalarını beğeniyor musun?" Ethan masumca sordu.

Raven parmak uçlarını kitabın sırtında gezdirdi ve gülümsedi. "Ben yazmalıyım. Onu ben yazdım."

Kelimeler dudaklarından çıktığı anda, onları geri çekebilmeyi diledi. Zihni, izlerini örtmek için söyleyebileceği çeşitli yalanlar üzerinde gezinirken içinden bir panik dalgası geçti.

"Ne?" Ethan şaşkınlığı yüzünden okunan bir sesle sordu.

Raven hatasını düzeltmeye çalışarak omzunu silkti ve garip bir şekilde kıkırdadı. "Yani o kadar çok okudum ki, sanki ben yazmışım gibi geliyor."

Ethan başını aşağı eğip Raven'ın gözlerini yakalamaya çalışırken gözleri kısıldı. "Söylediğin bu değildi, Raven. Sen yazdığını söyledin. Bu doğru mu? Sen David Thornhill misin?"

BÖLÜM 19

E, Raven'ın itirafı aralarında ağır bir sis gibi dolaşırken şaşkınlık içinde donup kalmıştı. Her zaman hayranlık duymuştu Güzelliği ve gözlerinin zekâ ve mizahla ışıldaması... Ama yazar olmanın, yüzeyin hemen altında yanan gizli tutkusu olduğunu hiç tahmin etmemişti.

Dudaklarını gıdıklayan bir sırtışla elini uzatarak kızın özenle tuttuğu kitabı aldı. Gözlerini kısıtı ve Raven'ın panik dalgalarıyla sarsılmasını izlerken onu bakışlarına kilitledi. Yüzünde meraklı bir ifadeyle parmaklarının ucu kitabın sırtına dokundu, tam da Raven geri çekilirken.

"Bunu okumak istemezsin," dedi, adamın kitabı kollarından almasını engellemek için vücudunu başka yöne kaydırarak. Yine de, onu şaşırtacak şekilde, gözlerinde ruhuyla konuşuyormuş gibi görünen şakacı bir meydan okuma dans ediyordu.

"Tabii ki var," dedi, tekrar tekrar kitabı almaya çalıştı, ancak kadın kitabı onun ulaşamayacağı bir yerde tutmak için mücadele ederken parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi.

"Hayır, gerçekten bilmiyorsun," diye mırıldandı. "Pek iyi değil."

"Ama az önce iyi olduğunu söyledin ve onu hiç duymadığım için sanırım okumak isterim," diye dalga geçti Ethan, kahkahaları odada yankılanırken dostça bir halat çekme oyununa başladılar.

"Ethan, dur."

"Neden? Sana söyledim, senin hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum ve belli ki bu senin yapmaktan hoşlandığın bir şey. Neden okumayayım ki?"

"Çünkü..." ağzından kaçırabildiği tek cevaptı ve Ethan'ın kitabı eline almak için daha da heveslenmesine neden oldu.

"Bu yeterince iyi bir cevap değil, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Okumanı istemiyorum," diye kekeledi vücudunu geriye atıp tökezleyerek kitaplığa çarparken.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye başladı Ethan ona yaklaşırken, gözleri muzip bir merakla yanıyordu. "Bir kitap yazdın, tüm dünyanın görmesi için yayınlattın, ama yine de okumamı istemiyor musun? Bu hiç mantıklı değil. Ya sana zaten bir kopyasının bende olduğunu söylesem?"

Raven başını sallarken yüzü buruştu. "Yazarın adını hiç duymadığını söylemiştin."

Ethan, "Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum," diye açıkladı.

Kitabı ondan uzak tutmaya çalışmasına rağmen Ethan'ın kararlılığı kazandı. Kitabı kaptı ve önünde duran güzel kadının gizli katmanını ortaya çıkarma hevesiyle sayfalarını karıştırmaya başladığında kalbi beklentiyle çarpıyordu.

Raven elleriyle yüzünü kapatarak, "Bu çok utanç verici," dedi.

Ethan kıkırdadı. "Bundan neden utanasın ki? Olağanüstü," diye gözlemledi, gözleri hayranlıkla yumuşamıştı. "Bu hobinle para ya da başka bir şey kazandın mı?"

"Evet, biraz," diye itiraf etti Raven, yanakları kırmızının daha derin bir tonuna dönüşürken.

Ethan başını salladı ve Raven'a bakarken içinde bir gurur dalgası kabardı. Onun düşündüğünden çok daha fazlası olduğu gerçeği onu hayrete düşürmüştü. O sadece güzel bir yüzden çok daha fazlasıydı ve sırrı, serbest bırakılması gereken vahşi bir çizgiye sahip olduğunu kanıtlıyordu.

"Peki kazancınızla ne yapıyorsunuz? Özel bir şey için biriktiriyor musun? Belki de ailenin evinden çıkmanın bir yolu?" Ethan ses tonunu hafif tutmaya çalışarak sordu.

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu Raven.

Ethan kitabı kapattı ve dudaklarında muzip bir gülümsemeyle ona uzattı. "Bunda utanılacak bir şey yok. Aslında gurur duymalısın, Raven. Bu" -kitabı işaret etti- "bana senin bir birey olduğunu gösteriyor. Bağımsız. Daha çok

ve bunu saklamamalısın."

"Neden beni azarlamıyorsun?" Raven, sesi ancak fısıltıyı aşarak sordu.

Ethan onun şaşkın ifadesine içtenlikle güldü. "Herkesin bir hobisi olmalı, Raven. Kendilerini geçindirmek için bir araç. Kadınlar da dahil," dedi hâlâ kıkırdayarak. "Kitaplarından herhangi birini okudum mu? Hayır, ama şimdi okuyacağıma emin olabilirsin. Kitaplarınızı bulabileceğim tek yer burası değil."

Raven'ın kızarması derinleşti. Ethan bu nadir görüntünün tadını çıkararak tekrar güldü.

"Çalışmalarını okumak için sabırsızlanıyorum, Raven."

Ethan bu açıklama karşısında şaşkına döndü. Karşısında duran güzel, çarpıcı ve gösterişli kadın bir yazardı; yansıttığı basit, çekingen kişiliğinden çok uzak bir gerçeklikti bu. Sanki keşfedilmemiş derinliklerinin hazineleriyle dolu bir odaya açılan gizli bir kapıya rastlamış gibiydi.

Bu keşif onun karakterine tahmin etmediği katmanlar eklemiş, saflık ve masumiyet görüntüsünün altında gizlenen özlü bir kadını ortaya çıkarmıştı. Bu keşif onu derin bir farkındalığa götürdü; Raven'da görüldüğünden çok daha fazlası vardı.

"Aileme söyleyecek misin?" Raven sesi titreyerek sordu.

"Bunu neden yapayım ki?" Ethan kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde cevap verdi. "Eğer bunun bizim küçük sırrımız olmasını istiyorsan, o zaman tam olarak böyle kalacak."

Onun cevabı karşısında Raven'ın gözleri büyüdü. "Peki sözünü tutacağını nereden bileceğim?" diye karşılık verdi, sesi giderek güçleniyordu. "Eğer insanlar bunu öğrenirse, bunun beni mahvedeceğini farkındasın değil mi?"

Ethan gülmekten kendini alamadı. "İtibarın konusunda her zaman çok endişelisin. Bazen sen olmak çok yorucu olmalı. Belki de arada sırada kendini serbest bırakmayı öğrenmelisin."

Raven kütüphanenin etrafını işaret ederek, "Ben serbestim," diye itiraz etti. "Buraya seninle buluşmaya geldim, tek başıma. Serbest kalmak budur."

Ethan kıkırdadı. "Bu sayılmaz. Ayrıca, biri içeri dalıp bizi burada bulsa çok mu kötü olurdu? Ne de olsa buradayız,

Nişanlıyız, değil mi? Ne kadar baştan çıkarıcı olsan da sana bir şey yapıyor değilim."

Raven sessizdi ve Ethan bu fırsatı değerlendirerek ona biraz daha yaklaştı. Kadının parfümünün kokusu duyularını doldurarak içinde bir özlem uyandırdı. Kitabı ona uzattı ve elleri birbirine değdiğinde içinden bir arzu dalgası geçti.

Kadının elleri meşgulken, Ethan parmaklarının arkasını nazikçe kadının yanağına sürme fırsatını yakaladı. "Belki de her şeye rağmen o kadar da korkunç olmaz," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu.

Raven'ın nefesi kesildi ve yüzünü ona döndü. Gözleri buluştu ve o anda Ethan artık ona karşı koyamayacağını anladı. Daha yakına eğildi, dudakları onunkilerden sadece birkaç santim uzakta duruyordu. Tüm hırsları doruğa ulaştığında göğsü sıkıştı. Raven ona daha fazla karşı koyamayacağı kadar yakındı.

"Ethan." Ethan daha da yaklaşıp onunla aynı nefesi paylaşırken adı boğazında düğümlendi.

Bakışlarının derinliklerinde, kendisinininki kadar sıcak yanan arzuyu gördü. Dudakları nihayet birbirine değdiğinde, aralarında bir ateş tutuştu. Ethan her şeyini öpücüğüne döktü. Ona olan tüm tutkusunu ve özlemini, tüm gururunu ve şaşkınlığını. Ateş ve arzuyla dolu bir öpücüktü bu, ikisinin de özlemini çektiği bir öpücük.

O anın sancılarına kapılan Ethan, Raven'a duyduğu bastırılmış özleme boyun eğdi. Öpüşmeleri yoğunlaştı, arzularının sıcaklığı sanki birbirlerinden besleniyorlarmış gibi birinden diğerine yayılıyordu. Raven bir kolunu Ethan'ın boynuna dolayarak onu daha da içine çekti ve onu tüketti. Adam elini Raven'ın yüzüne doladı ve öpüşmeyi derinleştirirken onu kendine doğru çekti.

Ethan kurnazca Raven'ı geriye doğru yönlendirdi, kitap sıraları kütüphanenin açık kapısından geçebilecek meraklı gözlerden uzak, kapalı ve samimi bir alan sağlıyordu.

Soğuk kitap rafının sırtına ani dokunuşu Raven'ı ürküttü ve elindeki kitabın yere düşmesine neden oldu. Diğer kolunu Ethan'ın boynuna dolayarak onu kendine doğru çekerken kitap yere düşüp unutuldu. Onun hareketleri Ethan'ın arzusunu körükledi, kalbi göğsünde onunkiyle aynı ritimde çarpıyordu.

Dudaklarındaki şarap tadı onu daha da sarhoş etti ve tatlı tadı daha fazlasını istemesine neden oldu. Elleriyle yüzünü çerçeveledi, parmakları saçlarına dolandı ve başparmakları yanaklarını okşadı. Kavrayışı onu yakınında tutuyor, vücutları birbirine bastırıyor, nefesleri birbirine karşıyordu. O anda, onların ötesindeki dünyanın varlığı sona erdi. Önemli olan tek şey, gerçek olan tek şey, aralarındaki inkar edilemez bağdı.

Raven aniden arkasını döndü, soluk soluğa kalırken nefesi kesildi. "Ben... Ben gitmeliyim," dedi, sesi ancak fısıltının

üzerindeydi.

Ethan'ın kahverengi gözleri, kızın saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken şaşkınlıkla doldu. "Neden?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

Raven çevrelerine baktı, yüksek kitap sıraları birdenbire rahat edemeyeceği kadar yakın göründü. "Biri içeri girip bizi görebilir," diye işaret etti, sesi gerginlikle doluydu.

Ethan onun sözleri karşısında hafifçe kıkırdadı ve bir eğlence hissine kapıldı. "Bırak görsünler. Gördüklerinden hoşlanacaklarına hiç şüphem yok."

"Ethan," diye soluk soluğa kaldı Raven. Sanki sözleri onu bir şekilde dehşete düşürmüş gibi yüzünde bir şok ifadesi belirdi.

Başını eğerken ona çarpık, muzip bir sırıtış fırlattı. "İnsanlara güvenmeyi öğrenmelisin," diye fısıldadı. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Sözleri aralarında havada asılı kalmış, bir yanıt bulması için ona meydan okuyordu. Zihni onun yanıldığını kanıtlamak için cevaplar ararken, kendini onun kendine söylediği yalanı duymaya hevesli buldu.

Raven sessizdi ve onun sorusuna verecek bir cevabı olmadığı açıktı. Yine de onun kucağından sıyrıldı ve aralarında kilometrelerce uzanabilecekmiş gibi görünen bir boşluk bıraktı. Ethan onu izlerken kalbi göğsünde çarpıyordu. Gözlerinin şaşkınlık ve arzuyla parlaması, yanaklarını renklendiren yumuşak pembe kızarıklık, onu kesinlikle büyüleyici buluyordu.

Onun bu yönünü seviyordu -kırılgan ama kucağına düşmenin eşiğinde. Gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla ona baktı, bu sadece kalbinin onu daha da özlemesine neden oldu, ama geri adım attı, ikisine de yer açtı ve gitmesine izin verdi.

Şimdilik.

"Yapmalıyım," diye söze başladı Raven, dikkati adamın yüzüne kaymış ve adamın üzerindeki büyüsünü bozmuştu.

Her ne kadar onu tamamen kendine saklamak istese de başını salladı.

Raven ürkek bir hayvan gibi Ethan'ın etrafında dolaşıyor, Ethan'ın ona vurup tekrar kucağına çekeceğinden korkuyordu. Ethan hareket etmedi. Bir nöbetçi gibi durdu ve onun çıkışını engellemek için kolunu uzatmaktan kendini alıkoydu. Eğer gerçekten ondan kaçmak istiyorsa onu orada tutmasının hiçbir yolu yoktu.

Ethan, Raven'ın kütüphaneden çıkışını ve gözden kayboluşunu izledi. Dikkati Raven'ın kitabını düşürdüğü yere kaydı ve eğilerek kitabı yerden aldı.

Kitabı almak için uzandığında, içini bir merak duygusu kapladı. Düşes'in kişisel kütüphanesinde bir yer edinmiş olması ilgisini çekmişti. Bunu fark edince dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi: Raven'la sırlarını paylaşıyorlardı ve birbirlerini hiç beklemediği bir düzeyde tanıyorlardı. Bu heyecan verici ve sinir bozucu bir duyguydu.

Büyüleyici gözlerinin ardında başka hangi sırları sakladığını, içinde başka hangi hikâyeleri barındırdığını merak ederken kitabı elinde evirip çevirdi.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenme arzusu giderek güçlendi. Raven'a karşı hissettiği duyguların derinliği onu şaşırtmıştı ama bu hoş karşıladığı bir duyguydu.

Şimdilik, Kuzgun'un katmanlarını her seferinde bir sır olarak keşfettiği bu yolculuğun tadını çıkaracaktı.

BÖLÜM 20

Raven odasının içinde volta atıyor, kalbi kemik kafesine çarparken tırnaklarını yiyordu. Zihni bir Düşünceler kasırgasıydı ve her biri bir öncekinden daha korkutucuydu. Ethan'a bir yazar olarak gizli hayatını açmış olduğu gerçeği aklından çıkmıyordu.

Ne yaptım ben?

Adım attıkça içinde bir endişe kabarıyor ve sırrının tonun kulaklarına ulaşacağı düşüncesi omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyordu.

Bir yanı bir kayanın altına kıvrılıp saklanmak istiyordu ama sonsuza kadar saklı kalamayacağını biliyordu. Er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Titreyen elleriyle kapı koluna uzandı ve yatak odasından çıkıp koridora adım attı. Koridorda ilerlerken sırrının ağırlığının omuzlarına çöktüğünü hissedebiliyordu.

Merdivenden inerken kalbi göğsünde bir davul sesi gibi çarpıyordu.

İçinden bir ses, fuayeye girdiği anda kendisini acımasız yüzlerin karşılaşmasını bekliyordu. Hayal kırıklığı ve yargılayıcı bakışların bıçak gibi kendisine saplanacağını hayal etti. Oysa oda boştu. Yavaşça evin içinde ilerlemeye devam etti, sınırlarının kendisini yenmesine izin vermemeye çalışıyordu. Attığı her adım dehşetle yankılanıyordu.

Dünyanın onun sırrını çoktan öğrenmiş olması gerektiğini düşünüyordu. Bunu ağzından kaçırın ne kız kardeşiydi ne de Theresa. Herkesin içinde Ethan'dı ve bunu saklamak için hiçbir nedeni yoktu.

Yemek odasının açık kapısına ulaştı, derin, sakin bir nefes aldı ve geleceğinden emin olduğu saldırıya karşı kendini çelikleştirdi.

"Raven, koridorda öylece durma. Bu çok kaba," diye seslendi Mathilda, sanki başka bir sabahmış gibi rahat bir ses tonuyla. "Kahvaltı için bize katıl. Konuşmamız gereken pek çok şey var."

Panik boğazına kadar tırmanırken Raven donakaldı. Mathilda'nın sıradan ama bir o kadar da uğursuz imalarla yüklü sözleri kalbini yerinden oynattı.

O biliyor. Ethan ona söyledi. Neden söylemesin ki? Onu tekrar gördüğümde öldüreceğim. Tabii bir daha evimden dışarı adımımı atabilirsem.

"Konuşmamız gereken pek çok şey var" sözleri midesinde düğümlendi, her hece kırılğan sinirlerine indirilmiş bir darbe gibiydi. O korku içinde kalakalmışken, Penelope köşeyi döndü ve hiç umursamadan yanından geçip gitti.

"Günaydın sevgili kardeşim. Nasıl uyudun?" Penelope sordu, sesi sabah güneşi gibi sıcaktı.

Raven cevap veremedi Penelope çoktan yemek odasına girmişti ve sadece omzunun üzerinden bakmak için durdu, Raven'ın onu takip etmesini bekliyordu.

Cesaretini toplayan Raven zayıf bir gülümsemeyle onun peşinden gitti ve kaçınılmazlık hissiyle yemek odasına adım attı.

Kalbi hâlâ boğazında olan Raven'ın gözleri odadaki yüzlere kaydı. Annesinin soğukkanlı ses tonu bir merhem gibi gelse de, içine dolan kuşkudan kurtulamıyordu.

"Eee? Orada öylece duracak mısınız? Yoksa bizimle oturacak mısınız? Eğer bu sabah bizi ekmeyi planlıyorsanız, birkaç dakikanızı rica edebilir miyim?"

Mathilda'nın ses tonundan Raven annesinin ona doğrudan bir emir verdiğini anladı.

Düşünceleri bir belirsizlik kasırgası gibi dönüp dururken Raven hızla masadaki yerini aldı. Dikkatini babasına yönelten Raven, Oscar'ın etrafını saran kâğıt yığınının dalmış olduğunu ve içindeki kargaşadan tamamen habersiz olduğunu fark etti.

"Liman efendileri kafalarını kuyruklarından ayıramıyorlar," diye homurdanarak kâğıdı masaya çarptı. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun?"

"Şimdi ne oldu canım?" Mathilda çayını yudumlarken ve her zaman yaptığı gibi Oscar'ın tabağına bir bisküvi daha koyarken sordu.

"Gemi günlerce limanda mahsur kalacak. Bu aptallar ne yaptıklarını bilmezlerse malları bir yerden başka bir yere nasıl taşıyacağım?"

Mathilda, "Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum canım," diye geveledi, sözleri sabah güneşi kadar hafif ve havadardı. "Raven, sevgilim, seninle düğün hakkında konuşmak istiyorum. Gelinlik için ipek tafta hakkında ne düşünüyorsun? Terzi iyi dayanacağını söylüyor ama tam olması gerekiyor ve günün sonunda senin ölçülerine ihtiyacı olacak." Raven duygularıyla boğuşurken sesi arka planda bulanıklaştı, sırrının ağırlığı omuzlarında hâlâ ağırdı.

"Anne, elbise gerçekten umurumda değil," diye mırıldandı Raven, masadaki yiyeceklere göz gezdirirken bakışları donuktu, hiçbir iştahını açacak gibi görünmüyordu.

Mathilda'nın kaşları sinirlenerek çatıldı. "Raven, bu kadar küçümseyici olamazsın. Eğer bir eş olacaksan, sorumluluk alman gerekir. Bir eş evinin kaptanıdır ve bu da düğününün planlanmasıyla başlar," dedi.

Raven iç çekti. "Daha çok zamanımız var anne. Ethan ve ben kış düğünü için anlaştık."

Mathilda tiksintiyle başını sallarken yüzü buz kesmişti. "Bir kış düğünü mü? Saçmalık. Kızımı kışın ortasında evlendirmeyeceğim. Bu fikri aklından çıkarman ve Ethan'ı daha uygun bir tarih seçmesi için ikna etmen gerekiyor."

Raven, annesini sinirlendiren şeyin yayınlanmış bir yazar olması değil, düğün planları olduğunu fark edince rahatladı. Rahat bir nefes aldıktan sonra, güneşe rakip olabilecek parlak bir gülümsemeyle gülümsemekten kendini alamadı.

Sırrı şimdilik güvende olduğu için omuzlarının biraz gevşemesine izin verdi. Kimsenin David Thornhill'den bahsetmemiş olması, onu ağırlaştıran gerginliği azaltmıştı.

Olacağım. Belki de o alçakta daha fazlası vardır.

Kendini daha rahat hisseden Raven bir bisküvi aldı ve annesine döndü. "Babam her zaman erkeğin evin reisi olduğunu söyler. Ethan'ın müstakbel eşi olarak onun isteklerine saygı duyacağım ve o bir kış düğünü istiyor."

Mathilda usulca kıkırdadı. "Ah, canım. Erkek baş olabilir, ama kadın başı döndüren boyundur. Kocana kendi fikirlerini onun fikirleriyleymiş gibi sunmayı öğrenmelisin. Bir evlilikte işler ancak bu şekilde yürür."

Oscar Mathilda'ya bakarken kaşları havaya kalktı. "Bana yaptığın bu mu Mathilda? Fikirlerinin benim olduğunu düşünmemi mi sağlıyorsun?"

Mathilda başını salladı. "Oscar, denesem bile seni manipüle edemem. Sen kendi yöntemlerine çok bağılsın ve çok zekisin. Ama Raven genç bir gelin adayı ve Ethan da genç bir adam. Tüm genç erkekler inatçıdır ve bencillik tarafından yönlendirilir. Uzlaşma sanatını henüz öğrenemediler."

Raven anne ve babası arasında başlayan tartışmayı görebiliyordu ve tabağındaki bisküviyi hızla kapıp ayağa kalktı. "Sanırım yemeğimi dışarıda yiyeceğim. Senin için de uygunsa daha sonra parka gitmeyi düşünüyordum."

Penelope kardeşçe bir dayanışmayla ayağa fırladı, ebeveynleri arasındaki işler kontrolden çıkmadan önce olay yerinden kaçma fırsatıyla gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben de seninle geleceğim. Son zamanlarda birlikte pek vakit geçiremedik ve park kulağa çok hoş geliyor."

Evlilik dinamikleri üzerine hararetli bir tartışmaya dalmış olan ebeveynlerinin yanıtını beklemeden, kız kardeşler temiz hava almak için dışarı çıktılar. Onların gidişiyle birlikte odadaki gerginlik de dağıldı.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedi Penelope evin içinde ilerleyip ön kapıya doğru ilerlerken.

"Ne yapmak?"

"Olayları tersine çevirme ve spot ışıklarını üzerinizden çekme gibi bir yeteneğiniz var. Keşke ben de bunu yapabilsem," dedi Penelope patıkaya çıktıklarında.

"Sadece biraz pratik yapman gerekiyor."

"Cidden, sen artık etrafımda olmadığında ne yapacağımı bilmiyorum. Korkarım annem tüm ilgisini bana yöneltecek ve istediğim hiçbir şeyi yapamayacağım," diye yakındı Penelope arabaları köşeyi dönerken.

"İyi olacaksın. Ayrıca, yakın zamanda bir yere gidecek değilim. Hem kim bilir, belki de benden önce evlenirsin," diye öneride bulundu Raven, kız kardeşine biraz rahatlık ve destek vermeye çalışarak.

Penelope Raven'a döndü, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Oldukça gergin görünüyorsun, Raven. Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Raven, Penelope'ye sıradan bir gülümseme fırlattı ve başını salladı. "Hayır, yanlış bir şey yok. Beni rahatsız eden ne

olabilir ki? Güzel bir gün, gökyüzü açık ve eve dönmemiz için bize bir saat bile verilmedi. Benim durduğum yerden bakınca her şey yolunda.

yağmur."

Penelope kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bir sorun olduğunu biliyorum," dedi. "Gergin olduğun zaman saçmalıyorsun. Kaputunun altında ne var?"

Raven dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı. "Sadece bu düğünün üstesinden gelmek çok zor."

Ethan'ın David Thornhill hakkındaki sessizliği için içten içe minnettardı ama bunu Penelope'ye söylemeye cesaret edemiyordu.

Penelope'nin yüzü aydınlandı: "Bir kış düğünü fikri çok hoşuma gidiyor. Hayal etsene; kar, sıcak fenerler ve buz sarkıtları. Çok güzel olurdu."

Raven kız kardeşine baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun, itiraf etmeliyim ki bu fikir bana da cazip gelmeye başladı."

Arabaya binip parka doğru yola çıktıklarında, Raven kendini biraz daha rahat hissederek sordu: "Peki ya sen Penelope? Nasıl gidiyor? Ne haberlerin var?"

Penelope heyecanla kıkırdadı. "Ah, pek bir şey yok. Geçen haftadan beri üzerinde çalıştığım tabloyu yeni bitirdim. Ve inanmayacaksın ama annem Lord Byron ve Izabella'nın düğünü için bir davetiye aldı. Sanırım bu yüzden planların konusunda sana bu kadar baskı yapıyor."

Raven iç geçirdi, gözlerinde bir eğlence pırıltısı vardı. "Muhtemelen haklısın. Annemin şimdiden Lord Byron'ın düğününde bol bol not aldığını, benimkiyle birlikte diğer gelinleri nasıl gölgede bırakacağını planladığını görebiliyorum." Başını salladı, neşesi yerini teslimiyete bıraktı. "Bazen keşke bütün bu olay bitse de artık düşünmek zorunda kalmasam diyorum."

Parka giden yol kısaydı ve tepedeki ağaçların rahatlatıcı gölgesi huzur hissi veriyordu.

Penelope Raven'a baktı, endişesi her halinden belliydi. "Ne istiyorsun, Raven?" diye sordu. Ses tonu ciddiydi ve Raven'ın üzerindeki huzuru kesip atıyordu.

Raven Penelope'ye baktı, gözleri içindeki çalkantıyı yansıtıyordu. "Artık gerçekten bilmiyorum Penelope," diye itiraf etti, arabadan inerlerken sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

Tertemiz hava yüzlerine vuruyor ve Raven'ın yorgun ruhuna yeni bir soluk getiriyordu. Tepelerindeki kuşların cıvıltısı ve

gölgelikteki yaprakların hışırtsı gençleştiriciydi. Raven, parkın tanıdık manzaraları ve sesleri ruhunun **derinliklerine** ulaştıkça bir huzur hissine kapıldığını hissetti ve her şey sıkıntılı düşüncelerinden kaçmak için hoş bir sığınak gibi görünüyordu.

Penelope kolunu Raven'ın koluna doladı ve çakıllı yürüyüş yolundan aşağı inmeye başladı, bu sırada yükselen sesler kulaklarına ulaştı. Böyle bir kargaşanın kaynağının ne **olabileceğini** merak ederek birbirlerine baktılar. Meraklarının önderliğinde anlaşmazlığın kaynağını aramaya koyuldular.

Sağ tarafta, Theresa, kocası, Devlin, Mary-Jane, Harrison, Liam, Jackson ve Helen'in hareketli bir tartışmaya girdiklerini fark ettiler; her biri yaklaşmakta olan pall mall oyunu için renk seçimi konusunda didişiyordu. Raven bu sahneyi hafif bir gülümsemeyle izledi, bu tartışma kendi içinde bulunduğu çıkmazın baskısından çok uzaktı.

"Ben de tam seni düşünüyordum," dedi Ethan, sesi sıcak ve rahatlatıcıydı ama yine de Raven'ın şoktan sıçramasına neden oldu. Arkasına döndüğünde Ethan'ın dudaklarını büken çarpık bir sırıtişla arkasında durduğunu gördü. "Seni burada bulmanın hoş bir sürpriz olduğunu söyleyebilirim."

"Lord Whitland," dedi, başını ona doğru eğerken sesi yumuşak ama kararlıydı.

Ethan selamına karşılık verirken dikkati Penelope'ye yöneldi. "Oyun için mi geldin?" diye sordu, gözlerinde merak parlıyordu.

"Ne oyunu?" Raven merakla Penelope'ye bakarken sordu.

Ethan başıyla tokmakları sıralayan gruba işaret ederek, "Hangi renk olmak istediklerine karar verirlerse yakında başlayacak olan," dedi. "Gelin, biz de onlara katılalım, olur mu?"

Ethan onlara rehberlik ederken, kızlar grubun yanına doğru ilerlediler. Diğerleri onları sıcak bir şekilde karşıladı.

"Raven! Penelope!" Theresa neşeyle seslendi. "Pall mall oyununa başlamak üzereyiz. Bize katılmak ister misin?"

Penelope ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. "Oh, hayır, ben değil. Bu oyunu oynamak için yeterince koordineli değilim. Her zaman kaybederim!" Raven'a muzipçe sırtarak onu Ethan'a doğru hafifçe itti. "Yine de Raven oynamalı. Güçlü bir vuruşu var ve oynadığında asla başarısız olmuyor."

Raven tereddüt etti, gerçekten katılmak isteyip istemediğinden emin değildi. Ethan başını yana eğerek onu gözlemledi. "En sevdiğin renk mavi gibi görünüyorsun," dedi ve mavi tokmağı başkası alamadan kapıp ona uzattı. "Ama ben

Rekabetle başa çıkabileceğinden emin ol."

Kaşlarını kaldıran Raven, Ethan'ın ses tonundaki meydan okumayı inkâr edemez ya da görmezden gelemezdi. Gözlerinde bir ateş tutuştu.

Mavi sopayı Ethan'ın elinden kaptı ve karşılık verdi, "Beni kışkırtmamalısınız Lord Whitland. Pişman olabilirsiniz."

Liam'ın gözleri Raven'ın rekabetçi doğasını görünce zevkle parladı. "Ah! Bana sorarsanız bu bir meydan okumaya benziyor. Belki de Ethan iddia ettiği kadar iyi değildir. Ne de olsa onu bilardo oynarken gördüm ve adam umutsuz vaka."

Onun bu yorumu Raven'ı harekete geçirdi. Artık geri adım atmak yoktu.

"Çember nerede?" Raven bakışlarıyla sahayı tarayarak sordu.

Ethan ona yaklaştı, vücudu onunkine sürtünüyordu. Omzunun üzerinden eğilerek çemberin durduğu sahanın sonunu işaret etti. Onun yakınlığı rahatsız ediciydi ve Raven kalbinin göğsünde çarptığını ve o konuşurken sıcak nefesini ensesinde hissediyor, omurgasından aşağı ürperiyor ve cildinde tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

"İşte senin hedefin," diye nefes aldı, sözleri fısıltının biraz üzerindeydi. Ses tonu o kadar samimi, o kadar elektrikliydi ki, bir an için neredeyse etraflarının insanlarla çevrili olduğunu unuttu.

Ethan'ın bakışları, sahanın sonundaki uzak çemberi gören Raven'ın bakışlarını takip etti. "Göründüğünden daha yakın," dedi gözlerinde alaycı bir parıltıyla. Daha yakına eğildi, sesi komplocu bir fısıltıya dönüştü. "Lord Edinburg geri adım atmaz, değil mi?"

Sözcüklerin anlamı kafasına dank etti. Ethan onun hikâyelerini okumuştı. Lord Edinburg onun eseriymi -kendi olmayı dilediği kadar asabi ve kaygısız olan cüretkâr bir genç kont. Raven ona döndü, gözleri farkına varmakla irileşmişti.

"Ben meydan okumalar karşısında sinmem," diye sertçe karşılık verdi.

Liam bir yuhalama ve bağırma korosuna dönüştü ve heyecanla oyunun başladığını ilan etti.

Ethan kışkırtıcı bir şekilde, "zayıf cinsiyet" statüleri göz önüne alındığında kadınların önce gitmesi gerektiğini öne sürdü. Bu yorum ona hızlı bir

Theresa'nın itmesiyle kendi tokmağını kaptı ve yüzündeki kızgınlık açıkça belli oluyordu.

Devlin başını sallarken kıkırdadı. Raven onun ses tonundaki kuru mizahı duymadan edemedi. "Düşesi kışkırttın Ethan. Yakında sözlerini yutacaksın."

Herkes Theresa'ya salıncak için yer açmak üzere geri çekilirken Ethan da Raven'a yakın bir pozisyon aldı. Parmaklarının omurgasında, korsesinin iplerinin yakınında hafifçe gezindiğini, dokunuşunun hem alaycı hem de sinir bozucu olduğunu hissedebiliyordu.

Theresa'nın vuruşu çok sertti ve topu havada süzülürken mükemmel bir kavis çizerek herkesi bir anlığına şaşkına çevirdi. Alkışlar dalga dalga geliyor, onun hüner gösterisini kutluyordu.

Ethan, Raven'ın kulağına mırıldandı, "Küçük hikâye anlatıcımızın bu kadar büyük bir tokmakla nasıl başa çıkabileceğini merak ediyorum," ses tonu alaycı ama garip bir şekilde beklenti içindeydi.

Raven, içinde yeni bir panik dalgası sekerken Ethan'a ters ters baktı. "Durman gerek," diye azarladı.

"Sorun nedir?" Ethan şakacı bir şekilde alay etti.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun ve bundan zerre kadar hoşlanmıyorum," diye karşılık verdi Raven, vuruşunu yapmak için adımını atarken gözlerini Mary Jane'den ayırmayı reddederek.

Mary Jane'in vuruşu Theresa'nınki kadar güçlü değildi ama yine de övgüye değerdi. Top Theresa'nınkinin gerisinde kaldı ama kalabalık yine de takdir ediyordu. Helen, kararlı tavrıyla atışını yaptı ve topu Theresa'nınkini yuvarlayınca toplu bir nefes alma oldu.

Helen için yapılan alkışlar dindiğinde tüm gözler Raven'a çevrildi. Bakışların ağırlığını hissedebiliyordu ama salıncak için kendini hazırlarken en çok Ethan'inkini hissetti,

Ethan arkasından yaklaştı, sesi kulağında alçak bir mırıltıya dönüştü. "Tokmakla nasıl başa çıktığını görmeyi çok isterim, Raven. Merak ediyorum, eğer istersen benimle de aynı şekilde başa çıkabilir misin?"

Sözleri bir meydan okumaydı ve onu odak noktasından uzaklaştırdı. Savurdu ve topu keskin bir şekilde sola doğru yön değiştirerek gözden kayboldu. Utanç, kullandığı tokmak gibi ona çarptı. Oynadığı onca yıl boyunca hiç atışını kaçırmayı başaramamıştı.

Kalabalık kahkahalara boğuldu ve Liam'ın sesi onların üzerinde cınladı, "Pall Mall herkese göre değil! Raven, sende azim var ama isabet konusunda çalışman gerek. İşte bu yüzden kadınlar bilardo oynamamalı, konsantrasyonları eksik!"

Sözleri alaycıydı ama canımı yaktı.

Raven dişlerini sıktı, içinde kaynayan öfkeyle. Ethan'ın dikkatini dağıtmasına ve atışını mahvetmesine izin vermişti. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağına dair kendi kendine yemin etti.

Geri çekilen Raven, her biri diğerini hem beceri hem de form olarak geçmeye çalışan adamların sırayla geçişlerini izledi. Sıra Ethan'a geldiğinde, hava beklentiyle yoğunlaşmış gibiydi.

İşareti alan Raven ona doğru yürüdü, sesi muziplikle karışık yumuşak bir fısıltıydı. "Sana bir pusula ve harita versem bile Ethan, benimle başa çıkamazsın," dedi bakışlarını sabit tutarak.

Ethan tokmağını savurduğunda kalabalık nefesini tuttu ve topu havaya fırlayıp saha dışına düştü.

Ethan'ın gözlerinde arzu alevlerinin titreşmesini, rekabetçi ruhunun buharlaşmasını izledi. Kalabalıktan kahkahalar yükseldi.

Liam'ın sesi diğerlerinden daha yüksek çıkarak alay etti, "Ethan, dikkatinin dağılmasına izin vermemelisin, Raven'ınki kadar güzel bir yüz bile olsa!"

Gerginlik sona erdi ve Theresa "Sırada ben varım!" dedi.

Tüm başlar dönmüş, sahada kendi toplarına doğru koşuşturan oyuncularını takip ediyordu.

Ethan Raven'a döndü, gözleri meydan okuyan bir ruhla parlıyordu. "Beni hafife alıyorsun, tatlı Raven. Senden çok daha tehlikeli sularda gezindim," dedi sesi alçak ve gizli bir niyetle doluydu.

"Bundan şüphem yok, özellikle de senin ne kadar çapkın olduğunu düşününce." diye cevap verirken gözleri mizahla parlıyordu.

"Ben Karayipler'in tehlikeli gelgitlerinde yelken açmaktan bahsediyordum. Sizin gibi bir hanımefendinin böyle kaba şeyler düşünmesine şaşırdım," diye karşılık verdi Ethan, kaşlarını şakacı bir suçlamayla kaldırarak.

"Belli ki çalışmalarımı okumamışsın," diye karşılık verdi Raven, ses tonu eğlence ve meydan okumanın bir karışımıydı.

Ethan yaklaştı, Kont'un istediğini aldığı romanlarından birinden bir sahne okuyarak onu bir ağaca doğru iterken şakacı şakalaşmalar arttı.

Ethan'ın parmakları hafifçe boynunun çizgisinde gezinirken, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşürken Raven'ın kalbi hızla çarpıyordu. "Bu hikâyelerin karanlık arzularını açığa çıkarıyor mu? Öğreneyim mi?"

Raven cevap veremeden eğildi ve onun dudaklarını tutkulu bir öpücükle yakaladı. Eli elbisesinin eteklerine uzandı ve yavaşça yukarı kaldırdı. Raven etrafına bakındı, diğer oyuncuların oyuna dalmış olduğunu ve herhangi birinin onları gözetlemeyeceği kadar gözden uzakta olduklarını görünce rahatladı.

Hafifçe geri çekildi. "Ethan, bunu yapamazsın. Beni bu şekilde öpemezsin."

"Bizi kimse göremez, Raven," diye güvence verdi Ethan, sesi nazik ama arzu doluydu. "Seni mahvetmek gibi bir planım yok, sadece hikâyelerinde çok canlı bir şekilde yazdığın türden bir tutkuyu yaşamana izin vermek istiyorum."

Ethan hızla dizlerinin üzerine çöktü ve elbisesinin hacimli eteğinin altından kaydı. Kumaşın hışırtısı ve Ethan'ın sıcak nefesinin teninde yarattığı his Raven'ın vücudunda heyecan verici bir ürperti yarattı. Zihni bir duygu sisi içinde dönüp dururken solgun teninde bir kızarıklık belirdi.

Bir yanı, bilinçli ve mantıklı yanı, çevrelerinin son derece farkındaydı. Etraflarını saran sık ağaçlar bir ölçüde mahremiyet sağlıyordu ama her an biri onlara rastlayabilirdi. Yine de, risk ve tehlike Ethan'ın dokunuşunun sarhoş edici heyecanını artırıyor gibiydi. Ethan'ın dili, Raven'ın iç uyluklarını takip ederek yoluna devam ederken, kendini edep duygusu ile Ethan'ın içinde tutuşturduğu ezici arzu arasında parçalanmış buldu.

Onun durmasını istemiyordu, duracağı düşüncesine de katlanamıyordu. Sırtını içgüdüsel olarak Ethan'a doğru eğerken vücudu aklına ihanet etti ve onun dokunuşunu daha fazla arzuladı. Arkasına yaslandığında, sırtını kesen ağaç kabuğuna aldırmadığı gibi, etraflarındaki boğuk seslerin giderek yaklaşmasını da umursamadı. Tek odaklandığı şey Ethan'ın yetenekli dili ve parmaklarının onun arzularıyla alay etmesiydi.

Vücudundaki her damardan ısı yükselirken nefesleri keskin patlamalar halinde geliyordu. Sanki bir fırına girmiş ve şehvet sunağında kendi isteğiyle kurban ediliyormuş gibi hissediyordu. Ağırlığının altında bacakları titreyen Raven başını geriye atarak ağaçların dallarına odaklandı.

"Ethan." Onu öyle bir okşayan dilinin baskısını artırırken adı boğazında düğümlendi ki

Vücudundaki her kas gerildi.

Sanki bir uçurumun üzerinde duruyordu ve Ethan onun sağlam zemine bağlayan tek bağıydı. Gözlerini geri çevirerek tepesindeki kuşların çığlıklarını ve parkın çalılıklarında olup bitenlerden habersiz, yanından geçen yayaların boğuk seslerini duymazdan geldi.

Raven, Ethan'ın dili onun derinliklerine doğru ilerlerken çıkıntıdan düşmekten kendini alamadı. Parmakları, daha fazlasını yutması için vücudunu açmaya zorladı. Etrafındaki dünya tamamen kaybolurken hava hızlı yudumlarla geldi. Geriye kalan tek şey, vücudunu daha önce hiç yaşamadığı hislerle doldururken Ethan'a demirlemiş olmasıydı.

"Ethan." Ağaç kabuğunu tırmalarken sesi gergin çıkıyordu.

"Henüz değil. Kendini bu zevkten mahrum etme, Raven. Tadını çıkar." Ethan'ın boğuk sözleri varlığının derinliklerine sesleniyordu. Artık bedenini ya da hislerini dizginleyemiyordu. Sanki Ethan kalbinin orkestra şefiydi ve bir keman gibi kalbinin tellerini çalıyor, şarkı söyleyene kadar vücuduna ince ayar yapıyordu.

"Ethan..." Vücudu çökerken Raven'ın nefesi kesildi.

Kendini dik tutmak için sahip olduğu azıcık güç de kendini ele verdi. Ethan onu ağaca sabitlemiş olmasaydı düşebilirdi. Küçük ışık zerrecikleri gözlerini doldururken basınç ve sıcaklık onu yeni zirvelere çıkardı. Raven ellerini elbisesinin altındaki çıkıntının üzerinde birleştirerek Ethan'ı yerinde tuttu.

"Raven? Nereye gittin sen?" Penelope'nin sesi parkın içinde cınladı.

Gerçekler soğuk ve ıslak bir kar topu gibi yüzüne çarpınca Raven'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Gözlerini kırıştırdı, Ethan elbisesini rahatça başının üzerinden geçirirken az önce olanlar karşısında afallamıştı.

BÖLÜM 21

"Raven! Ethan!" Penelope'nin sesi açıklıkta yankılandı.

Nefes nefese kalmış ve bir ağaca yaslanmış olan Raven, Ethan'a baktı. Gözleri muziplik ve memnuniyet karışımıyla parlıyor, ağzının kenarı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Ethan isteksizce geri çekilirken eli Raven'ın elbisesinin derinliklerinden çıkarken mırıldandı. Bakışları Raven'ın üzerinde oyalandı, yanaklarını renklendiren kızarıklığı ve gözlerindeki yakıcı tutkuyu fark etti.

"Raven!" Penelope'nin sesi tekrar seslendi, bu sefer daha yakından.

Raven doğruldu, elbisesini düzeltti ve kendini toparladı. "Oyuna geri dönmeliyiz," dedi, Ethan'ın dokunuşunun devam eden heyecanına rağmen sesi sabitti.

Ethan başını salladı, Penelope'yi karşılamak için döndüklerinde hâlâ o kendini beğenmiş gülümsemesini takınıyordu.

"Raven! Ethan! Tanrı aşkına, siz ikiniz ağaçların arkasında ne yapıyordunuz?" Ormandan çıktıklarında Penelope ellerini sıkıca kalçalarına koyarak sordu.

"Sadece arıyorduk," diye hızlıca cevap verdi Raven, gözleri Penelope'ye geri dönmeden önce Ethan'a kaydı. "Gördüğünüz gibi topumu kaybettim."

"Topunu mu kaybettin?" Penelope yankılandı, bakışları ormanın kenarına doğru kaydı. Bir küme fırçanın yanında duran küçük bir top koleksiyonunu işaret etti. "Şuradakiler senin topların değil mi?"

Ethan Penelope'nin bakışlarını takip etti ve kahkahayı bastı. "Şuna bakar mısınız?" dedi, sırtışı genişleyerek. "Yılan olsalardı şimdiye kadar bizi ısırmış olurlardı!" Kahkahalarla kükredi, kahkahalara katılmaktan kendini alamayan Raven'ı şakacı bir şekilde dürterken havadaki gerginlik dağıldı.

Grubun yanına döndüklerinde Ethan'ın gözleri Raven'a sabitlenmişti, etraflarındaki kalabalığın gevezeliklerine rağmen bakışları sarsılmıyordu.

"Ethan, hangi cehenneme kaçıp gittin?" Liam gözlerini Raven'a dikerek sordu, ardından dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Boş ver. Belki de başka bir oyunla meşguldün? Saklambaç oynuyordun belki de?"

Ethan Liam'ı görmezden gelmeyi tercih etti, bakışları hâlâ Raven'daydı. "Oyun hâlâ devam ediyor mu?" diye sordu, sesi yeşilin içinde çınlıyordu.

Devlin bir adım öne çıktı, yüzünde gururlu bir sırıtış vardı. "Üzgünüm Ethan, Theresa yedinci vuruşta topu çemberden geçirdi. Kazanan o."

Jackson, "Rövanş için hazır mıyız? Sanırım bu sefer kazanma şansım var."

Zaferinin tadını çıkaran Theresa hafifçe güldü. "Bu sefer oturup zaferimin tadını çıkaracağım."

Bu sırada, kızarmış Kuzgun'a bakan Penelope'nin başka planları vardı. "Biraz kızarmış görünüyorsun, Kuzgun. Bu turda benimle otur."

Penelope Raven'ı götürürken Ethan sırtmaktan kendini alamadı, içinde Raven'ı daha fazla görmek için bir istek uyanıyordu.

"Liam, seni temin ederim ki ben bir beyefendiyim," diye itiraz etti Ethan, Penelope onu götürürken bakışları hâlâ Raven'a kilitlenmişti.

"Evet, yeri geldiğinde bir centilmen," diye karşılık verdi Liam, bakışları eğlence doluydu.

Ethan'ın gözleri Raven'a doğru kaydı, onu gizli sığınaklarına geri çekmek istiyordu ama yine fark edilmeden kaçamayacaklarını biliyordu.

"Ethan, aklın nerede senin? Milyonlarca kilometre uzakta gibisin," diye sordu Liam, Ethan'ın hayalini bozarak.

Ethan Liam'la yüzleşmek için döndü, gözlerinde Liam'ın söylediği tek kelimeyi bile duymamış gibi mesafeli bir ifade vardı.

Liam bilmiş bir gülümsemeyle, "Bu bakışı daha önce de görmüştüm," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ethan yüz hatlarını gölgeleyen bir şaşkınlıkla sordu.

"Jackson'ın Helen'e aşık olmaya başladığında takındığı bakışın aynısı... Raven'a aşık mısın Ethan?"

Ethan içini çekerek ensesini ovuşturdu. "Bilmiyorum Liam."

Liam sesine ciddi bir ton katarak, "İşte bu," dedi, "bu işte daha fazlası olduğunun açık bir işareti. Arkadaşımı geri istiyorum, Ethan." Sesinde bir parça çaresizlik vardı. "Hadi bir av gezisine çıkalım, kadınlara izin yok. Kafanı toparlamana yardımcı olur."

Ethan tereddüt etti, emin değildi.

Liam hemen araya girdi, "Başka şansımız yok dostum. Yarın gidiyoruz."

Ethan ve Liam sık ormanda gizlice ilerliyor, adımları ayaklarının altındaki dökülmüş yapraklardan oluşan halı tarafından boğuklaştırılıyordu. Ama Ethan'ın gözleri çevrelerinde herhangi bir av izi olup olmadığını tararken bile akıllı başka yerdeydi. Kendini Raven'ı, onun bulaşıcı kahkahalarını ve hareketli sohbetlerinde gözlerinin nasıl parladığını özlerken buldu.

Vahşi doğanın uçsuz bucaksız genişliğine tezat oluşturan onun varlığının rahatlatıcı aşinalığını özlüyordu. Yine de geride bıraktıkları şehir çılgınlığını, bitmek bilmeyen gürültüyü ya da kalabalığı özlemiyordu. Hayır, özlediği şey şehir değildi. Raven'dı, onun varlığı yalnızlığına yatıştırıcı bir merhem gibi geliyordu.

Liam Ethan'a yan gözle baktı ve onun uzaklara dalan bakışlarını fark etti. İçini çekti. "Ethan, kafan yine Raven'a takılıp kalmasa iyi olur. Buraya düşüncelerinden arınman için geldik, hatırladın mı?"

Ethan daldığı hayallerden sıyrıldı. İçini çekti ve "Olabilir," diye itiraf etti.

Liam'ın ifadesi sertleşti. "Dinle Ethan. Raven'la olan bu rol yapma işine fazla karışyorsun dostum. Bu gerçek değil."

"Ya öyleyse?" Ethan, ses tonu meydan okumayı ima ederek karşılık verdi.

Liam şaşırmişti. "Aklını mı kaçırdın sen? Bunun olacağını biliyordum. Bu kadar ileri gitmemen konusunda seni uyarmıştım ama beni dinlemiyorsun, değil mi? Ona aşık oluyorsun, kabul et."

"Peki ya öyleysem? O zeki, komik ve ister inanın ister inanmayın, içinde vahşi bir damar var," diye karşılık verdi Ethan, yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü.

"Burada aynı Raven Davenport'tan mı bahsediyoruz? Sezonun titiz ve düzgün pırlantasından mı? Ayrıca, sarışınlardan hoşlanmaya ne zaman başladın?" diye sordu Liam. "Sen hep esmerlerden hoşlanırdın."

Ethan cevap vermeden önce durakladı, sesinde bir yumuşaklık vardı, "Raven farklı, Liam."

Liam'ın bakışları Ethan'dan kayarak, yeşilliklerin arasından süzülen benekli güneş ışığında muhteşem boynuzları parıldayan iri bir geyiğe kaydı. Yavaşça yayına uzandı, bir ok çoktan ipe takılmıştı. Derin bir nefes alıp sinirlerini yatıştırırken parmakları tüylü ucun üzerinde hafifçe dans etti.

Bir fısıltı kadar sessiz bir şekilde ipi geri çekti, gözleri habersiz geyiğe dikilmişti. Liam aniden, neredeyse bulanıklaşan hızlı bir hareketle oku bıraktı. Ancak ok rotasından saparak bir ağaca çarptı ve ormanın zeminine bir kabuk yağmuru gönderirken, gürültüyle telaşlanan geyik sık çalılıkların güvenliğine doğru fırladı.

Kaçırdığı fırsatın ormanın içinde kayboluşunu izlerken Liam'ın omuzları hafifçe çöktü.

Ethan, Liam'ın oku geri almasını izlerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İyi nişan aldın Robin Hood. Bu günü görecektir kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim," diye alay etti.

Liam gözle görülür bir şekilde sinirlenerek karşılık verdi, "Oh, ve sen daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun? Aklın avda bile değil Ethan!"

Ethan'ın ifadesi ciddileşti. "Aklımda başka bir av var Liam. Raven'ın kalbini kazanmaya niyetliyim."

Liam başını salladı. "Bu kötü bir fikir dostum. Kalbini ayaklar altına aldıracaksın."

Ethan'ın gözleri sertleşti. "Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesine katlanamıyorum. Ona nasıl hissettiğimi söylemem gerek."

Liam, "Onu aklından çıkarmaya bile çalışmıyorsun, değil mi? Ne istiyorsan onu yapıyorsun ama kendini incinmeye hazırlıyorsun."

"Sen böyle şeylerden ne anlarsın ki Liam? Asla evlenmeyeceğini ilan eden sen değil miydin?" Ethan karşılık verdi.

Liam iç çekti. "Haklısın, bunu söylemiştim. Belki Raven'ın seninkini yakaladığı gibi benim de gözüme çarpan birini bulursam fikrimi değiştirebilirim ama bundan şüpheliyim."

"Biraz inancın olsun. Belki kader benim için olduğu gibi senin için de devreye girer," dedi Ethan, arkadaşına biraz cesaret vermeyi umarak.

Liam bu yorumu duymazdan gelirken başını salladı. "Bunun hakkında konuşmamayı tercih ederim. Buraya avlanmaya geldik ve elim boş dönmeyeceğim."

Ethan'ın keskin gözleri aniden uzakta bir hareket yakaladı. Nefesini tuttu ve gözlerini kıstı. Geyik geri dönmüştü. Liam'a döndü. "Bundan küçük bir oyun çıkarmaya ne dersin?"

"Peki senin aklında ne var?" Liam bir kaşını kaldırarak sordu.

"Küçük bir bahis," diye yanıtladı Ethan, yüzünde bir sırıtma belirerek.

Liam'ın gözlerinde bir ilgi parıltısı belirdi, "Pekâlâ. Diyelim ki bu kovayı yakalarsam bir gün daha kalacağız."

Dikkatleri, görkemli boynuzları uzaktaki güneşin solgun ışığını yakalayan geyiğe döndü. Ethan kurnazca bir hareketle Liam'a geyiği işaret etti.

Ethan göğsünün sıkıştığını hissederek, "Ve eğer onu torbaya koyarsam, giydirdikten sonra gideriz," dedi.

Liam'ı vurmak için uzun bir atıştı ama nişanının sabit ve doğru olacağına güveniyordu.

Liam'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Meydan okuma kabul edildi."

İkisi de geyiği takip etmeye başladıklarında orman derin bir sessizliğe gömüldü, gözleri hedeflerinden bir an bile ayrılmadan gizlice ilerliyorlardı. Pozisyonlarını aldıklarında, oklarını yerleştirip yaylarını çektiklerinde havada elektrik gibi bir beklenti vardı.

An uzadı, sonra bir nefes bırakma ve yay kırışlerinin tıngırtısıyla iki ok aynı anda fırladı.

Ama hedefini bulan Ethan'ın oku oldu ve Liam'ın üzüntüsüne rağmen geyiği yere serdi.

"Toparlanın, geri dönüyoruz."

BÖLÜM 22

Raven elinde bir kitapla misafir odasında oturuyordu ama aklı okumaya çalıştığı hikâyeden çok uzaklardaydı. Ethan'ın ne zaman döneceğini merak ederken düşünceleri Ethan'a takıldı. Penelope onun karşısında oturmuş, iğne işiyle meşguldü.

Şöminedeki kütüklerin yumuşak çıtırtısı duyulabilen tek sestti. Ancak sessiz ve sakin odada bile Raven'ın düşünceleri çalkantılıydı. Ne zaman kendini masala kaptırmaya çalışsa, kendini hikâyenin kahramanını Ethan'a dönüştürürken buluyordu.

Hayal gücünden rahatsız olarak kitabı kapadı. Ne onu özlemeye hakkı vardı ne de ona olan hislerinin gerçekliğini şekillendirmesine izin vermek için bir nedeni, ama yine de kendini ona karşı koyamaz halde buldu. Ethan'a karşı gerçek duygular besliyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu duyguları yok edemiyordu.

"Seni bu kadar sinirlendiren ne? Ethan'ın bütün hafta sonu evde olmamasının bununla bir ilgisi var mı?" Penelope odadaki sessizliği bozarak alay etti.

Raven başını iki yana salladı ve yalanı geliştirirken gülümsemeye zorladı. "Hayır, sanırım kitap okuyacak havada değilim."

İçten içe, Ethan yüzünden rahatsız olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onun arkadaşlığını her şeyden çok istiyordu.

"Ne zaman dönmesi gerekiyor?" Penelope elindeki işi bir kenara bırakarak sordu.

"Bilmiyorum. Babam gittiğinde genellikle birkaç gün, hatta bazen haftalarca dışarıda kalır," diye yanıtladı Raven.

"Belki şehre döndüğünde uğrar."

Penelope'nin sözleri Raven'a biraz umut verirken, gözlerini açık pencereye çevirdi ve Ethan'ın tam o anda kapıdan içeri girmesini arzuladı.

Penelope'nin sözleri hâlâ havada asılı dururken, çakıllı patikadaki at toynaklarının çıkardığı sesler Raven'ın kulaklarını tırmaladı. Pencereye doğru uçan Raven, evlerine doğru koşan ata baktı. Eve doğru yaklaşan Ethan'ın atı değil de Anthony'nin atı olduğunu fark ettiği anda kalbi karnına düştü.

Raven gözlerini devirdi ve nefesinin altında mırıldandı, "Onun burada ne işi var?"

Penelope şaşkın şaşkın baktı ve hemen kız kardeşinin yanına koştu. "Kimden bahsediyorsun sen?"

"Vikont," diye homurdandı Raven, atından inerken Anthony'ye ters ters bakarak.

Mathilda gözlerinde vahşi bir parıltıyla kapıdan içeri dalarken, "Görünüşe göre bir ziyaretçimiz var," dedi. "Raven, Penelope, ikinizin de bu odada kalmanızı istiyorum."

"Anne? Neler oluyor?" Raven içinde şüpheler mayalanırken sordu.

"Geleceğinin kontrolünü eline almayı reddettiğin için, baban ve ben birleşmeni hızlandırmaya karar verdik," dedi Mathilda kaşlarını kaldırıp Raven'ın cevap vermesini bekleyerek.

"Ne?" Raven'ın nefesi kesildi.

Mathilda topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce, "Şimdi ikiniz de olduğunuz yerde kalın," diye emretti.

Raven bir açıklama için Penelope'ye baktı. Penelope vahşi gözlerle ve hevesle pencereden kapıya doğru fırladı. Raven onun peşinden gitti.

Her iki kız da başlarını kapıdan uzatarak babalarının Anthony'yi selamladığını gördüler.

"Şuna bir bakar mısınız?" diye alay etti Penelope. "Ne giyiyor böyle?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Raven, Anthony'nin gösterişli kıyafetini babasıyla basit bir toplantı için fazla şatafatlı bulmuştu.

"Sanki Kraliçe'nin gözüne girmeye çalışıyor gibi." Penelope bir kıkırdamayı bastırdı, gözleri neşeyle parlıyordu.

Mathilda'nın kafasını çevirdiği anda kızlar hızla kapı aralığından uzaklaştı. Yüzündeki ifade sertti ve çatık kaşları Raven'ın gülmek istemesine neden oldu.

"Onun burada ne işi var ki?" Penelope tekrar kanepeye uzanırken sordu.

Raven kayıtsızca omuz silkti ve kitabını bir kez daha açtı. "Belki de limanda mahsur kalan gemiler için babama yardım etmeye gelmiştir. Ama annemin dediğini yapmalı ve onları kendi hallerine bırakmalıyız."

"Ne hakkında konuştuklarını biraz olsun merak etmiyor musun?" Penelope sordu.

Raven başını iki yana sallayarak daha önce terk ettiği hikâyesine döndü ve Anthony'nin ziyaretinin gizemini havada bıraktı.

Odanın sessizliğinde, yetişkinlerin boğuk sesleri kız kardeşin kulaklarına ulaştı. Sesleri yükseldi ve Raven'ı kitabından çekti. Konuşmayı çözmek zor olsa da, kısık ses tonları ve anlaşılmasız mırıltılar merakını uyandırdı.

"Babamın işi gibi görünmüyor," diye gözlemledi Penelope, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

Raven gözlerini kapıdan ayırmadan bir süre daha düşündü. "Haklısın," diye kabul etti. Sonra başını hafifçe kapıya doğru eğdi, gözlerinde Penelope'nin hemen anlayacağı bir öneri vardı.

Kız kardeşler arasında dile getirilmeyen bir anlaşma yapıldı, ortak merakları onları babalarının çalışma odasında neler olup bittiğini öğrenmeye zorladı.

Raven gözlerinde komplocu bir parlıltıyla Penelope'ye döndü ve fısıldayarak, "Neden gidip neden bahsettiklerini öğrenmiyorsun?" dedi.

"Neden gitmiyorsun?" Penelope karşılık verdi.

"Sen benden daha küçüksün ve görülme ihtimalin daha az," diye karşı çıktı Raven kitabı bir kez daha yere bırakırken. Sesi heyecanla doluydu ve gizli bir maceraya atılma ihtimali yüz hatlarını aydınlatıyordu.

Penelope ise yığıldı ve başını salladı. Alnı endişeyle kırıışmış bir halde Raven'a baktı. "Ama yakalanacağımı biliyorsun! Annem ve babam bana her zaman senden daha sert davranıyor," diye itiraz etti, bakışları endişeyle kapalı kapıya doğru kaydı. Sesi fısıltıya dönüştü ve ekledi: "Belki de onun yerine sen yapmalısın. Beni azarladıkları gibi seni azarlamazlar."

Oda sessizliğe büründü, birbirleriyle çelişen fikirlerinin yarattığı gerginlik havada asılı kaldı. Raven oflayarak kitabını masanın üzerine bıraktı ve koltuktan kalktı.

"Tamam, ben giderim. Çizmelerinin içinde titreyip olay çıkarmana izin veremeyiz, değil mi?" diye karşılık verdi, sesi alaycıydı.

"Ben korkmuyorum," diye karşılık verdi Penelope, yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Buna kendini koruma deniyor. Bir azar daha işitmek istemiyorum, hepsi bu."

Raven endişesini yarım bir gülümsemenin ardına saklayarak ayağa kalktı ve kapıya yaklaştı. Kalbi göğsünde çarparken koridora göz attı. Derin bir nefes alarak odadan çıktı ve sanki sadece mutfağa gidiyormuş gibi davrandı.

Babalarının çalışma odasına yaklaştıkça sesler daha da netleşti ve kalbi sıkışarak durdu. "Hafta sonuna kadar düğün" gibi ifadeler yakaladı ve babasının gemilerinin Anthony'nin onayıyla limana yanaşabilmesini sağlamak için değerli bir eşya gibi pazarlık edildiğini fark etti.

Aceleyle salona döndüğünde Penelope'yi neredeyse kanepenin kenarında bulmuştu, yüzü hevesli bir beklentiyle aydınlanmıştı ama Raven konuşmaya cesaret edemiyordu. Şaşkına dönmüştü, az önce duyduklarından dolayı zihni allak bullak olmuştu. Ailesinin ona bunu yaptığına, kendi çıkarları için onu sattığına inanamıyordu. Bu zalimce ve adaletsizceydi.

Raven pelüş koltuğa gömüldü, zihni bir duygu kasırgasına dönüşmüştü. İhanetin tadı ağzında acıydı. Penelope'ye baktı ve sonunda sesini buldu.

"Bunu yapmayacağım Penelope. Bunun bir parçası olamam ve olmayacağım," dedi, sesi kararlılıkla titriyordu.

Penelope'nin yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu ama gözleri meydan okuma ve Penelope'nin daha önce hiç görmediği bir kararlılıkla parlıyordu.

Raven'ın yeni bir yanı vardı, kalbi ve geleceği için savaşmaya hazır bir yanı.

Penelope, Raven'ın yüzündeki ifadeyi fark etti ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. "Ne oldu? Ne duydun?" diye sordu, endişesi yüzüne kazınmıştı. "Raven, ne oldu?" diye bastırdı ve onu hafifçe sarsarak şaşkınlığını üzerinden attı. "Neler oluyor?"

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Raven, sesi zar zor duyuluyordu.

Tam o sırada Mathilda ve Oscar'ın Anthony'ye veda eden seslerini duydular. Penelope kapıya doğru kaydı ve Anthony'nin gidişini izlemek için dışarı baktı.

Omzunun üzerinden Raven'a fısıldadı, sesi titriyordu, "Yüzündeki sırtıştan hoşlanmıyorum."

Penelope hızla geri çekildi ve kanepeye geri döndü, başından beri oradaymış gibi davranıyordu. Annelerinin ayak sesleri Raven'ın kulaklarında gök gürültüsü gibi yankılanıyor, her adım vücuduna bir korku dalgası yayıyordu. Kaçınılmaz olan yaklaştıkça kalbinin göğüs kafesine çarparak sertleştiğini hissedebiliyordu. Haberleri duymak istemiyordu, zaten bildiği şeyle yüzleşmek istemiyordu.

Somut gerçeklikle yüzleşmek çok acı vericiydi.

Mathilda odaya girdi, gözleri anında kız kardeşlerin üzerine düştü, sanki içgüdüsel olarak konuşmaya kulak misafiri olduklarını biliyormuş gibi yüzüne bir kaş çatma yerleşti. Penelope kanepede doğruldu, parmakları hızla iğne işini buldu ve Raven onun olabildiğince önemsiz olmaya çalıştığını biliyordu.

Mathilda'nın bakışları Penelope'de bir saniye oyalandıktan sonra Raven'a kaydı ve Raven annesinin yüz ifadesinin sertleşmesini izledi. Raven ağzı kururken boğazındaki korkuyu yuttu ve gelmek üzere olan fırtınaya karşı kendini hazırladı.

"Vikont'un burada ne işi vardı anne?" Penelope gözlerini kısarak sordu.

Mathilda ona baktı ve eliyle Penelope'nin hareket etmesi gerektiğini belirten bir hareket yaptı. Penelope tereddüt etmeden ayağa kalktı, kanepeyi ve kız kardeşini annelerine bıraktı. Kız kardeşi geri çekilirken Raven bir terk edilmişlik acısı hissetti.

Mathilda Raven'ın yanındaki kanepeye kaydı, yüz hatları yumuşayarak parlak bir gülümsemeye dönüştü. "Anthony sana evlenme teklif etmeye gelmişti, canım."

Raven'ın kalbi sıkıştı. Annesinin ağzından dökülen kelimelerle korkuları gözlerinin önünde canlandı. Kendini biraz toparladıktan sonra başını salladı. "Ama ben Lord Whitland ile evleneceğim."

"Artık değil. Anthony senin için çok daha uygun ve Lord Whitland'ın olabileceğinden çok daha değerli," diye cevap verdi Mathilda, sanki konu önemsizmiş gibi elini sallayarak.

"Ama ben Ethan'ı seviyorum. Başka biriyle evlenmeyeceğim," diye açıkladı Raven, sesi kararlılıkla doluydu.

"Baban ne derse onu yapacaksın," diye azarladı Mathilda, sesi odada yankılanıyordu.

Raven annesinin öfkesinden geri çekildi ve öfkesi yatışana kadar bekledi.

Mathilda boğazını temizledi ve omuzlarını geriye attı. "Aklı başında hiçbir erkek böyle güzel bir kadınla bu kadar uzun süre nişanlı **kalmaz**. Bir aile kurabilmek için seni mümkün olduğunca çabuk kapmak isterdi," diye akıl yürüttü.

Raven koltuktan fırladı ve odada volta atmaya başladı. "Anthony'yle evlenmeyeceğim," diye karşı çıktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, parçalanmış benliğini bir arada tutmaya çalışıyordu.

"Yapacaksın. O çok daha iyi bir seçenek. Ayrıca, Lord Whitland'ınkinden daha varlıklı ve daha iyi bir aileden geliyor," dedi Mathilda soğukkanlılıkla.

"İstedüğün etki bu mu anne? Bu yüzden mi beni böyle bir adama razı ediyorsun?"

Mathilda sözlerini düşünerek durakladı. "Evet, Vikont'un bu aileye sizin bile anlayamayacağınız şekillerde yardım edecek daha büyük bir etkisi var."

Raven annesine ters ters baktı. "Anthony ile olan bu ani evliliğinin babamın gemilerinin limanda sıkışıp kalmasıyla bir ilgisi var mı?"

Mathilda omuz silkmeye çalıştı. "Peki sen böyle şeyler hakkında ne biliyorsun, ha? Hiçbir şey. Ve bilmediğin konularda konuşmamayı yeterince iyi bilmelisin."

"Anthony babamın işlerini yoluna koymak için nüfuzunu kullanabilir. Asıl mesele de bu, değil mi? Her şey planlı, bu yüzden onunla evlenmekten başka çarem yok," diye tükürdü Raven.

Mathilda bunu inkâr etmedi ve Raven'ın en kötü korkularını doğruladı.

"Ethan'la nişanımı bozmayacağım!" Raven sesi titreyerek bunu ilan etti.

"Yapacağın şey tam olarak bu." Mathilda koltuktan kalkarak kızına doğru hışımla yürüdü. Sözleri yüzüne inen bir tokat gibiydi. "Onunla henüz evlenmedin ve evleneceğini de hiç sanmıyorum."

Sert sözler canını yaktı ve Raven gözyaşlarını zor tuttu. Annesinin kesinliği onu yıkmıştı. Mathilda'nın haklı olduğunu biliyordu ama bunu kabullenemiyordu.

"Bir kadının görevi avantajlı bir evlilik yapmaktır," diye devam etti Mathilda, ses tonu değişmeden. "Ve sen de bunu yapacaksın."

Raven'ın annesi odadan çıktığında, Raven kanepeye yığıldı, zihni dönüyordu. Statü ve servete dayalı sevgisiz bir evlilik için sevdiği adamdan nasıl vazgeçebilirdi?

Raven orada oturmuş, düşüncelere dalmışken Ethan'la ilgili anılar zihnini doldurdu. İlk karşılaşmalarını ve onun çalınan öpücüklerini hatırladı. Umutsuzluğun soğuk dallarının kalbine doğru süzüldüğünü hissedebiliyor, Ethan'ın sıcak anılarının yerini Anthony ile olan geleceğinin buz gibi gerçekliği alıyordu.

Ethan'la nişanlanması, tahmin edilebilir hayatında bir umut ışığı, kaçabileceği ve kendisi olabileceği gizli bir sığınak olmuştu. Onun kahkahası müziği, gülümsemesi güneş ışığıydı.

Şimdi, tüm bunlar ondan koparılanın eşiğindeydi, yerini soğuk, sevgisiz bir evlilik almıştı. Acı dayanılmazdı, sanki kalbinde durmaksızın dönen bir hançer gibiydi. Ağrıyı hafifletmek umuduyla göğsünü tuttu ama ağrı dinmek bilmiyordu. Gözyaşları gözlerini yakarken oda bulanıklaştı ve umutsuzluk nehirleri halinde yanaklarından aşağı yuvarlandı. Kalbi, derin ve karanlık bir uçuruma batan bir taş gibi ağırlaşmıştı. Aşkından koparılıyor, istenmeyen bir hayata zorlanıyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Raven," diye başladı Penelope nazikçe, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama hayat böyle anlarla dolu. Yolumuzu her zaman seçemeyiz ama o yolda nasıl yürüyeceğimizi seçebiliriz."

Raven Penelope'ye doğru döndü, gözyaşları soluk mum ışığında parlıyordu. "Anlamıyorsun Penelope," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Yapamam... Ethan'ı unutup başka biriyle mutluymuş gibi davranamam."

Penelope kız kardeşine uzandı, parmakları Raven'in omzuna hafifçe dokunarak onu rahatlatmak için nfile bir çaba harcadı. "Düşündüğünden daha fazlasını anlıyorum, Raven," dedi yumuşak bir sesle. "Ve senden Ethan'ı unutmanı istemiyorum. Ama bazen, imkânsız gibi gelse de ilerlemek için içimizdeki gücü bulmamız gerekir. Ayrıca, Ethan'la olan nişanlılığımızın bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu. Ona aşık olmaman gerekiyordu. Annemin Anthony ile evlenmeni istemesi neden bu kadar önemli? Elbette senin için en iyi talip o değil ama aileye faydası olacaksa..."

Raven arkasını döndü, hıçkırıkları odayı dolduruyordu. Umutsuzluğu aşikârdı ve Penelope çaresiz bir üzüntü hissetti. Bu Raven'ın kendi başına vermesi gereken bir savaştı ve Penelope'nin yapabileceği tek şey onun yanında durarak sarsılmaz desteğini sunmaktı.

Penelope derin bir nefes aldı, acı gerçeği söylerken sesi sertti. "Raven, Ethan'la nişanlanman bir oyundu, bir şaşırtmacaydı. Onun yanıdayken gardını düşürmemen konusunda seni uyarmıştım. Ethan bir düzenbaz ve hep öyle kalacak. Ama Anthony saygın bir adam ve eğer babama yardım edebilecekse, neden en azından ona şüpheyile yaklaşmayasın ki?"

Raven'ın gözleri meydan okumayla parladı. "Yanılıyorsun Penelope! Ethan öyle biri değil. Naziktir, komiktir... Sonuna kadar sadıktır! Ve ben onun asla bir çapkın olduğuna inanmıyorum."

"Cinayetten yargılanıyordu, yoksa bunu da mı unuttun?" Penelope, kız kardeşinin aklını başına getirmeyi umarak karşılık verdi.

"Umurumda değil!" Raven yüzünde kararlılıkla karşılık verdi. "O bir karıncayı bile incitmez. Bu suçlamalar... bunlar sadece söylenti, tıpkı şöhretinin geri kalanı gibi."

Penelope içini çekti, yüzü yumuşadı. "Ona herkesten önce senin söylemen gerekecek. Eğer Ethan'ı gerçekten önemsiyorsan, ona neler olup bittiğini anlatacak kişi sen olmalısın."

Raven gözyaşlarını yüzünden sildi, sesi boğuk çıkıyordu. "Av gezisinden henüz dönüp dönmediğini bilmiyorum ama haklısın, ona söyleyen kişi ben olmalıyım. Bu onu da en az beni incittiği kadar incitecek."

Raven başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve odadan çıktı; koridorda koşarak anne babasının yanından geçti.

"Nereye gidiyorsun Raven?" diye sordu babası.

"Dışarı," diye karşılık verdi, pelerinini çekiştirerek. Hizmetçilere arabayı hazırlamalarını işaret etti.

Annesi onu dışarı kadar takip etti. "Raven! İçeri gir!" diye bağırdı.

"Bana istemediğim biriyle evlenmemi emrettin anne. Ama beni her zaman kontrol edemeyeceksin," diye karşılık verdi Raven.

Gelen arabaya doğru koşarken annesi şaşkın bir şekilde orada duruyordu. Arabaya binerek şoföre yola çıkmasını emretti ve arkasında şok olmuş yüzler bıraktı.

BÖLÜM 23

E kendini evin tanıdık konforunu hevesle beklerken buldu. Düşünceleri Raven tarafından tüketildi, onun Büyüleyici gülümsemesi ve kahkahalarının sesi zihninde yankılanıyordu. Onun varlığının tadını bir daha ne zaman çıkarabileceğini düşünmeye başladı.

Hafta sonu onsuz bir sonsuzluk gibi gelmişti ve kendini onun da kendisini aynı yoğunlukta özleyip özlemediğini sorgularken buldu. Raven'ın da onun gibi kendisini özlemiş olma ihtimali, bir sıcaklık ve beklenti hissi uyandırdı.

Ethan eve yaklaştığında hizmetkârlar onu karşılamak için bekliyordu. "Lordum," diye seslendi içlerinden biri, atından inerken atının dizginlerini tutarak, "bir ziyaretçiniz var."

"Lütfen bana onun büyükannem olmadığını söyle?" Ethan kaşlarını merakla çatarak sordu. "Bugün onun ziyareti için hiç havamda değilim."

"Hayır, Lordum," diye cevap verdi hizmetçi, küçük bir gülümsemeyi gizleyerek. "Bayan Davenport."

Raven'ın adı geçtiğinde Ethan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Yolculuğundan dolayı hissettiği yorgunluk bir anda yok oldu ve yerini onun yüzünü görmeye dair hevesli bir beklentiye bıraktı. Giysilerindeki toza ve üzerine sinen açık hava kokusuna rağmen onu görmeye kararlıydı.

Evinin görkemli girişine adım attığında Ethan'ın kalbi göğsünde çarpıyor, gözleri diğerlerinden daha çok görmek istediği bir yüzü arıyordu. Daha fazla hizmetkâr onu selamlamak için eğildi, sıcak karşılamaları dudaklarına kısa, geçici bir gülümsemenin dokunmasına neden oldu.

"Lord Whitland," diye selamladı uşak, sesi geniş salonda yankılanıyordu. "Bayan Davenport çalışma odanızda sizi bekliyor."

Ethan'ın kalbi heyecandan yerinden fırlayacak gibi oldu ama bu heyecan uşağın ayıltıcı ses tonuyla hemen yatıştı.

"Ancak, Lordum, oldukça üzgün görünüyor."

Ethan beklentisinin bir endişe dalgasıyla kesildiğini hissetti. Giderek artan bir huzursuzluk duygusuyla, yokluğunda nazik Raven'ı böylesine üzecek ne olmuş olabileceğini merak etti.

Ethan uşağa hızlıca başını sallayarak onay verdikten sonra, zihni endişeyle çalkalanarak çalışma odasına doğru kararlı adımlarla yürüdü. Odaya girdiğinde bakışları şöminenin yanında duran Raven'a takıldı. Ateşin titrek ışığı yüzüne dans eden gölgeler düşürüyor, yanaklarını boyayan gözyaşı izlerini belirginleştiriyordu. Bu manzara karşısında kalbi sıkıştı ve yorgunluğuna ve yolun tozuna dair tüm düşünceleri unuttu. Yüzünde endişe dolu bir ifadeyle ona doğru ilerledi.

"Raven," diye mırıldandı nazikçe, ona doğru uzanarak.

Raven titrek bir nefes aldı, eli Ethan'ın yaklaşmasını engellemek için hareket etti. "Lütfen, daha fazla yaklaşma. Korkarım bunu yaparsan buraya söylemek için geldiğim şeyi söyleyemeyeceğim."

"Neler oluyor? Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun ama bir şeyler anlatmalısın. Burada delirmek üzereyim."

"Haberler var Ethan," diye boğuk boğuk konuşmayı başardı. Sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmış, mavi gözleri kederle dolmuştu.

Ethan'ın kalbi göğsünde çarpıyor, kaşları endişeyle birbirine çarpıyordu. "Raven, her ne ise, yapabiliriz-"

"Hayır, Ethan," diye araya girdi, elini uzatarak durması için sessiz bir ricada bulundu. "Bu iyi bir haber değil." Bakışları yere düştü, cesareti azalıyordu.

Ethan'ın göğsündeki endişe, zihni olasılıklarla dolup taşarken kemirici bir korkuya dönüştü. Raven'a doğru bir adım daha atmaya cesaret etti ama o geri çekildi, bakışları hâlâ yere sabitlenmişti.

"Raven..." diye başladı, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Raven'ın bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı, kalbi göğsünde çarparken ağzından şu sözler döküldü: "Nişanımızı iptal etmeliyiz."

Ethan dondu kaldı, kalbi onun sözleri karşısında hızla çarpmaya başladı. "Ne?" diye sordu, sesi gerilmişti. "Neden?"

Raven duraksadı, dudakları konuşmak için aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı. "Nişanımız bir aldatmacaydı, bunu biliyorsun," demeyi başardı.

"ve işler değişti" diye kekelemek için.

"Ben yokken ne oldu?" diye sordu, sesini sabit tutma çabalarına rağmen sesi titriyordu.

"Vikont," dedi Raven, sesi zar zor duyuluyordu. "Beni istemeye geldi ve ailem de teklifini kabul etti."

Ethan sanki karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti, nefesi kesildi. "Ama biz nişanlıyız," demeyi başardı ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Raven başını sallayarak bir adım daha geri çekildi. "Ethan, benimle asla evlenmeyecektin. Bunun asla yapabileceğın bir şey olmadığını kendin söyledin," dedi sesi titreyerek. "Ve yaklaşmamamız gerekiyordu."

"Ama biz yaptık." Ethan'ın sesi artık çaresizdi, yalvarıyordu. "Raven, bana karşı hislerin olduğunu biliyorum ve benim de sana karşı hislerim var. Anlamıyor musun? Sen ve ben birbirimize aitiz. Bütün bunlar bir aldatmaca olarak başlamış olabilir ama benim için öyle değıl, artık değıl-"

"Artık bunun bir önemi yok," diye sözünü kesti Raven, gözyaşlarını tutmak için harcadığı çabayla sesi kırılmıştı. "Anthony ile evlenmek zorundayım."

"Onunla evlenmek istiyor musun?" Ethan'ın sorusu havada asılı kaldı, ağır ve yoğun bir gerilimle.

Raven başını salladı, dudaklarından acı bir kahkaha kaçtı. "Ne istediğimin bir önemi yok Ethan," diye cevap verdi sesi titreyerek.

Ethan ona doğru uzandı ama kadın dokunuşundan geri çekildi. "Bu önemli," diye ısrar etti. "Hayatının sorumluluğunu alması gereken kişi sensin. Onu senden başka kimse yaşayamaz. Şimdi söyle bana ve dürüst ol, bana karşı bir şeyler hissediyor musun? Çünkü hissettiğini biliyorum."

Raven'ın gözyaşları döküldü ve kafası karışmış bir şekilde başını salladı. Kelimeler dudaklarında asılı kaldı ama söylemedi.

Ethan onun kolunu tuttu, onu kendine çekmeye çalıştı, kollarını ona sarmak ve onu rahatlatmak için can atıyordu. Ama Raven tekrar geri çekildi, "Bırak beni Ethan," diye fısıldarken sesi boğuk çıkıyordu.

"Hayır." Ethan'ın sesi sertti. "Sen bana aitsin, Raven. Seni düşünmeden duramıyorum. Hafta sonu sensiz işkence gibiydi.

Sen orada." İcini çekti, çaresizlik sesine sinmişti. "Anthony ile evlenme. Gerekirse kaçabiliriz. Kaçabiliriz ve hayatımızın sonuna kadar seninle olacağıma söz veriyorum ama lütfen bunu yapma. Benden uzaklaşmak zorunda değilsin."

Onun sözleri üzerine Raven'ın gözlerinde umut titreşti.

"Hemen şimdi ayrılabiliriz, evleniriz ve o zaman artık kimse senin hayatını belirleyemez. Lütfen, onunla evlenme."

Ama başını sallayarak geri çekildi. "Başka seçeneğim yok Ethan. I..."

Ethan'ın sabrı taşı. "Neden buradasın ki Raven? Kararını çoktan verdiysen neden buraya geldin? Duygularımı bağışlamak için mi? Bana kendin söyleyerek bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini mi düşündün?"

"Sana söyleyen ben olmak istedim," diye itiraf etti, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, "bütün ton bu konuda konuşmaya başlamadan önce."

Ethan'ın ifadesi onu izlerken sertleşti, gözleri söylenmemiş bir gerçeği arar gibi yüzünü taradı. "Buraya bu yüzden geldiğine inanmıyorum," dedi, sesi alçak ve sabitti. "Geldin çünkü savaşmadan gitmene izin vermeyeceğimi biliyordun. Gizliden gizliye istediğin bu, değil mi? Her ne kadar kendine itiraf etmesen de." Durakladı, bir adım daha yaklaştı. "Aramızda bir şey var ve bu seni korkutuyor."

"Evet," diye tersledi Raven, gözleri korku ve meydan okumanın karışımıyla parlıyordu. "Evet, korkuyorum. Ama bunun bir önemi yok Ethan. Babamın gemilerini bir şekilde limana yanaştıramazsan tabii."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ethan kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde sordu.

"Anthony... bu sabah eve geldi. Babama karantina sürecini hızlandırmayı ve kargoyu hafta sonuna kadar gemilerden indirmeyi teklif etti," diye açıkladı sesi titreyerek.

Ethan patladı. "Ama sadece onunla evlenirsen. Kullanıldığını görmüyor musun?" diye kükredi. "Babanın işlerini ilerletmek için onlar için bir piyondan başka bir şey değilsin!"

"Biliyorum," diye karşılık verdi Raven, sesi boğuklaşmıştı. "Ama yapabileceğim bir şey yok. Anthony ile evleniyorum. Ayrıca, annem benimle asla evlenmeyeceğini biliyor. Belki de nişanımızın sahte olduğunu en başından beri biliyordu."

Ethan çenesini sıktı. "Bu şekilde başlamış olabilir," dedi, sesi öfke ve çaresizlik karışımıyla doluydu, "ama işler değişti. Seni istiyorum, Raven. Benden başka biriyle evlenmene izin vermeyeceğim."

Raven gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kendini geri çekti. "Ethan," diye fısıldadı, "yaşadığımız şeyi... Her zaman hatırlayacağım, ama gitmem gerek."

Gitmeye çalıştı ama Ethan yolunu kesti.

"Bırak beni Ethan," diye yalvardı ama Ethan yerinden kıpırdamayı reddetti ve önünde dikildi kaldı.

"Eğer seni burada tutarsam, onunla evlenemezsin," dedi, sesi çaresiz bir kararlılıkla doluydu.

"Beni seninle evlenmeye zorlayamazsın Ethan!" Raven haykırdı, sesi hayal kırıklığı ve korkuyla titriyordu.

"Neden olmasın?" diye meydan okudu. "Diğer herkes seni yapmak istemediğin şeyleri yapmaya zorluyor gibi görünüyor."

"Bu hiç adil değil!" diye karşılık verdi, gözleri alev alev yanıyordu.

"Hayat adil değil, Raven," diye karşılık verdi. "Sana aksini söyleyen yalan söylüyordur."

"Lütfen, bırak gideyim," diye yalvardı. "Beni unut."

"Seni asla unutamam," diye karşı çıktı, onu kolundan tutarken sesi titriyordu. Ama sonra onun gözlerindeki acımayı gördü ve kararlılığının parçalandığını hissetti.

Onu tutamazdı. Bu şekilde olmaz. Bıraktı.

Raven çalışma odasından çıkarken Ethan kalbinin milyonlarca parçaya ayrıldığını hissetti. Gerçekten sevdiği tek kadının gözlerinin önünden kayboluşunu çaresizce izledi. Onun Anthony'ye ait olduğu düşüncesi bile tamamen yanılttı, hatta canavarcaydı.

Raven onun kıızıydı. Ama onu öylece çalamayacağını, hapsedemeyeceğini ya da kendisiyle kaçmaya zorlayamayacağını biliyordu. Seçim ona ait olmalıydı - onunla birlikte olmayı seçmeliydi.

Umutsuzluk ve hayal kırıklığı onu pençesine aldı ve bir çözüm bulmaya çalışarak çalışma odasını boydan boya arşınladı. Ani bir farkındalık, karanlık ufukta beliren bir gün ışığı gibi üzerine doğdu. Belki Raven'ın ailesi ve Anthony ile konuşabilirdi. Belki de onlara içini döküp Raven için neler hissettiğini anlattırsa, kararlarını yeniden gözden geçirebilirlerdi. Onun mutluluğunu gerçekten önemsiyorlarsa, onu Anthony ile sevgisiz bir evliliğe zorlamazlardı.

Ethan, Raven gitmeden onu yakalamak için çaresizce ön kapıya doğru koştu. Kapıyı açarken kalbi göğsünde çarpıyor, nefesleri kısa ve keskin soluklarla geliyordu. Ama çok geç kalmıştı. Arabası çoktan araba yolundan aşağı inmiş, ardında sadece bir toz bulutu bırakmıştı. Yıkım, acı veren dalgalar halinde üzerine çöktü.

Olayları kapı aralığından izleyen bir hizmetçi temkinli bir şekilde Ethan'a yaklaştı. "Yapabileceğim bir şey var mı Lordum?" diye sordu, sesi endişeyle doluydu.

Ethan dönüp baktı, gözleri sert ve kararlıydı. "Yeni bir at hazırlayın," diye emretti. "Davenport'larla konuşmaya gidiyorum."

Hizmetkâr bir an tereddüt ettikten sonra, "Affedersiniz Lordum, ama onları kazanmayı planlıyorsanız, daha iyi giyinmek isteyebilirsiniz," dedi.

Ethan durakladı ve darmadağın giysilerine baktı. Hizmetçi haklıydı. Davenport'ların malikânesine bir atın arka tarafı gibi kokarak gidemezdi.

"Peki," diye kabul etti, zihninde bir planın ipucu oluşuyordu. "Giysileri hazırla ama çabuk ol. Ben Raven'ın peşinden gidiyorum. O benim olacak."

Sesi büyük koridorda yankılanan gök gürültüsünü andıran bir kararlılık taşıyordu, sevdiği kadına ettiği ciddi bir yemin.

Oscar kapıyı iterek Ethan'ın içeri girmesini engellerken, "Lord Whitland, bu eve adınızı atmayacaksınız," diye kesin bir tavır takındı.

"Lordum, Raven'ı görmem gerek," diye yalvardı Ethan, gözleri Oscar'ın omzunun üzerinden, aralık kapıdan Raven'ı görebilmek umuduyla dalıyordu.

"Böyle bir şey olmayacak. Vikont ona çoktan evlenme teklif etti. Artık onun nişanlısı."

"Bir anlaşmamız vardı, Oscar. Raven ve ben nişanlandık. Haftalardır ona kur yapıyorum," diye karşı çıktı Ethan, sözlerinin altında kaynayan hayal kırıklığıyla.

"Mesele de tam olarak bu Ethan. Ona kur yapıyorsun ama evlilikten hiç söz etmiyorsun. Sanki bir oyunmuş gibi bizi oyalayıp duruyorsun," diye tükürdü Oscar, gözlerinde soğuk bir öfkeyle.

Ethan ciddiyetle, "Raven'a aşığım, Oscar," diye itiraf etti. "Bir kış düğünü planlamıştım."

"Eh, Ethan, Vikont artık onun kocası olacak. Anthony senden daha saygın bir adam ve sen de bu örnekten ayrılacaksın," diye karşılık verdi Oscar.

Ethan eve girmek için daha da bastırırken, "Yani onun tonda daha fazla etkisi olduğunu mu söylüyorsun?" diye karşılık verdi.

Oscar bunu inkâr etmedi. "Sen güçlü kuvvetli bir genç adamsın Ethan. Eğer gerçekten istediğın buysa yakında başka bir eş bulacağına eminim. Şimdi git başkasını rahatsız et. Raven seninle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Ethan pes edip geri çekilirken damarlarında acı bir öfke kabardı, kapı çarparak kapandı ve kaderini mühürledi. Ama penceredeki ince perdenin arkasından yüzü görünen Raven'ı gördüğünde içinde bir umut ışığı belirdi. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Onu bu halde görmek ona acı veriyordu ama aynı zamanda kararlılığını da güçlendiriyordu.

"Bunu düzelteceğim, Raven," diye mırıldandı atna binerken. "Eğer Davenportlar dinlemezse, Anthony'nin fikrini değıştirmesini sağlayacağım."

Ethan kendini Vikont'un fuayesinin ihtişamlı salonunda bulmuş, kasıtlı olarak süslü arka plana karışmamaya çalışıyordu. Bir başka hizmetkârın onu selamlamadan geçip gitmesi artık sinir bozucu olmaya başlamıştı. Anthony'nin bu gecikmeleri bir tür güç oyunu olarak kullanarak kendisiyle zevkle oynadığını düşünmeden edemiyordu.

Ama sabrı giderek azalıyordu ve içindeki hayal kırıklığı kabarmaya başlamış, onu harekete geçmeye zorluyordu. Ethan kararını verdi ve Anthony'yi bulmak için geniş koridorda ilerlemeye başladı. Anthony'nin oyunlarına aldırmadan Raven'ın evliliğı konusunu tartışmaya kararlıydı.

Tam bir dönüş yapmak üzereyken Anthony ortaya çıktı ve büyük merdivenlerden kendini beğenmiş bir edayla indi. Vikont'un sinir bozucu üstün tavrını görmek Ethan'ın zaten yıpranmış olan sinirlerini iyice bozmuştu.

Anthony Ethan'a kendini beğenmiş bir bakış fırlattı, ağzının kenarları bilmiş bir sırtışıla yukarı doğru kıvrıldı. "Neden geldiğini biliyorum Ethan. Ama seni burada durdurmama izin ver. Cevabım hayır," diye başladı kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ne yalanlar uydurursan uydur, dinlemeyeceğim."

Ethan şaşırmış bir halde sesini buldu. "Yalan söylemek çok yaygın bir şey, eminim en çok aşına olduğunuz şeylerden biri. Bana gelince, yalan söylemeyi hiç eğlenceli bulmuyorum."

"Öyle mi? O zaman bana neden geldiğini söyle," diye sordu Anthony çenesini kaldırıp Ethan'a duygusuz bir bakış fırlatarak.

"Raven'ı seviyorum," diye itiraf etti Ethan, sesi alçak ama kararlıydı. "Eğer hayatında bir kez olsun böyle bir şeyin acısını, azabını hissettiysen, onunla evlenebilmem için kenara çekilirsin."

Anthony büyük salonda yankılanan karanlık, hınzır bir kahkaha attı. "Oh, Ethan. Bir hafta önceki baloda Raven'ı rahat bırakmam için beni tehdit ettiğini hatırlıyorum. Ama onunla evlenecek olan sen değilsin. Müstakbel gelinimi rahat bıraksan iyi edersin."

"Müstakbel gelinin mi?" Ethan tükürdü, yüzündeki ifade inanılır gibi değildi. "Onu sevmiyorsun bile. Neden Raven'la evleniyorsun?"

Anthony'nin sırtışı genişledi ve gerçek yüzünü ortaya çıkardı. "Davenport'ların ton başına ne kadar yük getirdiğine dair bir fikrin var mı? Gemilerini limana sokarak ne kadar para kazanacağımı? Bu sadece iyi bir iş Ethan. Belli ki hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şey."

Ethan'ın ifadesi sertleşirken Anthony'nin tehdidi havada asılı kaldı. "Bu tonun içindeki herkesi mahvetme ya da yükseltme gücüne sahibim. Ve sen, Ethan... sen kaybettin. Bunu nezaketle kabul et ve kendini olduğundan daha büyük bir aptal durumuna düşürmeden önce buradan ayrıl."

Ethan'ın içindeki öfke alevlendi ve kendini tutamadı. Şaşkınlıkla sendeleyerek geri çekilen Anthony'ye yumruk attı. Sonra, başka bir şey söylemeden, Ethan hışımla evden çıktı.

Parmak eklemleri acıdan zonklayan Ethan, gecenin karanlığında sokaklarda amaçsızca yürüyor, düşüncelerinde kayboluyor ve Raven'ın yaklaşan düğününü engellemek için umutsuzca bir çözüm arıyordu. Kendini Raven'ın evinin önünde durmuş, loş ışıklı pencerelere bakarken buldu.

Yeni bulduğu bir kararlılıkla bir kez daha gizlice girmeye karar verdi. Bunu bir kez yapmıştı, tekrar yapabildi. Raven'ı görmeli, onunla konuşmalı ve onu kendisiyle birlikte kaçıp bu dünyayı arkalarında bırakmaya ikna etmeliydi. Kalbindeki acıyı onarmak için kullanabileceğı tek merhem buydu.

Karanlığın pelerini altında Ethan, Raven'ın arka bahçesinin sessiz, bakımlı patikalarında ilerledi. Ay, bir kargaşaya yol açmadan yeşillikler arasında gezinmesine yetecek kadar ışık sağlıyordu. Kalbi göğsünde çarpıyor, adrenalin kararlılığını körüklüyordu. Arka girişe yaklaştığında, yakındaki çalılardan gelen yumuşak bir hışırtı duyarak durakladı.

Aniden yan kapıdan bir figür çıktı. Ethan dondu kaldı ve nefesini tutarak vücudunu duvara yasladı. Loş ışıktaki Penelope'yi gördü. Tüm tonlar içinde kendisine yardım edebilecek tek bir kişi varsa, onun o olmasını umuyordu.

Dikkatlice, elleri havada gölgelerin arasından sıyrıldı ve bakışları kapıdan pencerelere gidip geldi. Kadının iri gözlü bakışları onunkilerle buluşunca, parmağını dudaklarına götürdü ve bunun onu susturmaya yeteceğini umdu.

Ağız çığlık atmak için açıldı ama Ethan hemen eliyle ağzını kapatarak ondan kaçabilecek ve kendisini ele verebilecek her türlü sesi bastırdı. Kalbi göğsünde pervasızca çarparken, gözleri kalbinin söyleyemediklerini döktü.

"Penelope," diye fısıldadı, "Kötü bir niyetim yok ama Raven'ı görmem gerek. Bu acil bir durum."

Damarlarında korku ve umut birbirine karışırken, elini geri çekerek ona konuşması için alan açtı.

Lütfen, yardım çağırma.

Penelope'nin sesi titredi. "Ethan? Burada ne işin var senin?"

"Raven'ı görmem gerek."

"Sizin evden döndüğünden beri odasında. Kimseyle görüşmüyor, benimle bile," diye açıkladı.

Ethan'ın yüzü daha da düştü. "Anthony'yle evlenmesine izin veremem," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Penelope anlayışla başını salladı, bakışları onunkilerle buluştu. "Biliyorum ve keşke farklı olsaydı ama ailelerimizin istediğı de bu. Anthony'nin toplumdaki etkisi ve statüsü sağlam ve Raven'ın kusursuz şöhretiyle kendi sosyal konumunu iyileştirmesini istiyor. Lord Whitland, düğünü bilmelisiniz... yarın olacak."

"Yarın mı? Bu kadar erken mi?" Ethan'ın nefesi kesildi. "Bunun gibi olayları planlamak haftalar, hatta aylar alır."

"Belli ki annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Penelope. "Raven reşit olduğundan beri onun düğününü planlıyor. Annem tüm hazırlıkları bir kenara saklıyordu, hatta hazırda bir tane olsun diye din adamlarına yüklü bir meblağ bile ödedi."

"Peki ya ruhsat? Elbette bu zaman alır," dedi Ethan, içini kaplayan korkuya rağmen makul kalmaya çalışarak.

"Bildiğim kadarıyla her şey hazır, sadece bir isim ve imza gerekiyor. Gerçekten anlamıyorsun. Annem her şeyi düşündü. Terzi şu anda üst katta elbiseyi yeniden ölçülendiriyor olmasaydı bu gece bitirecekti. Ailem Vikont'la anlaştığı anda tüm davetiyeler dağıtıldı. Her şey hazır. Bunu durdurabilecek tek şey, Vikont'un geri adım atmasına neden olacak kadar skandal bir şey olurdu."

Ethan sesindeki heyecanı dizginlemeye çalışarak, "Sen bir dahisin," dedi.

Penelope'nin sözleri Ethan'ın içinde öyle vahşi ve çılgın bir fikir uyandırdı ki, düğünü durduracak tek şeyin bu olacağını biliyordu.

Ethan etrafındaki büyük eve, bakımlı bahçelere ve fısıldayan ağaçlara baktı. Birdenbire her şey anlam kazanmıştı; her şey itibar ve toplumsal konumla ilgiliydi.

Penelope'yi kucakladı, kalbi yeni bulduğu kararlılıkla çarpıyordu. Penelope şaşkınlıkla kaskatı kesildi ve sonra onun kollarında gevşedi.

"Sonunda her şey yoluna girecek," diye söz verdi ona.

Ethan ona teşekkür etti ve sanki hafızasına kazınmış gibi eve bir kez daha baktı. Yüksek çitin üzerinden geri dönerken plan yavaş yavaş zihninde şekillendi.

"Affet beni Kuzgun," diye mırıldandı nefesinin altından, kalbi pişmanlıktan ağırlaşmıştı. "Yapmak zorunda olduğum şey için beni affedeceğini umuyorum."

BÖLÜM 24

Şafağın ilk ışıkları ince perdeleri delip geçerken Raven kıpırdandı, gözleri yavaşça açıldı. Bir inilti kaçtı. Yüzünü pelüş yastığın derinliklerine gömerken, umutsuzca sabahın acımasız gerçekliğinden kaçmak istiyordu. Vücudu ağırlaşmıştı, her uzvu zihnini yansıtan bir isteksizlikle yüklüydü. Gün yeni fırsatlar ve deneyimler vaat etse de, Raven sadece rüyalarının tesellisini, uykunun tatlı sığınağını özlüyordu. Bugün, her zamankinden daha fazla, dünyayla yüzleşmek istemiyordu.

Yine de rüyalarında Ethan'ı görüyordu. Hâlâ onun kahkahalarının sıcak ve rahatlatıcı bir esinti gibi bilincinde dalgalandığını duyabiliyordu. Paylaştıkları neşenin ve fısıldanan sözlerin canlı anıları uyanırken düşüncelerini işgal ediyor, günün sert gerçekliğini daha da dayanılmaz hale getiriyordu. Ailesiyle, onların beklentileriyle ve Anthony ile kaçınılmaz birlikteliğiyle yüzleşme düşüncesi bile içinde bir tiksinti dalgası yaratıyordu.

Anthony bir yabancıdan, kanatlarını kırpmak ve içindeki vahşi ruhu söndürmek için tasarlanmış bir kafesten başka bir şey değildi. Onu düşünmek bile ağzında Ethan'ın tatlı anılarıyla tam bir tezat oluşturan acı bir tat uyandırıyor.

Birdenbire odasının kapısı, düşünce zincirini kıran bir şiddetle açıldı. Penelope hınzır bir sırtısla kapı aralığında durmuş, gözleri endişeyle parlıyordu.

"Raven, ayağa kalkman gerekiyor," dedi teatral bir edayla.

Masum bir heyecanla dolu sesi, Raven'ın kasvetli ruh haliyle sarsıcı bir çelişkiydi. Penelope'nin gün için sabırsızlığı hissediliyordu, ruhu evcilleşmemişti ve coşkusu Raven'ın özlemini çektiği hayatı sürekli hatırlatıyordu.

Mizaçlarındaki keskin zıtlığa rağmen, Penelope'nin görüntüsü Anthony'yle ilgili korkunç düşüncelerinden hoş bir şekilde uzaklaşmasını ve yaklaşan gerçekliğinden kısa bir süreliğine uzaklaşmasını sağladı.

"Biliyorum. Ne de olsa bugün benim düğün günüm," diye mırıldandı Raven, neredeyse kendi kendine, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ama ayağa kalkmak istemiyorum. Lütfen Penelope, beni bu durumdan kurtaracak bir çözümün olduğunu söyle."

Penelope sesi hafifçe titreyerek, "Bir düğün olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi.

Raven'ın kalbi kız kardeşinin sözleriyle yerinden fırladı, göğsünde bir umut ışıǰı parladı. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu, sesi hem heyecan hem de endişeyle keskindi.

"Anthony aşağıda. Bizimkilerle konuşuyor ve sesi iyi gelmiyor," diye aktardı Penelope, muzip sırıtışı yerini endişeli bir ifadeye bırakmıştı.

Raven başka bir şey söylemeden yorganı üzerinden attı ve kalbi göğsünde çarparak yataktan kalktı. Penelope dışarıda beklemek üzere ayrıldığında, odayı hizmetkârların sessiz koşuşturmaları doldurdu. Yüz ifadeleri kasvetliydi ve görevlerini yerine getirirken gözlerini kaçırıyorlardı.

"Neler oluyor? Neden bana bakmıyorsunuz?" Raven bakışlarını bir hizmetkârdan diğerine savurarak sordu.

Onların sessizliğı sadece endişesini artırmaya yaradı.

"Anneniz... sizinle konuşmamamız için bize emir verdi, Bayan Davenport," diye açıkladı hizmetçilerden biri, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

Kafası karışan ve giderek daha da endişelenen Raven giyinmeyi bitirdi ve Penelope ile buluşmak üzere dışarı çıktı. Alt kattan gelen sesler kulaklarına ulaştı, Anthony'nin bağırışları kakofoninin ortasında göze çarpıyordu. Penelope'nin elini tutup aşağıda yaşanan kaosla yüzleşmek için merdivenlerden aşağı koşarken üzerine bir dehşet duygusu çöktü.

Raven salona girdiğinde, Anthony'nin öfkeden kudurmuş haliyle karşılaştı. Ona doğru yürümeye başladığında yüzü öfkeyle kızarmıştı.

"Sen sandığım gibi bir kadın değilsin ve adımlı ailene yaptığın gibi çamura bulamayı göze alamam!" diye haykırdı.

"Neler oluyor?" Raven sesine korku damlayarak sordu.

Babası araya girerek Anthony'nin daha fazla yaklaşmasını engelledi.

"Masum rolü yapmayı bırak, Raven! Ne yaptığını çok iyi biliyorsun!" diye haykırdı annesi, ellerini havaya kaldırarak

kızgınlıkla. "Ailemize utanç getirdin. Yaptıkların yüzünden babanın işini mahvettin!"

"Ama anlamıyorum, ben ne yaptım?" Raven itiraz etti, kalbi endişeyle çarpıyordu.

Anthony öfkesine hâkim olamayarak bir kâğıt parçasını ona fırlattı. "Bunu açıkla!" diye talep etti.

Raven gazeteyi yerden aldı, Anthony'nin patlamasından korkarak eli titriyordu. Haberi okuduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı; David Thornhill kitaplarının arkasındaki yazar olduğu ortaya çıkmıştı.

"Bana bunun yalan olduğunu söyle," diye sordu Anthony, sesi ihanetle titriyordu.

Raven inkâr etmek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından **çıkmadı**. Çok şaşırmıştı, çok üzgündü.

"Seninle evlenmeyeceğim, Raven. Ben... Ben senin düzgün bir hanımefendi olduğunu, toplumdaki yerini bildiğini sanıyordum. Kadınlar böyle şeyler yapmaz. Yayınlanmış yazarlar olmazlar," dedi Anthony evden hışımla çıkmadan önce ve arkasında onu sakinleştirmeye çalışan perişan bir Mathilda bırakarak.

Gözlerinden yaşlar süzülen Raven destek için babasına döndü ama babasının yüzü hayal kırıklığıyla doluydu.

"Bununla ilgilenmeliyim. Umarım işim mahvolmaz," diye mırıldandı odadan çıkmadan önce.

Raven kanepeye çöktü, gazete hâlâ elindeydi, sabahki ifşaatların şokuyla sarsılmıştı. Evleneceğini düşünerek uyanmıştı ve şimdi görünüşe göre ailesinin itibarını mahvetmekten sorumluydu.

Penelope biraz teselli vermeye çalışarak, "En azından Anthony ile evlenmiyorsun, Raven. Şu öfkesine bak!"

"Ama şimdi beni kim isteyecek Penny?" Raven, sesi ancak fısıltıyı aşarak sordu. "Yazdıklarımı kim bilebilirdi ki?"

"Bu doğru mu? Gerçekten yazar siz misiniz?" Penelope onu şaşırtarak sordu.

"Evet Penny. Yıllardır yazıyorum ama kimse bilmiyordu," diye itiraf etti Raven, sonra durakladı, farkına varmıştı. "Ethan dışında... Ethan dışında. Köşeyi o yazmış olmalı. Beni mahveden o."

Mathilda öfkeyle yüz hatları çarpılmış bir halde odaya geri döndü. "Bunu nasıl yaparsın? Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" diye bağırdı, sözleri ağır sessizliği yararak.

Herhangi bir mücadeleden yoksun olan Raven, sözlü saldırıyı pasif bir şekilde karşıladı. Zayıf bir sesle fısıldadı: "Sadece kendime ait bir şey istedim anne."

Mathilda tiradına devam etti. "Bütün ton bunu konuşuyor olacak. Eğer baban bunu düzeltemezse, her şeyimizi kaybederiz. İşi iflas edecek!"

Raven soğukkanlılığını korumaya çalışarak, "Bu kadar dramatik olmayı bırak anne," diye karşılık verdi.

"Dramatik mi? Sen bir yazar oldun, Raven. Kadınlar yazar değildir! Bu bir hayalperest mesleği. Hiçbir şey ifade etmezler. Seni daha iyi bilmen için yetiştirdiğimi sanıyordum," diye öfkeyle karşılık verdi Mathilda.

Raven ayağa kalktı, gözleri annesininkilerle buluştu. "Bunu düzelteceğim anne."

"Zaten yeterince zarar verdin, Raven. Kız kardeşini hiç düşünmedin mi? Bu Penelope'nin koca bulma şansını da mahvedecek. Yaptıkların tüm ailemizi lekeledi."

Mathilda'nın sözleri canını yakmıştı ama Raven'ın Ethan'a karşı hissettiği ihanet duygusu daha da kötüydü. Neden onun sırrını gazetede ifşa etmişti? Bunun onun geleceğini mahvedeceğini biliyordu. Onun sırrını saklayacağına söz vermişti.

İhaneti, onu sersemleten sert bir darbeydi.

Umutsuzluk ve hayal kırıklığına uğrayan Raven, gözyaşları yüzünden akarak odadan dışarı fırladı. Koridorda hızla ilerleyerek sığınağına, odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Odasının sessizliği dışarıdaki kaosa karşı geçici bir soluklanma sağlayarak ona ilaç gibi gelmişti. Birden kapı çalınarak sessizlik bozuldu.

"Git buradan!" Raven tersledi. "Kimseyle konuşmak istemiyorum."

Penelope, Raven'in yalvarışlarına aldırmadan kapıyı iterek açtı ve içeri girerek usulca arkasından kapattı. Sakince kız kardeşinin yanına oturdu, gözleri sessiz bir anlayışla doluydu.

"Biliyor musun Raven, her zaman Anthony ile evlenmek istemediğini söyledin. Bir yazar olarak tanınmak... kim bilir? İşiniz için faydalı olabilir. Demek istediğim, David Thornhill tüm okurları tarafından çok seviliyor," diye karşı çıktı Penelope.

"Artık yazamam Penelope. Hiçbir yayıncı kadın bir yazarı kabul etmez," diye karşılık verdi Raven, sesi teslimiyetle doluydu.

Penelope yumuşak bir sesle, "Belki de düşündüğün kadar korkunç değildir," diyerek onu rahatlatı.

"Bunun büyüklüğünün farkında değil misin?" Raven karşı çıktı, gözleri yine dolmuştu. "Annem ve babam... Onlar için her şeyi mahvettim. Bizim için de."

Raven yüzünü Penelope'nin omzuna gömdü ve tanıdık sıcaklıkta teselli aradı. Zihninin labirenti parçalanıyordu, hayatı boyunca titizlikle inşa ettiği duvarlar artık sadece birer harabeydi. Her zaman mükemmel bir kız evlat olmak için çabalamış, nakış ve piyanoda eşit derecede ustalaşmış, çok okumuş ve kendini zarafet ve incelikle idare etmişti. Kendisini iyi bir eş olarak hayal etmiş, bir evi idare etmiş ve sosyal toplantılara dengeli bir şekilde katılmıştı. Ama şimdi, hayalleri uzak fanteziler gibi görünüyordu.

"Gözden düşmüş bir kadın olarak benimle kim evlenir ki şimdi?" diye fısıldadı, sesindeki umutsuzluk odada yankılanıyordu.

Düşünceleri Ethan Holloway'e, düşüşünde merkezi bir rol oynamış olan adama yöneldi. Onu düşündükçe ağzını acı bir tat dolduruyordu. Keşke onunla tanışmasaydı, keşke en derin sırlarını ona emanet etmeseydi.

Onun neden olduğu acıyı düşünürken, kalbinin etrafında bir kararlılık kabuğu oluştu. Onun bir daha kendisine zarar vermesine asla izin vermeyecekti. Kalbini güçlendirecek ve onun hain cazibesine karşı dayanıklı hale getirecekti.

Penelope yavaşça Raven'ın sırtını sıvazladı, sesi yatıştırıcıydı. "Raven, lütfen söyle bana, bunu bir sır olarak saklamayı nasıl başardın? Hiçbirimiz farkına varmadan nasıl yazdın ve kitaplarını yayınlattın?"

Raven geri çekildi, gözleri garip bir ateşle parlıyordu. "Sen anlayamazsın Penelope," diye cevap verdi, sesi acıdan titriyordu. "Uykusuz geceler, çalınan öğleden sonra saatleri, sırlar... Bir gün dünyaya hikâyemi anlatabileceğimi umarak durmaksızın çok çalıştım. Peki ne için? Utanç ve onursuzlukla dolu bir hayat için mi?"

Raven başka bir şey söylemeden kâğıdı Penelope'nin elinden kaptı. Hızlı ve öfkeli bir hareketle kâğıdı buruşturup bir top haline getirdi ve kükreyen ateşe fırlattı. Alevler kâğıdı yutarak saniyeler içinde küle çevirdi.

"Bir daha asla bu evden dışarı adım atamam," dedi Raven, sesi fısıltıyı ancak aşıyordu. Gözleri evin duvarına sabitlenmişti.

hayallerinin yanan kalıntıları. "Bildiğim kadarıyla hayatım sona erdi."

BÖLÜM 25

E bir sıçrayışla uyandı, çalışma koltuğunun soğuk derisi yanağına rahatsız edici bir şekilde bastırıyordu. Kalbini hissetti
Göğsünde ağır, inatçı bir taş vardı. Gözlerindeki uykuyu silerken, bakışları masasına dönüşmüş olan kaosa takıldı; buruşuk, bitmemiş mektuplar mezarlığına. Bir tanesini usulca eline aldı ve çaresizlik anında karaladığı zayıf kelimelere gözlerini kısarak baktı.

Parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi, anısı bir şimşek gibi üzerine çaktı. Raven'a değil ama yerel bir gazeteye, onun en karanlık sırlarını ifşa eden bir mektup yazıp göndermişti. Derin bir kafa karışıklığı kapladı içini.

Ethan, Raven'ın ihanetinden henüz haberi olup olmadığını merak ediyordu. Sabah güneşi panjurların arasından süzülerek odaya uğursuz bir gölge düşürüyor, içini kemirmeye başlayan korkuyu yansıtıyordu.

Koridorda bir takırtı yankılandı ve Ethan ayağa kalkmadan çalışma odasının kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Büyükannesi içeri girdi, yüzü sertti, gözleri tarifsiz bir öfkeyle parlıyordu.

"Ethan," diye onayladı, sesi sessizliğin içinde çınlıyordu.

Ethan sandalyesinde doğruldu ve kendini yaklaşan yüzleşmeye hazırladı. Selamlamak için sadece başını sallayabildi.

"Duydun mu?" diye sordu, sabah gazetesini masasına çarparak. "Kıymetli Kuzgun'unuz onu öyle gösterdiğiniz gibi bir melek değil!"

Ethan sadece çenesini sıktı ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Raven tam olarak düşündüğüm kişi."

Büyükannesi homurdandı, yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. "Onunla şimdi evlenemezsin!"

"Hâlâ Vikont ile nişanlı değil mi?"

Ethan'ın kalbi göğüs kafesine doğru durmaksızın çarpıyor, vahşi bir davul onu tüketen iç kargaşayı yankılıyordu. Aklındaki sorular bir kasırgaya dönüşmüştü ve en acil olanı da Raven'ın Vikont'la olan nişanıydı.

Ailesinin başka bir adama verdiği söz hâlâ onu bağlıyor muydu? Sabah gazetesini eline alıp nişanın bozulduğuna dair bir haber var mı diye merakla tararken avuçlarının nemlendiğini hissetti. Gözleri kelimelerin üzerinde gezindi ama ne bir teselli ne de bir cevap sunuyorlardı.

Belirsizlik acı bir haptı ama yine de yuttu, çaresizlik içini kemiriyordu. Raven'ın nişanı onun için sadece sıradan bir haber değildi. Geleceğinin ve birlikte yaşayacaklarının anahtarını elinde tutuyordu. Bakışları büyükannesine döndü, gözlerinde sessiz bir yalvarış vardı. Bilmeye ihtiyacı vardı, umudunun kaybolmadığının, sevdiği kadının hâlâ ulaşabileceği bir yerde olduğunun onaylanmasına ihtiyacı vardı.

"Artık kimse onu istemeyecek. Kendini o aileden uzak tutmalısın."

Ethan oturduğu yerden kalktı, gözleri kısılmıştı. "Yapmayacağım."

Büyükannesi şaşırmış bir halde bakışlarını masasına kaydırıp ve gözleri buruşuk mektuplardan birine takıldı. Mektubu eline aldı, okurken kaşları havaya kalktı.

"Ethan!" diye nefesi kesildi. "Bayan Davenport'un gizli hayatını nereden biliyorsun? Gazetelerde ona iftira atan sen misin?"

Ethan'ın sabrı tükenmişti. "Bu seni ilgilendirmez büyükanne. Gitmenizi öneririm."

Bu emir onu şaşkına çevirdi.

Onun yanıtını beklemedi. "Ben Davenport'larla konuşmaya gidiyorum. Döndüğümde gitmiş olmanızı bekliyorum."

Bununla birlikte, atının hazırlanması için emirler yağdırarak çalışma odasından hışımla çıktı.

Ethan, Raven'ın ailesinin büyük malikânesinin önünde durmuş, gözleriyle heybetli dış cepheyi tarıyordu. Karmaşık bir şekilde oyulmuş ön kapının diğer tarafında onu neyin beklediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Heyecan ve endişeden oluşan bir kokteyle boğuşurken kalbi göğsünde çarpıyordu. Derin bir nefes alarak sinirlerini çelikleştirdi ve kapıya yaklaştı, parmak eklemleri masif ahşaba çarpıyordu.

Bir hizmetçi onu hemen karşıladı, kibar tavrı gözlerindeki tedirginliği zar zor gizliyordu.

"Lord Davenport, evde mi?" Ethan, kendisini saran düşünce karmaşasına rağmen sesini sabit tutarak sordu.

Eşikten adımını atıp Kuzgun'un malikânesinin ihtişamlı salonuna girdiğinde, havada asılı duran, elle tutulur ve sis gibi yoğun bir gerilimi hissedebiliyordu.

Hizmetkâr onaylamak için başını eğdi, yüzünde kibar bir gülümseme belirdi. "Evet, Lordum. Lord Hazretleri şu anda meşgul ama birazdan yanınızda olur. Lütfen fuayede rahatınıza bakın." Pelüş koltuklar ve paha biçilmez tablolarla süslü, zarif bir şekilde döşenmiş bir alanı işaret etti.

Ethan belirlenen alana doğru ilerlerken, telaşlı hizmetkârların kendisine yönelttiği hızlı ve kaçamak bakışları fark etmekten kendini alamadı. Meraklı bakışları onu takip ediyor gibiydi, fısıltıları sessiz ve telaşlı, huzursuzluğunun alevlerini körüklüyordu.

Evin sessiz uğultusu aniden koridorda yankılanan aceleci ayak sesleriyle kesildi. Ritmik patırtı giderek yükseldi ve Ethan'ın içinde yeni bir beklenti ve endişe dalgası yaratan birinin -ya da bir şeyin- yaklaştığının sinyalini verdi.

Oscar Davenport köşeyi döndüğünde Ethan'ı görünce yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Lord Whitland! Ne beklenmedik bir sürpriz," dedi elini uzatarak. "Bu şerefi neye borçluyum?"

Ethan el sıkışmayı sıkıca karşıladı, bakışları tereddütsüzdü. "Oscar, lafı dolandırmayacağım," dedi, sesi bir amaç uğruna kalınlaşmıştı. "Raven'a evlenme teklif etmeye geldim."

Oscar'ın gülümsemesi hafifçe durakladı, yüz hatlarında bir gerginlik titreşimi belirdi. "Şey, Ethan," dedi gözle görülür bir şekilde yutkunarak, "bu... tartışılması gereken bir konu. Belki de çalışma odama geçmeliyiz?"

Ethan onaylarcasına başını sallayarak Oscar'ı koridordan çalışma odasının inzivasına doğru takip etti. Onlar geçerken fısıltılar kısa bir süre yükseldi, sonra çalışma odasının kapısı arkalarından kapanınca sessizliğe gömüldü.

Oscar nihayet sesini bulana kadar odada ağır bir sessizlik hüküm sürdü. "Ethan, seni gönderdiğimde koşulların farklı olduğunu anlamalısın," dedi sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayarak. "İşler kısa sürede kesinlikle değişti. Asla zarar vermek istememiştim."

Ama Ethan amacına odaklanmıştı. "Raven hâlâ Anthony ile nişanlı mı?" diye sordu, bakışları sabitti.

Oscar duraksadı, yüzünde bir tedirginlik titreşimi belirdi. "Hayır, Vikont bugün erken saatlerde nişanı iptal etti," diye itiraf etti, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Raven artık nişanlı değil."

Bunun üzerine Ethan'ın gözleri parladı. "O zaman onu çağırın," diye buyurdu.

Oscar şaşırmış görünüyordu. "Emin değilim-"

Ethan onun sözünü kesti, "Raven'ın çifte hayatını, skandalı ve tüm tonun nasıl konuştuğunu biliyorum. Ayrıca Anthony'nin Raven'la evlenmediği takdirde sevgiyatlarınızı engelleme tehdidini de biliyorum ki bu artık gerçekleşmiyor. Bu işiniz için kötü olmalı."

Oscar derin bir iç çekti, endişelerinin ağırlığı kamburlaşmış omuzlarında belirgindi. "Evet, bunun ailemiz ve işimiz üzerinde önemli bir etkisi olacak," diye itiraf etti.

Ethan hiç vakit kaybetmeden, "Yakınlarda küçük bir limanım var. Fazla bir şey değil ama ticari faaliyetlerinizi sürdürmenize yardımcı olabilir. Sadece yılda dört kez Karayip sevgiyatlarım için kullanılıyor."

Oscar ona şüpheyile baktı. "Bu Raven'la evlenmen şartına mı bağlı?"

"Hayır," dedi Ethan kararlılıkla. "Ben Vikont değilim. Raven'ı bu şekilde kullanmayacağım."

Bir anlık tereddütten sonra Oscar sonunda kabul etti ve Raven'ı getirmesi için bir hizmetçi çağırdı.

Onlar beklerken Ethan Oscar'a baktı. "Raven hakkındaki haberler seni çok etkilemiş olmalı."

"Hiçbir fikrin yok," dedi Oscar, yüzü endişe maskesine dönüşmüştü. "Raven'dan bunu hiç beklemezdim. Her zaman kapımıza skandal getirenin Penelope olacağını düşünmüştüm." Ethan'a ihtiyatla baktı. "Ama Raven reddederse limanınızı kullanmama izin vereceğinize nasıl güvenebilirim?"

"Ben sözünün eri bir adamım-" diye söze başladı Ethan ama Raven'ın hışımla odaya girmesiyle sözü kesildi.

"Ethan Holloway onurlu olmaktan başka bir şey değil," dedi ve babasının önünden geçerek onun karşısına dikildi.

"Raven, Lord Whitland'la evleneceksin," dedi Oscar, sesi sert ama gözleri endişeyle yumuşaktı.

Raven şaşkına dönmüştü. "Evlenmeyeceğim! Beni kimseyle evlenmeye zorlayamazsın! Önce Anthony'ye, sonra Ethan'a, sonra da tekrar Anthony'ye söz veriyorsun. Ben senin satranç tahtanda istediğin gibi hareket ettirebileceğin bir piyon değilim," diye haykırdı.

Oscar tam cevap vermek üzereyken odanın kapısı açıldı ve Mathilda içeri girdi. Ethan'ın yanından geçip ona yorgun bir gülümseme verdi ve Raven'ın yanına gitti.

"Raven, konuşmamız gerek," dedi Raven'ın kolunu tutarak.

"Tartışacak bir şey yok anne," diye karşılık verdi Raven. "Ethan'la evlenmeyeceğim. Artık itibarım yerle bir oldu. Sonunda yaşlı bir hizmetçi olacağım."

Mathilda, Raven'ı odanın köşesine götürmeden önce Ethan'a özür dileyen bir bakış fırlattı. Ancak Ethan onun komutlarını hâlâ duyabiliyordu.

"Ethan'la evleneceksin," dedi Mathilda kesin bir tavırla. "Eğer evlenmezsen, aile ismimizi bu hale getirdikten sonra Penelope için hiçbir fırsat kalmayacak. Ethan senin tek kurtuluşun."

"Asla!" Raven tükürdü ama Mathilda'nın gözlerindeki kararlılık Ethan'a bu konuşmanın henüz bitmediğini söylüyordu.

Oscar aniden, "Belki de Ethan ve Raven'ı biraz yalnız bırakmalıyız," diye araya girdi. Sesi sakın ve kararlıydı ama Ethan onun duruşundaki ince gerginliği fark etti.

Mathilda hazırlıksız yakalandığı için bir an sessiz kaldı. Birkaç gergin saniyenin ardından, "Pekâlâ," diyerek rahatladı. Sesi gergindi ve ayrılmadan önce Ethan'a dikkatli bir bakış fırlattı.

Ağır ahşap kapı Mathilda ve Oscar'ın arkasından kapandığında Ethan kendini Raven'la baş başa buldu. Kalbi göğsünde çılgınca çarpıyor, içini kaplayan korku ve beklentiyi yankılıyordu. Ailenin varlığının son kalıntılarının da ortadan kalkarak kendisini Raven'ın fırtınalı varlığıyla baş başa bırakmasını endişeyle izledi.

Ethan kendini nefesini tutarken buldu, ağır ahşap bariyer şimdi onu dünyadan ayıran tek şey olarak hizmet ediyordu

Dışarıda, aniden çok uzak ve kopuk görünen bir dünyada. Kapanan kapının yankısı kaybolurken, ardında odayı dolduran ve kulaklarında endişeyle çınlayan kalp atışlarının sesini güçlendiren boş bir sessizlik bıraktı. Bakışlarını Raven'a çevirdi, kızın ateşli gözleri hâlâ meydan okuma ve öfkeyle yanıyordu.

Vücut dili gergindi, yumrukları iki yanında sıkılıydı. Kavgaya hazır görünüyordu ve Ethan birden onunla yalnız kalmanın gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını merak etti. Fırtınalı varlığı göz korkutucuydu, öfkesi elle tutulur gibiydi. Onun etrafındaki havada çatırdayan elektrik gerilimini neredeyse hissedebiliyordu. Kendini içinde bulunduğu fırtınalı sularda yol alabilmeyi umarak sertçe yutkundu ama kızın öfkeli gözlerine bakarken, elinde olmadan alttan alta bir entrika ve açıklanamaz bir heyecan hissetti.

Raven'ın gözleri öfkeyle parladı. "Bu ne cüret Ethan!" diye tükürdü. "İtibarımı yerle bir ettikten sonra buraya gelip bana evlenme teklif etme cüretini mi gösteriyorsun?"

Ethan onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Başka seçeneğim yoktu, Raven. Seni başka bir adamla görmeye dayanamazdım. Özellikle de Anthony'yle."

"Buna hakkın yok!" diye karşılık verdi. "Bunu herkese böyle duyurmaya, beni küçük düşürmeye hakkın yoktu!"

"Ama üzgün olamam, Raven," diye ısrar etti Ethan. "Bunu yaptım çünkü... çünkü sana sahip olabilmemin tek yolu buydu."

Raven'ın sesi buz gibiydi. "Yaptığın şey için seni asla affetmeyeceğim."

"Ama hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım," diye karşı çıktı Ethan. "Seni seviyorum, Raven."

Alay etti. "Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Ethan. Beni gerçekten sevseydin, sırrımı bu kadar alenen ifşa etmezdin."

"Ama ben seni Anthony'yle sevgisiz bir evlilikten kurtardım," diye karşılık verdi Ethan. "Onun öfkesini gördüğünü biliyorum. Bunu sen de biliyorsun."

"Mesele bu değil Ethan!" Raven karşılık verdi. "Ailemin piyonu olmayı mı, Anthony'nin ödül karısı olmayı mı, yoksa kendi hayatıma sahip olmayı mı tercih ederim? Sen bütün bu seçenekleri elimden aldın. Artık sadece seninle yetinen bir baş belası olarak görüleceğim."

"Başkalarının ne düşündüğünü neden umursuyorsun?" Ethan sordu.

"Hayat böyle işte Ethan," diye cevap verdi Raven, sesi yorgun çıkıyordu. "Anlamıyorsun. Tüm bu toplumsal kısıtlamalardan kurtuldun.

hayatınız."

"Ben cinayetle suçlanan bir adamım. İnsanların yarısı hâlâ bu olayla bir ilgim olduğuna inanıyor. Dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Olmadığım bir şey olarak etiketlenmek. Ama hakkımda yayılan söylenti ve yalanların üstesinden geldim. Görmüyor musunuz? Ben özgürüm ve sana sunmak istediğim şey de tam olarak bu," diye karşılık verdi Ethan. "Eğer benimle evlenirsen, yapmak istediğin her şeyi yapmakta özgür olabilirsin. Yaz, resim yap, dünyayı gez. Hiç fark etmez. Her şey sana açık olacak ve içinde sıkışıp kaldığın yalanı daha fazla yaşamak zorunda kalmayacaksın."

Raven ona baktı, gözleri ihanetle doluydu. "Seni affedemem Ethan. Evliliğimiz yaldızlı bir kafesten başka bir şey olmaz."

"Seni kafese tıkmak istemiyorum, Raven. Seni manipüle etmeyeceğim. Senin için en iyisini istiyorum," diye yanıtladı Ethan.

"Eğer bu doğru olsaydı, sırrımı ifşa etmezdin," dedi Raven.

"Ama bu bir sır olmamalıydı, Raven," diye ısrar etti Ethan. "Beni sahte bir nişanın içine çektin ve ikimiz de bu maskaralığa uyduk. Yazmak, özgür olmak istedin ama bu özgürlüğün sonuçları da var, toplum tarafından dışlanma olasılığı da dahil."

"Bunu bana çevirmene izin vermeyeceğim," dedi Raven kararlılıkla. "Dünyaya kim olduğumu söylemeseydin her şey çok güzel olacaktı."

"Gerçekten Anthony ile daha mutlu olacağını mı düşünüyorsun?" Ethan cevap verdi.

"Hayır, onu sevmiyorum," diye itiraf etti Raven.

Ethan kendinden emin bir ifadeyle, "Ama sen beni seviyorsun," dedi.

"Senden hoşlanıyordum," diye düzeltti onu. "Ama sen aramızda bir şey olması ihtimalini yok ettin. Sen bencilsin."

"Evet, Raven, ben bencilim," diye cevap verdi Ethan utanmadan. "Seni kendim için istedim ve bunu sana kanıtlamak için bugün seninle evleneceğim. Kış düğünü **umurumda** değil, sadece benim olmanı istiyorum. Liam'la ava gittim ve döndüğümde seni evimde ağlarken buldum. Eğer beni sevmeseydin, bu haberin seni bu kadar etkilemesine izin **vermezdin** ve ben de şu anda burada seninle evlenmeye hazır olmazdım. Dünyaya yalan söyleyebilirsin ama bana yalan söyleyemezsin. Beni önemseddiğini biliyorum."

"Senin gibi onursuz bir adamı asla önemseyemem ya da sevemem." Raven duruşunu korudu.

Ethan sırtını dikleştirdi. "Benimle evleneceksin, Raven. Seninle evlenecek başka kimse yok ve bu benim yaptığım şey yüzünden. Ama ne üzgünüm ne de senden utanıyorum. Seni kaybedemem ve kaybetmeyeceğim. Hayatımı bunu telafi etmek için harcayacağım." Adam ona dokunmak için uzandı ama kadın hemen geri çekildi. "Dışarı çıkıp sana biraz zaman vereceğim. Döndüğümde ailene bu gece evleneceğimizi duyuracağım."

Ethan odadan çıktığında Oscar ve Mathilda'nın endişeli bakışlarla karşılaştı. Kapı açıldığında Mathilda'nın yüzü aydınlandı. Raven elini sıkıca Ethan'ın elinin içine sokarken Ethan'a dik dik bakıyordu. Onun sertliğini hissedebiliyordu ama ne pahasına olursa olsun onu kazanacağına dair sessizce yemin etti.

"Bu gece düğünümüz var. Hazırlıklara başlayın."

BÖLÜM 26

Raven makyaj aynasının önünde ciddiyetle oturuyordu ama kendisine bakan kadına hiç dikkat etmiyordu. ile Kız kardeşi altın rengi saçlarına ipeksi teller geçirip bir geline yakışır şekilde karmaşık bir topuz yaparken kalbi korku ve umutsuzluktan ağırlaşmış, kendini uyuşmuş hissediyordu. Genellikle ateşli bir kararlılıkla parlayan kara gözleri şimdi içinde hissettiği boşluğu yansıtıyordu.

İhanete uğrayan ve köşeye sıkışan Raven, Ethan'la evlenmesine saatler kala kendini hayatını değiştirecek bir bağlılığın eşiğinde buldu. Kaçmak istiyordu ama Raven içten içe gidebileceği bir yer olmadığını biliyordu. Tuzağa düşmüş, güvenini yerle bir eden adamla evlenmeye zorlanmıştı. Ailesi, onun iç çalkantılarından habersiz, evin içinde düğün hazırlıklarıyla meşguldü.

Raven annesinin tüm kasabanın konuşacağı büyük bir düğün istediğini bilse de, Ethan'la olan evliliğinin konuşulacağını çok iyi biliyordu ama umduğu şekilde değil.

"İşte oldu," dedi Penelope, son püskülü de ilıştırırken.

Raven, Penelope'nin saçını ne kadar özenle yaptığına odaklandı. Ağlamaklı gözlerle sertçe yutkundu.

Kız kardeşinin çaresizliğini fark eden Penelope elini Raven'ın omzuna koydu. "Lütfen ağlama. O kadar da kötü değil."

Raven bir kaşını kaldırdı ve kız kardeşinin aynadaki yansımasına ters ters baktı. "Bunun nasıl iyi bir şey olduğunu anlayamıyorum Penelope," diye cevap verdi, sesi acı bir fısıltıya dönüşmüştü.

Ethan'la nişanlanmasının sadece bir oyundan, bir maskaralıktan ibaret olması gerekiyordu, Sezon sonunda bundan kurtulacaktı, ama şimdi kendini kalıcı bir bağın eşiğinde buldu, onu süresiz olarak Ethan'a bağladı.

"Onu asla affetmeyeceğim Penelope. Bundan sonra olmaz," dedi, sesi içi boş bir kararlılıkla doluydu. Kelimeler ağzından çıkarken, sadece kız kardeşine değil, kendisine de verdiği bir sözü yinelediğini biliyordu.

Penelope boğazını temizledi, bakışları aynada Raven'inkilerle buluştu. "İkili bir hayat süren Ethan değildi, Raven. Bir geçmiş olabilir ama bunu inkâr eden o değil. Benim durduğum yerden bakarsak, bunu kendi başına sen açtın."

Kelimeler, demir bir çiviye şiddetle vurulan bir tokmak gibi havada asılı kaldı. Raven gözlerini kırıştırdı, şok içinde kız kardeşine bakarken kalbi göğsünde çarpıyordu.

Oturduğu yerde dönen Raven, Penelope ayağa kalkarken gözlerini ondan ayırmadı. "Tam olarak ne diyorsun?" diye sordu sesi titreyerek.

Penelope dudaklarını yalarken derin bir nefes aldı. Ellerini önünde kavuşturarak gözlerini tekrar Raven'a çevirdi. "Söyle bana, Ethan nişanın bir maskaralık olduğunu biliyor muydu?"

"Evet," diye yanıtladı Raven.

"Peki yazar olduğunuzu öğrendiğinde tepkisi ne oldu? Çünkü umursamadığından oldukça eminim. Eğer umursasaydı, herkes öğrendikten sonra gelip seni istemezdi," diye açıkladı Penelope. "Anlamıyor musun? Her şeye rağmen hâlâ seninle evlenmek istiyor. Seni önemsiyor, Raven. Anthony'nin ne kadar çabuk çark ettiğini ve seninle olan nişanını nasıl bitirdiğini gördün ama Ethan'ın umurunda değil."

Raven sanki altındaki zemin yok olmuş gibi hissetti. Kendi aldatmacasına, kendi mağduriyetine o kadar dalmıştı ki bu karmaşık karmaşadaki kendi rolünü görememişti. Gözleri yaşlarla dolarken görüşü bulanıklaştı. Kendi ölümünün mimarı oydu.

Kendini güçsüz hissederek, dengesini koruyacak bir şeye uzandı. Gerçekler gözünün önünde olmasına rağmen, Ethan'a duyduğu öfke daha da artmıştı. Onun güvenine ihanet ettiği gerçeği, tutunabileceği tek şeydi.

"Ama o Ethan'dı!" Raven itiraz etti, sesi gergin ve çaresizdi. "Sırrımı herkese söyleyen oydu."

Penelope onun sözünü aniden kesti, sesi ısırcı ve keskindi. "Peki ya sonra, Raven? Sırrın ortaya çıktığı anda seni terk eden Anthony ile birlikte olmayı mı tercih ederdin? En azından Ethan sana karşı dürüsttü. Sana açık açık söyledi. Kaçmadı. Orada durdu ve sorumluluğu aldı. Ve dışarıda seni bekleyen kişi o. Aynı şeyi Anthony için söyleyebilir misin?"

Raven odasında volta atmaya başlarken yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Kimseyle evlenmek istemiyorum. Zaten bu maskaralığın tüm amacı da buydu. Ve şimdi hayatımın geri kalanında kendimi ona bağlamam gerekiyor. Bu nasıl adil olabilir? Bunların herhangi biri nasıl adil olabilir?"

Kapının çalınmasıyla Raven ve Penelope sarsıldı ve ikisi de sustu. Oscar omuzları geride, yüzü soğukkanlı bir şekilde odaya girdi. Oda sessizliğe gömülürken tavırları dikkat çekiyordu.

"Vakit geldi," diye duyurdu, sesi odada yankılanıyordu.

"Baba, lütfen!" Raven yalvardı, konuşurken sesi titriyordu. "Bana yardım etmek zorundasın. Ethan bana göre bir adam değil. Onunla evlenemem."

Oscar kaşlarını çattı, kızıyla yüzleşirken gözleri sertleşti. "Raven," diye başladı, sesi sertti, "seninle evlenmek isteyen başka kimse yok."

"Ama-"

"Aması yok," diye sözünü kesti Oscar, sesi yükseliyordu. "Ailemizin adı tehlikede. Benim işim tehlikede. Eğer bunu yapmazsan, mahvoluruz. Bu sadece seninle ilgili değil. Şimdi Ethan'la evleneceksin ve bunu ailemizin iyiliği için yapacaksın, yoksa yardım et de seni evlatlıktan reddederim ve şu anda seni gönderirim."

Sözleri odanın havasını emdi. Penelope'ye bakarken Raven'ın vücudundaki sıcaklık çekildi. Onun için başka bir seçenek yoktu. Evlenmek zorundaydı ve bu sondu.

Raven isteksizce merdivene yaklaşırken kalbi göğsünde çarpıyordu. Önünde duran süslemeler ona en iyi ihtimalle aceleyle bir araya getirilmiş, bu acımasız olaya biraz şenlikli bir çekicilik katmak için zayıf bir girişim gibi görünüyordu. Bir zamanların canlı renkleri olan çiçekler ve kurdeleler şimdi tıpkı mutlu bir düğün hayalleri gibi soluk ve donuk görünüyordu. Annesi bu karanlık duruma ışık tutmak için elinden geleni yapmıştı ama sonuç ruhsuz, aceleyle getirilmiş bir kutlama görüntüsüydü.

Karmaşık merdivenlerden yavaşça inerken Raven'ın gözlerinde yaşlar birikti, elleri destek için korkulukları kavradı. Her adım, kıyametine doğru atılmış bir adım gibi geliyordu. Pencereden terasa doğru bakarken boğazında bir yumru oluştu. Ethan onu bekliyordu, elleri gergin bir şekilde birbirine kenetlenmişti ve yüzünde hiçbir duygu yoktu. Arkasında, yüzünde sinirli bir ifade olan rahip bekliyordu.

Bir korku dalgası Raven'ın üzerine çöktü, buz gibi soğuk pençesi onu boğdu. Düğün gününün böylesine bir umutsuzlukla dolu olacağını hiç düşünmemişti. Bir zamanlar bu özel günle ilgili kurduğu neşeli ve naif hayallerin yerini, aşktan değil zorunluluktan yapılan bir evliliğin acı gerçekliği almıştı.

Durumun kesinliği kafasına dank etti ve Raven geri dönüş olmadığını anladı.

Ethan onun yanındaki yerini alırken, "Ne olursa olsun, çok hoş görünüyorsun," diye fısıldadı.

"Benimle konuşma," diye tersledi Raven dikkatini rahipte tutmaya çalışırken.

Yine de, söylenen her söz ve edilen her yeminle birlikte içinde kızgınlık ve öfke kabarıyordu. Ailesinin dikkatli gözlerinin sırtını deldiğini hissedebiliyordu.

Raven yere yığılmak istedi ama Ethan'a ona dokunması için bir sebep vermek istemedi.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," dedi rahip, sesi monoton ve mesafeliydi.

Raven kendini müebbet mahkûm edilmiş bir mahkûm gibi hissediyordu. Ethan eğildiğinde hafif bir alkış sesi duydu. Dudakları dudaklarını bulmadan önce başını çevirdi ve bir heykel gibi durarak onun durmasını bekledi.

Rahip, Raven ve Ethan'ın etrafında dolanırken, "Hepsi bu kadarsa," dedi.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim Peder Bryon," dedi Mathilda, elini sıkmak için rahibin yanına koşarak.

"Evet, bu şartlar altında..." Rahip Raven'a baktı ve Raven onun yargılayıcı bakışlarını hissedebildi; bu bakışlara alışmak zorunda olduğunu biliyordu.

"Gidelim mi o zaman?" Ethan elini Raven'a uzatarak sordu.

Dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırırken gözleri kısıldı ve adamın etrafından dolaşıp Penelope'ye doğru bir adım attı.

"En çok seni özleyeceğim," diye fısıldadı Raven, gözyaşlarını serbest bırakmak için nihayet yalnız kalabileceği anlara kadar geri sayarken.

Penelope kız kardeşini kucaklayarak, "Her şey en iyi şekilde sonuçlanacak," dedi. "Göreceksin."

Araba kaldırım taşlarında takırdayarak ilerlerken Raven ve Ethan rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü. Her geçen an, ailesinin evinin tanıdık silueti giderek uzaklaşan mesafenin içinde soluk bir leke haline gelene kadar gözden kayboluyordu.

"Tören ne kadar aceleyle getirilmiş olsa da oldukça güzeldi. İstedğin gibi olmadığı için üzgünüm," dedi Ethan, havadan sudan konuşmaya çalışarak.

Raven ona yan gözle bile bakmayı reddederken, "Bununla ilgili hiçbir şey istediğim gibi değildi," diye homurdandı.

"Bana kızgın olmanızı anlıyorum ve bu geceyi size bağışlıyorum, Leydi Whitland," dedi Ethan, sesinde Raven'ı rahatsız eden bir neşe vardı. "Surat asın, ağlayın, öfkeyle bir şeyler fırlatın, umurumda değil. Ama artık ölene kadar benim karımsın ve bu konuma saygı duyacaksın."

"Saygı mı? Sen saygı hakkında ne bilirsin ki? Ne yaptığını göremeyecek kadar kör müsün?"

"Ne yaptığımı biliyorum ve üzgün olduğumu söyledim ama sana olan ihtiyacımı anlamıyorsun. Sen benim için tüm mal varlığımdan, cüzdanımdaki paradan ya da aramızda çıkabilecek dedikodulardan daha önemlisin. Bunlar umurumda değil. Tek umursadığım sensin. Ve Anthony'nin, onca insan varken, sana sahip olması düşüncesine katlanamam."

"Yani," diye tersledi Raven, "beni açgözlülüğün yüzünden mi mahvettin? Bunu bilmem gerekirdi. Penelope bağlanmamam konusunda beni uyarmıştı, zarar göreceğimi söylemişti. Kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin ama bunu çatıdan bağırarak da söyleyebilirdin."

"Hangisi sizi daha çok rahatsız ediyor? İnsanların David Thornhill'in kim olduğunu bilmesi mi yoksa bunun artık bir sır olmaktan çıkması mı? Gerçekten başka biri olarak daha iyi yazdığını mı düşünüyorsun?"

"Yazmak mı? Bir daha asla yazamam. Anlamıyor musun? Beni mahvetmekten fazlasını yaptın - bu dünyada bana zevk veren tek şeyi çaldın ve onu asla geri alamam," diye karşı çıktı Raven, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kendini dağılmaktan korumaya çalışırken sesi duygusal karmaşasının altında bükülüyordu. "Size yemin ederim Lord Whitland, benimle evlendiğinize pişman edeceğim sizi."

Ethan öne doğru eğildi, gözleri onunkilerde sabitti. "Şu anda benden nefret ediyor olabilirsin," dedi, "ama eninde sonunda sevgini kazanacağım. Daha önce inatçı olduğumu düşünüyordun ama inatçılığın ne demek olduğunu bilmiyorsun."

Nefesinin altında mırıldandı, "Bundan şüpheliyim."

Ethan'ın evine vardıklarında, orayı son gördüğü zamankinden çok farklıydı. Bunun artık sadece bir ev olmadığını anlamıştı.

Ethan'ın mülkü ama artık onun da mülkü. Kasabanın eteklerinde, her şeye çok yakın, hoş bir malikane gibi görünen yer artık onun kafesiydi.

Araba durduğunda Ethan, "Evine hoş geldin," dedi. Dışarı çıktı ve ona elini uzattı ama Raven gözleri meydan okumayla parlayarak onu reddetti ve çenesi yukarıda, gözleri onu bir mezar gibi içine kapatacak olan büyük ahşap kapılara odaklanmış bir şekilde arabadan dışarı çıktı.

Ethan'ı beklemeyi reddederek ön kapıya doğru hışımla yürüdü.

"Lordum," diye selamladı genç bir hizmetçi kapıyı açarken.

Raven kızın yanından geçerken gözlerinin büyüdüğünü fark etti.

Ethan, "Rebecca, yeni gelinime odamı gösterme nezaketinde bulunur musun?" dedi.

Raven'ın soğuk bakışları Rebecca'dan Ethan'a kaydı ve tekrar geri döndü. "Evli olmamız seninle yatacağım anlamına gelmiyor. Kendi odamı istiyorum, tercihen malikânenin karşı tarafında. Senden ne kadar uzakta olursam o kadar iyi."

Ethan'ın yüz hatlarında hayal kırıklığı belirdi ve derin bir iç çekti. "Benim odam daha büyük ve şu anda nasıl bir kriz içinde olduğunu görünce, eşyalarımı yok etmekten zevk alabileceğini düşündüm."

"Misafir odası," diye ısrar etti Raven yan gözle bile bakmadan, "yeterli olacaktır."

Rebecca, Raven'ın omzunun üzerinden Ethan'a bakarak yönünü bulmaya çalıştı. Dönüp Ethan'ın tepkisinin ne olacağını görmemek için Raven'ın tüm gücünü kullanması gerekiyordu.

Ethan, Raven'ın sinirlerini bozmaktan başka bir işe yaramayan yumuşak ve ağırbaşlı bir ses tonuyla, "Hanımefendi nasıl isterse," dedi.

Raven hizmetçiyi yeni odasına kadar takip ederken Rebecca, "Bu taraftan leydim," dedi. "Malikânenin bu tarafını çok daha güzel bulacaksınız, özellikle de sabah ışığında."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Raven, hizmetçiye karşı bu kadar sert olmamaya çalışarak. Ne de olsa Raven'ın orada mahsur kalması Rebecca'nın suçu değildi ve Raven hayatta kalmak istiyorsa konuşacak birine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Rebecca, Raven'a bakmaya cesaret ederek, "Lord Whitland'ın evlenmesine şaşırdım," dedi. "Anladığım kadarıyla asla bir gelin bulamayacaktı."

"Böyle şeylerden bahsetmemeyi tercih ederim," dedi Raven, böyle şeylerden bahsederse tüm bunların daha gerçekçi geleceğini biliyordu.

Bir yanı bu kâbustan uyanmayı diliyordu ama gerçek hayal edebileceğinden çok daha kötüydü.

"Elbette, beni bağışlayın leydim. Lord Whitland'ın dikkatini çektiğinize göre son derece özel biri olmalısınız. Bu kesinlikle herkesin başarabileceği bir şey değil, yine de buradasınız."

Rebecca yatak odasının kapısını açarken Raven, "Evet," diye iç geçirdi. "İşte buradayım."

Geniş odaya adım attıklarında Raven'ın gözleri büyüdü. Oda zarafet ve konforun vücut bulmuş haliydi. Odanın merkezinde, avizenin yumuşak ışıltısı altında parıldayan en iyi saten çarşaflarla süslenmiş büyük, sayvanlı bir yatak duruyordu. Raven etrafına bakınırken elini ağzına bastırdı.

Büyük, el yapımı bir şömine bir duvarı kaplıyordu ve şömine rafına kadar uzanan karmaşık oyma sarmaşık detayları vardı. Rebecca hızlıca ateşi yaktı ve Raven alevlerin dans eden ışığını yansıtma biçimine hayran kalmaktan kendini alamadı. Odanın havasız atmosferine sıcak ve davetkâr bir hava katıyordu. Şöminenin karşısında bir çift kapı vardı.

Raven'ın gözleri odayı taradı, bakışlarında gözle görülür bir şaşkınlık kıvılcımı parladı. İhtişamlı bir oda bekliyordu ama bu tamamen başka bir şeydi. Eğer burası misafir odasıysa, Ethan'ın odasının neye benzediğini merak etmekten kendini alamadı. Yüzündeki kısa süreli merak titreşiminin yerini bir kaş çatmanın almasıyla bu düşünceden çabucak vazgeçti.

Raven dizleri titreyerek çift kapıya yaklaştı ve kapıları açtı. Ethan'la yaşadığı ilk özel anın anıları zihninin ön saflarına hücum edince kalbi hızla çarpmaya başladı. Derin bir nefes alarak düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı ama faydası olmadı. Ayın gümüşü ışığıyla öpüşen bahçe, serin gece havası yanaklarını öperken onları içinden çekip çıkardı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Rebecca sordu.

Düşüncelerinden sıyrılan Raven, hizmetkârın orada olduğunu bile tamamen unutmuş olmanın şaşkınlığıyla başını çevirdi. Başını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi.

Rebecca kapıda durup Raven'ı içeri kapatmaya hazırlanırken, "Acıktıysan bir tepsi yemekle birini gönderebilirim," diye teklif etti.

"İyi olacağım," diye yanıtladı Raven.

Kapılar üzerine kapandı ve sessizlik boynuna bağlanmış bir değirmen taşı gibiydi. Yere yığıldı, günün ağırlığı sonunda onu alt etmişti. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

"Aramızdaki kıvılcım her neyse artık yok ve yemin ederim Ethan Holloway, yapacağım son şey olsa bile seni benimle evlendiğine pişman edeceğim."

BÖLÜM 27

E, koridordan geçip çalışma odasına doğru yürürken bir yandan da yaptıklarını düşünüyordu. Raven'la evlenmesi için başka bir yol. Ama zihninde hangi senaryo canlanırsa canlansın, Ethan seçtiği yolun ileriye giden tek yol olduğundan emindi.

Raven'ın böyle bir tepki vereceğini hiç düşünmemişti. Bir yanı kızacağını biliyordu ama ona karşı kin beslemesi aklının ucundan bile geçmemişti. Ne de olsa Raven'ın nasıl tepki vereceğini nasıl tahmin edebilirdi ki? Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve Raven'ın onu affedip affetmeyeceğini, hatta bir arkadaş olarak görüp görmeyeceğini merak etti.

Yine de, kalbinin derinliklerinde, yaptıklarının onu sırrının ve Toplumun zincirlerinden kurtardığına dair sarsılmaz bir inanca sahipti. Eğer inatçılığının ötesini görebilseydi, ona özlemini çektiği özgürlüğün biletini vermişti.

Çalışma odasına ulaştığında, farkında olmadan kravatını gevşetti. Verdiği kararın ağırlığı çok daraltıcı görünüyordu. Sandalyesine çöktü, kendini içinde bulduğu duygu ve seçim labirentini düşünürken dudaklarından bir iç çekiş kaçtı.

Sadık hizmetkârı James çalışma odasına girmeden önce kapı yumuşak bir şekilde çalındı.

"Rahatsız ettiğim için bağışlayın Lordum, ama yemek hazır," diye anons etti, sesi yumuşak bir şekilde yankılanıyordu.

Ethan burnunun kenarını sıkarak Raven'ı yemeğe davet edip etmemesi gerektiğini düşündü. At arabasıyla eve dönerken yaptıkları konuşmadan Raven'ın onunla hiçbir şey yapmak istemediği anlaşıyordu.

"Teşekkür ederim James," dedi Ethan.

"Misafirinizi çoktan bilgilendirdim," diye devam etti James ve Ethan'ın kaşlarının umutla kalkmasına neden oldu. Sertçe yutkundu ve koltuğunda kaydı.

"Peki o ne dedi?" Ethan, hizmetkârın her sözüne asılarak sordu.

"Hanımefendi odasında yemek istiyor," diye cevap verdi James.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Ethan, sesi hayal kırıklığıyla gerilmişti. "Eh, Leydi Whitland böyle istiyorsa, öyle olsun."

"Leydi Whitland?" James şaşkınlıktan sesi titreyerek sordu.

"Evet, Raven Holloway, Whitland Markizi. Bir saat önce gelinim oldu ve ona öyle davranılmasını sağla," dedi Ethan dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirirken.

Raven'ın karısı olacağı düşüncesi bile en karanlık bulutları kovmaya yetiyordu.

"Çok iyi, Lordum. Peki evin hanımı, her şeyi istediği gibi değiştirme özgürlüğüne sahip olacak mı?"

Ethan masasından başını kaldırdı, yüz hatları yumuşamıştı. "Elbette. Raven istediği değişiklikleri yapmakta özgür hissetmeli. Burası artık benim olduğu kadar onun da evi. Burada rahat etmesini ve hoş karşılandığını hissetmesini istiyorum."

"Ama Lordum, sorma cüretini gösterebilirsem, neden yeni gelininizle birlikte değilsiniz?" diye sordu hizmetkâr, sesinde bir merak iziyle.

Ethan derin bir iç çekti. "Karmaşık bir durum."

Hizmetçi bilerek başını salladı. "Bu tür evlilikler genellikle öyle olur ama Hanımefendileri yola gelecektir. Sadece umudunuzu kaybetmeyin."

Ethan sandalyesinde arkasına yaslandı, deri ağırlığı altında gıcırdıyordu. "Peki onun iyiliğini tekrar nasıl kazanabilirim James?"

"Çiçekler ve mücevherler, Lordum. Bunlar hanımların takdir ettiği standart sevgi göstergeleridir," dedi James düşünceli bir ses tonuyla.

Ethan başını salladı. "Raven'ın böyle şeylerden etkilenecek bir tip olduğunu sanmıyorum ve nasıl devam edeceğimi bilemiyorum." Durakladı, derin düşüncelere dalmıştı. "Yarın odasına kahvaltı göndert. Ve... bir buket çiçek de ekleyin. Benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmek için taze, güzel ve canlı çiçekler."

James hafifçe eğildi. "Pekâlâ, Lordum. Şafakta çiçekleri bizzat ben toplayacağım." Ardından Ethan'ı çalışma odasında bir kez daha yalnız bırakarak geri çekildi.

Etrafına göz gezdiren Ethan yavaşça ayağa kalktı ve yemek salonuna doğru yola koyuldu. Raven'ın en azından yemeğe geleceğini ummuştu ama eğer evlilikleri boyunca odasında kalmak istiyorsa, bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Yemek salonuna yaklaştığında Rebecca'yı bir tepsi taşıırken yakaladı. Raven'ın odasına gitmekte olduğuna şüphe yoktu ve Ethan'ın aklına parlak bir fikir geldi.

Ethan, hızla yanına koşan hizmetçisine parmağını sallayarak, "Rebecca, bir dakika buraya gelebilir misin?" dedi.

Adam tepsiyi gözden geçirirken başını hafifçe eğdi. İçinde fazla bir şey yoktu; armutlar, yemek ekmekleri ve yarım kızarmış tavuk.

"Bu Markiz için mi?" Ethan sordu.

"Evet, Lordum," diye yanıtladı Rebecca. "Leydi Hazretleri yemeğinin kendisine getirilmesini istedi."

"Onu bekletmemeliyiz. Maddeye ihtiyacı olduğuna eminim. İzin verirsiniz," dedi Ethan, tepsiyi işaret ederek.

Ethan tepsiyi onun elinden alırken Rebecca'nın gözleri irkildi.

"Yemeğimin hemen getirilmesini sağla. Her şey aynı olacaksa önce Raven'inkini getirmek isterim," diye emretti Ethan dikkatle merdiven boşluğuna doğru manevra yapmadan önce.

Ethan özel kamarasına çıkan büyük merdivene yaklaşıırken bu görevin hayal edebileceğinden çok daha zor olabileceğini fark etti. Tepsi ağırdı ve tecrübesiz ellerinde hantal duruyordu.

Basamakları tırmanmak, bir yandan asil tavrını korumaya çalışırken bir yandan da yiyeceklerin düşmemesini sağlamak için mücadele ettiği hassas bir dansa dönüştü. Her basamağın yüksekliği artıyor ve tepsi her adımda ağırlık kazanıyor gibiydi. Kolları bu alışılmadık yükün altında ağrıyordu ama yine de devam etti.

Sonunda Raven'ın kapısına ulaşan Ethan derin bir nefes aldı ve tepsiyi tek eliyle dikkatlice dengeleyerek kapıyı çaldı. Onun

Kulakları Raven'ın yaklaşan narin ayak seslerini duymak için zorlanırken sinirleri gerildi.

Sertçe yutkunarak bekledi.

"İçeri gel," diye cevap verdi Raven.

Ethan kapı koluna uzandı ve kapıyı açtığıında Raven'ı şöminenin karşısındaki sandalyede otururken buldu. Ağlamaktan yanakları nemlenmişti ve onu böyle perişan görmek Ethan'ın kalbini kırdı. Ethan odanın derinliklerine doğru ilerleyip tepsiyi yanındaki küçük masaya koyarken Raven ona bakmadı.

"Hepsi bu kadar," diye cevap verdi dönerken. Oturduğu yerde sarsılarak neredeyse geriye doğru düşerken gözleri şokla açıldı. "Ne yapıyorsun sen? Çık dışarı. Hemen. Seni görmek istemediğimi söyledim ve bunu daha iyi hale getirmek için bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Raven, lütfen," diye başladı Ethan, Raven ayağa fırlayıp ondan uzaklaşırken.

"Söyleyeceğin tek bir kelimeyi bile duymak istemiyorum, şimdi defol!" Raven bağırdı.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyordu ve Ethan, Raven'ın acısını bir gösteriye dönüştürmemesi gerektiğini biliyordu. Hızla kapıya yöneldi ve bir süre öylece durdu. Kalbi onun için acıyordu ve kollarını ona sarıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istese de şüphe düşüncelerini bulandırıyordu.

Ya beni hiç affetmezse? Hayatımın geri kalanını böyle mi yaşayacağım?

Ethan başka bir şey söylemeden geri çekildi ve kapıyı kapatarak Raven'ı varlığından uzaklaştırdı. Merdivenlerden geri yürüdü ve yemek salonuna ulaşana kadar dolaştı. Yerine oturdu ve yanındaki boş sandalyeye baktı.

Yarın farklı olacak. Yarın kendine gelecektir.

Ertesi sabah da daha iyi değildi. Ethan dışarıda, Raven'ın balkonunun altında durmuş, onu bir an olsun görebilmeyi umuyordu ama yakalayabildiği tek şey Raven'ın korkuluklardan aşağı attığı çiçekler ve yazdığı notun konfeti gibi yağmasıydı. Omuzları çökmüş ve yüzüne sert bir ifade yerleşmiş bir halde malikâneye geri döndü.

James, Ethan'ın mutfağa girdiğini görünce, "Markiz'in çiçekleri beğendiğini sanmıyorum," dedi.

Ethan, "Hayır, öyle görünmüyor," diye cevap verdi.

"Belki de yapmanız gereken şey onu mücevher yağmuruna tutmaktır, Lordum. Kraliçe Anne'e yakut, elmas ve zümrütten kolyeler hediye edildiğini duymuştum. Belki de Markiz'in kalbine giden yol ışıltılı şeylerden geçiyordur?" diye önerdi aşçı ve ardından içten bir kıkırdama geldi.

Ethan'ın gözleri parladı. "Molly, sen bir dahisin," dedi, tavrı hızla değişiyordu. "James, annemin mücevherlerini çalışma odasına getirir misin?"

"Bunları vermek istediğine emin misin? Ya da mahvolduklarını görmek?" James parmaklarının ucuyla oynarken çekingen bir tavırla sordu.

"Karıma her şeyimi vereceğim," dedi Ethan, "buna annemin ıvr zıvırları ve süsleri de dahilse, öyle olsun."

Ethan hızla çalışma odasına döndü ve Raven'a bir not yazmak için oturdu. James odaya girdiği sırada içini döktü ve annesinin değerli taşları babasından nasıl aldığıının hikâyesini anlattı.

"Lordum," dedi James, kutuyu Ethan'ın önündeki masaya koyarken sesi titriyordu, "bu taşların nesillerdir ailenize ait olduğunu biliyorsunuz. Ve onları kırık ya da hasarlı bulmaktan nefret ederim."

Ethan eski kutuyu yavaşça açtı ve ortaya iki çarpıcı kolye çıktı. Onlara bakmayalı uzun zaman olmuştu ama Raven'ın dikkatini çekecek başka bir şey yoksa bile bu kolyelerin kesinlikle çekeceğini biliyordu. İlki görkemli bir zümrüt dizisiydi ve koyu yeşil renkleri ona büyülü bir ormanı hatırlatıyordu. Her bir mücevher karmaşık bir şekilde kesilmiş ve parlatılmış, ışıldayan altından bir bandın içine yerleştirilmişti.

İkinci kolye, göz kamaştırıcı kırmızı ışıltılarıyla parlayan bir gün batımını andıran yakutlardan oluşuyordu. Her bir yakut ortamdaki ışığı yansıtarak kolyenin içinde bir ateş varmış gibi görünmesini sağlıyordu. Yakutların parlaklığı narin, gümüş bir zincirle uyumlu bir şekilde dengelenmişti.

Ethan mektubu mühürleyip kutuya yerleştirirken sarsılmaz bir kararlılıkla, "Raven'ım biraz sinirli olabilir ama bu yadigârların önemini anlayacaktır," dedi. "Şimdi, eğer bunları karıma teslim edersen."

James biraz endişeli bir şekilde kutuyu aldı ve Ethan'ın hediyelerinin en azından Ethan'ın orada bulunmasına yetmesi için dua ederek yanından ayrıldı.

Yemek zamanı. Ama akşam yemeği geldiğinde Ethan kendini bir kez daha yalnız otururken buldu.

Günler haftaları kovaladı ve Ethan, Raven'a güzel elbiseler, mücevherler ve hoşuna gideceğini düşündüğü kitaplardan oluşan hediyeler yağdırmaya devam etti. Yine de, ona ne gönderirse göndersin, hiçbir kelime veya açıklama olmadan geri dönüyorlardı.

Ethan, Raven'ı kazanmanın kolay olmayacağını biliyordu ama onun ruh halinde bir değişiklik olmasını umuyordu. Yine de onunla yolu her keştiğinde çenesini yukarı kaldırıyor ve geldiği yoldan geri dönüyordu. Elbette, Ethan'ın personelden aldığı cesaretlendirici sözler zamanla azalıyor gibi görünüyordu, ancak sevgisinin simgeleri hiç **azalmadı**.

Ethan her gün Raven için en az bir güzel şey yapmaya özen gösteriyor, ısrarıyla onu yıpratmayı umuyor ve her gece aynı şeyi kendi kendine tekrarlıyordu...

Yarın... yarın farklı olacak.

BÖLÜM 28

Sabah ışığı perdelerin aralığından sızarak Raven'ı rüyasız uykusundan uyandırdı. Yumuşak bir ses çıkardı. Hoşnutsuzlukla inledi ve yastığı hızla başına çekerek uykunun boşluğuna geri dönmeye çalıştı. Kapının hafifçe vurulması istenmeyen bir davetsiz misafirdi. Malikânenin sınırları içinde hapsolduğu kasvetli bir günle daha yüzleşmeye hazır değildi. Bir yanı yeniden dış dünyayı deneyimlemeyi, parkta gezinmeyi ve doğanın açık havasının tadını çıkarmayı arzuluyordu. Yine de dünyayla nasıl yüzleşebilirdi?

Rebecca odaya girdiğinde her zamanki gibi neşeli bir ifadeyle, "Günaydın Leydim," dedi. "Yine güzel bir gün."

"Bunu nasıl söylersin?" Raven inledi, sesi yastık tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Raven hizmetçinin odada dolaşan ayak seslerini dinlerken Rebecca, "Güneş parlıyor, kuşlar şarkı söylüyor ve sen hâlâ sağlıklısın," diye cevap verdi.

"Ama özgürlüğüm değil," dedi Raven, yastığı yüzünden savurup gözlerini kısarak odaya dolan ışığa bakarken.

"Ne demek istiyorsun? Lord Whitland seni içeride hapsedmiyor," diye yanıtladı Rebecca, Raven'ın giymesi için güzel bir elbise çıkarırken. "Aslında, ne istersen yapman için seni cesaretlendiriyor."

Raven kendini geriye yaslayıp yatak başlığına yaslanırken hoşnutsuzlukla ofladı. Yastığı göğsüne sıkıştırdı ve sanki bir kalkanmış gibi tuttu.

"Ne dilersem mi? Ha. Tek dileğim yaldızlı kafesimden kurtulmak, gidip arkadaşlarımı ve ailemi yeniden görmek. Hyde Park sahasını görmeyeli ya da kız kardeşimle pall mall oynamayalı aylar oldu."

Rebecca, "Benim durduğum yerden, sizi bunları yapmaktan kendinizden başka kimse alıkoyamaz Leydim," diye cevap verdi.

Raven Rebecca'ya küçümseyen bir bakış fırlattı, keskin gözleri buz parçaları gibi delip geçiyordu. İfadesi, söylenen sözlerin cüretkârlığına inanmakta güçlük çekiyormuş gibi bir kuşkuydu.

Bu buz gibi yanıtta rahatsız olmamış gibi görünen Rebecca kapıya doğru adım atarken gülümsedi. "Ben kim oluyorum da böyle bir tavsiyede bulunuyorum?"

"Hayır, lütfen," dedi Raven ona doğru uzanarak. "Özür dilemesi gereken benim. Sadece çok stresli bir dönem geçirdim ve sinirimi senden çıkarmamalıyım."

Rebecca yaşadığı şoku gizlemeye çalışarak başını salladı. Sertçe yutkundu ve Raven'a bir gülümseme gönderdi. "Hadi seni giydirelim, olur mu? Belki yeni bir kıyafet moralini düzeltir."

Rebecca giyinmesine yardım ederken Raven kendini çelikleştirdi. Kumaş, geçmişin bir fısıltısı gibi tenini okşuyordu ve Raven o günkü ruh haline ne kadar uygun olduğuna hayran kalmaktan kendini alamadı. Küçük masaya geçmeden önce Rebecca'ya teşekkür etti, sandalyeye oturdu ve tepsideki yiyecekleri karıştırmaya başladı.

"Başka bir şey varsa," dedi Rebecca kapıya doğru ilerlerken. "Sormaktan çekinmeyin."

Rebecca odadan çıkıp onu düşünceleriyle baş başa bırakırken Raven, "Teşekkür ederim," dedi. Tepsiye baktı ve kalbi tepsiyi görünce katılaşıırken başını iki yana salladı.

Bir kez daha, Raven'ın en sevdiği şeylerdi - Brea ile taze pişmiş ekmek ve dumanı tüten bir fincan papatya çayı. Yemeğin kokusu baştan çıkarıcı olsa da, Raven iştahının kendisinden kaçtığını fark etti. Bakışları tabağın yanında duran küçük parşömen parçasına kaydı. Bu, Whitland Malikânesi'ne geldiğinden beri her gün gördüğü tanıdık bir manzaraydı.

Kâğıdın ön yüzüne karalanmış el yazısına bakarken, "Şimdi ne olacak?" diye acı acı homurdandı. "Ne zaman öğrenecek?"

Dudağını ısırarak kendini tereddüt içinde buldu, mektubu açmayı düşünürken parmakları notun üzerinde geziniyordu. Sinirli bir iç çekişle parşömeni kaptı ve parmaklarıyla mührü yırtarak açtı.

Sevgili Raven'ım,

Bu mektubun sizi sağlıklı ve moralli bulacağına inanıyorum. Geçen gün bahçedeyken meşe ağacının dalına bir Mavi Alakarga kondu. Mavi ve beyazın canlı tonları bana gözlerinizdeki büyüleyici ışıltıyı hatırlattı. Beni terk etti

G n n z n bir öncekinden daha fazla sevinçle dolu olmasını içtenlikle diliyorum.

Misafir odasındaki talihsiz olay  duydum. Haliya dökülen boya nedeniyle  zg n olabilece inizi anlıyorum, ancak endi elenmemenizi rica ediyorum. Unutmayın, çevremize hayat veren, onları daha sevimli ve kişisel kılan kusurlardır. Ve eğer isterseniz, size yeni bir boya seti almaktan mutluluk duyarım.

Her zaman olduğu gibi, sizi ak am yemeğinde görmeyi umuyorum. Bana söyleyecek bir  eyiniz olmasa bile, varlı n z size eşlik etme i tah n  yat  tırmaya yeter. Ancak, yalnızlığı tercih ederseniz, odan a huzurlu bir alternatif olarak bahçeyi önerebilir miyim? Açan g llerin kokusu ve do an n yumuşak u ultusu kalbinize yat  tırıcı bir merhem olabilir.

Her zaman olduğu gibi, sonsuza dek  zg n m.

Seninkiler,

Ethan.

Raven'ın elleri mektubu sıkıca kavradı, kenarları gerginlikten buru tu. Kalbi göğsünde çarpıyor, s ylenmemi  kelimeler ve bastırılmış duygulardan oluşan bir kakofoni oluşturuyordu. İçinde bir ihanet fısıltısı yankılanıyor, acı bir pişmanlık duygusuyla karı ıyordu.

Hızlı ve kararlı bir hareketle k  dı buru turup sıkı bir top haline getirdi, gözleri ocaktaki  ıtırıtıyı yansıtan bir ate le parlıyordu. Buru turdu u mektubu   mineye fırlattı ve alevlerin a   zl l kle üzerine sıçramasını izledi. Mürekkeple yazılmış a k ve pişmanlık sözcükleri alevli diller tarafından tüketildi, k l ve dumandan başka bir şeye d n  medi. Ethan'ın geçtiğimiz haftalarda ona gönderdiği ve her biri aynı ateşli sonla kar ıla an önceki mektupların kalıntıları olan benzer küllerden oluşan bir yığın orada duruyordu.

Arkasını döndü, sönmekte olan közleri geride bıraktı ve çift kapıya doğru ilerleyip kapıları açtı. Sabahın serin ve berrak havası içeri doldu, temizleyici bir dalga gibi onu yıkadı. Dışarı  ıktı ve kapıları arkasından kapattı.  zerindeki bulutsuz gökyüzünün güzelliğini içine çekerken derin bir nefes aldı. Balkonun kenarına doğru yürüdü ve aşağıdaki geniş bah celere bakarken korkuluklara yaslandı.

Göz ucuyla, meşe ağacının gölgesinde oturan Ethan'ı fark etmeden edemedi. Gözleri elinde tuttuğu bir kitaba sabitlenmi ti ve onun balkonda olduğundan habersiz görünüyordu. Onun cazibesine bir kez daha teslim olmayı reddederek bakışlarını başka yöne çevirdi. Bir zamanlar sözünün eri bir adam olduğuna inandırmı tı onu, ama şimdi kalbinde ona karşı beslediği tek şey kızgınlıktı.

Ama orada dururken, huzurlu bir sükunetle çevriliyken, öfke ve incinmişlik katmanlarının altında gömülü olan küçük bir parça

Ethan'ın sözlerinde doğruluk payı olup olmadığını merak ediyordu. Raven bu düşüncenin aklına yerleşmesi için kendine zaman tanımadı ve hışımla odasına dönerek kendini bir kez daha dünyanın geri kalanından soyutladı.

Güneş şefkatle ufku öperken, akşam gökyüzüne bir dizi kehribar ve mor renk saçarken, Raven yardım edemedi ama o anın güzelliğini buldu. Kapı çalındığında tüm dikkatini manzaraya vermek için kitabını yere bırakırken derin bir iç çekti.

"İçeri gel," diye seslendi Raven omzunun üzerinden.

Rebecca elinde Raven'ın yemeğiyle dolu bir tepsiyle içeri girdiğinde kapı gıcırdayarak açıldı. Yemeğin kokusu odaya yayıldı. Pişmiş et ve kızarmış sebzelerin tatlı kokusu midesini bulandırıyor ve ağzının sulanmasına neden oluyordu.

Raven tereddütlü bir sesle Rebecca'ya döndü, gözleri onun getirdiği yemek tepsisine kilitlenmişti. "Bu akşam yemeğimi terasta yiyebilir miyim acaba?"

Rebecca dudaklarını çekiştiren gülümsemeye karşı koyarken gözleri büyüdü. Raven odasının sınırları dışında herhangi bir şeye ilgi göstermeyeli uzun zaman olmuştu ama Rebecca'nın şaşkınlığı hızla sıcak bir gülümsemeye dönüştü.

"Elbette," dedi Rebecca, Raven'ın nihayet dışarı çıktığını ve yalnızlığının ötesindeki dünyayı kucakladığını görmekten aşırı derecede heyecanlanmıştı. "Gidip senin için alanı hazırlayacağım ve hazır olduğunda seni arayacağım."

"Eğer çok zahmet olacaksa..." Raven söze başladı ama Rebecca başını salladı.

"Hiç sorun değil. Bu malikânenin sahibesi sizsiniz ve akşam yemeğini odanızın dışında yemek sizi memnun edecekse, o zaman öyle olacak," dedi Rebecca ve hızla arkasını dönüp odadan dışarı fırladı.

Raven biraz endişeli hissetmekten kendini alamıyordu. Sanki zorla odasına kapatılmış gibi değildi ve arada bir ortam değiştirmek için dışarı çıkmayı göze almıştı. Ama Ethan'ın mektubu ve Rebecca'nın sözleri içini kemiriyordu.

Keşfedecek yerleri varken neden tutsak kalsındı ki?

Raven derin bir nefes alarak cesaretini topladı ve odasından dışarı çıktı. Ethan'la karşılaşmayacağını umuyordu. Belki de orada olmayı planladığı için terası önermişti. Yine de böylesine güzel bir akşamı odasına kapanarak geçirme düşüncesi

oda çekici değildi.

Kararlı adımlarla merdivenlerden aşağı inmeye başladı ve Ethan'ın çalışma odasının önünden geçti. Şaşırtıcı bir şekilde boştu. Koridorda ilerlerken kalbi göğsünde çarpıyordu ve işte o kütüphanedeydi.

Ethan okuduğu kitabı bir kenara bırakıp başını kaldırdığında Raven olduğu yerde durdu ve bir anlığına donakaldı. Ethan'ın elinde kitabını görünce kalbi sıkıştı. Baştaki endişesinin yerini bir öfke dalgası aldı.

Ateş saçan bakışları ve hızlı adımlarıyla odaya daldı ve "Kitabımla ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Aslında," dedi Ethan, dikkatini ondan ayırmadan, "sanırım bu *benim* kitabım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Raven, kitabı masanın üzerinden alıp ona doğru sallamaya başladı. "Neden sende bu? Benimle alay etmeye mi çalışıyorsun? Bir daha asla yazamayacağım gerçeğiyle mi övünüyorsun? Bu kadar acımasız olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Kadın söylenirken Ethan kaşlarını kaldırdı. Kadın elini geri çekip kitabı ateşe atmaya hazırlanırken tek kelime etmedi. Hikâyelerini bir daha asla kaleme alamayacak olması yeterince kötüydü, ama kitaplarından birini onun elinde görmek dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Kız kitabı bırakmadan Ethan onu bileğinden yakaladı ve gözleri kızınkilere dikildi. Tek kelime etmeden kitabı kızın parmaklarından çekip aldı ve bir kez daha masanın üzerine koydu.

"İlk geldiğinizde size evi gezmenize ve dilediğinizi yok etmenize izin vereceğimi söylemişim. İntikamınızı almanız için size fazlasıyla zaman tanıdığımı inanıyorum, ancak bu zaman geçti ve böyle bir sanat eserinin bu şekilde yok edildiğini görmeyeceğim."

Kız gözlerinden süzülen yaşlara karşı koyarken Ethan elini bıraktı ve yeleğini düzeltti.

"Alabileceğin onca kitap varken neden bunu aldın?"

"Güzel bir hikâye, aslında en sevdiklerimden biri," diye yanıtladı.

"Artık benimle alay ettiğini biliyorum. Bana böyle işkence etmekten zevk mi alıyorsun?"

"Bu malikânede sana işkence eden kimse yok," diye cevap verdi Ethan. "Eğer böyle hissediyorsan, bunu kendi kendine yapıyorsun."

"Ben mi yapıyorum?" Raven'ın sesi titrerken kollarını iki yanına indirdi ve kendini tamamen sönmüş hissetti.

Ethan cesaretle, "Evet," diye cevap verdi. "Kimse seni odanda kilitli tutmadı. Kütüphane ve arazi de dâhil olmak üzere bu malikânenin hiçbir bölümüne erişiminizi engellemedim. Yine de sanki cüzzamlıymışsın gibi saklanmaya devam ettin. Belki odanızdan daha sık çıkmaya cesaret edebilseydiniz, dünyanın sizi sandığınız kadar hor görmediğini fark ederdiniz."

"Söylediklerinin tek kelimesine bile nasıl inanabilirim? Tek yaptığın yalan söylemek," diye tersledi Raven.

"Eğer bana inanmıyorsan, belki de ikinci bir görüş almalısın," dedi Ethan, Raven'ın etrafından dolanarak masadan bir kâğıt kaptı. "Al bakalım."

Ethan kâğıdı ona doğru fırlattı. Sayfalar Ethan'ın fırlatışının şiddetiyle etrafa saçılırken, kadın el yordamıyla kâğıdı aldı. Dikkatlice ince sayfaları tek bir topak haline getirdi ve ona baktı.

"Devam et," diye yalvardı, kadının kollarındaki kâğıtları işaret ederek. "Kendin için oku. Ton'da sizi destekleyen çok sayıda insan olduğunu göreceksiniz - hatta bazıları bir sonraki kitabınızı ne zaman yayınlayacağınızı soruyor."

Gazeteyi karıştırmaya başladığında Raven'ın yüzü belirsizlikle buruştu. Görüşler bölümüne ulaştığı anda gözleri büyüdü. Kelimeleri tararken kalbi midesine indi. Ethan yalan söylemiyordu. Orada, tüm dünyanın görmesi için siyah harflerle yazılmış, sütunlar dolusu yanıt vardı.

Bir okuyucu, Raven'ın çalışmalarına duyduğu hayranlığı dile getirerek, "*Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. David Thornhill adıyla yayın yapmış olması kimin umurunda? Keşke ben de onun kadar cesur olabilsem.*"

"Bu da ne böyle?" Raven soluk soluğa kaldı, gözleri sayfanın aşağısında ondan nasıl daha fazla kitap istediklerini belirten başka bir yorum bulmak için koştu.

Ethan, "Hayranlarınız," diye cevap verdi.

"Anlamıyorum," dedi Raven, okuyucularından gelen kelimeler bilinçaltına sızarken bir adım geri çekilerek.

"Belki de kendini gizlemesen, kadın bir yazar olmanın kimsenin umurunda olmadığını görürsün. Yüzlerce

Başarılı olmanız ve çalışmalarınıza devam etmeniz için tonlarca insan sizi destekliyor," diye açıkladı Ethan.

Raven gözlerini kısarak Ethan'a hançer gibi baktı. "Peki ya sen? Tekrar yazmama izin verecek misin?"

Ethan aralarındaki mesafeyi kapatırken derin bir nefes aldı. Onun üzerinde yükselerek, gözlerini onunkilerden ayırmasına izin vermedi. "Sana aşık olmamı sağlayan özelliklerinden biri de bu, Raven. Yazar olma hayalini asla yıkamazdım. Ne var ki sen kendinin en büyük düşmanınsın ve hâlâ anne babanın düşündüğü gibi düşünüyorsun; ne yazık ki gerçekten ne kadar olağanüstü biri olduğunu görüyorum."

"Bunları senin yazmadığını ve başka biri olduğunu iddia etmediğini nereden bileceğim?" Raven, Ethan'a karşı duyduğu öfkeyi eğip bükmeyi ya da askıya almayı reddederek sordu.

Ethan kitabı masadan alarak, "Ne istiyorsan ona inanacaksın," diye cevap verdi. "Ve belki günün birinde, sahip olman gereken role adım atacak cesareti bulacak ve kendini ruhuna yerleştirdiğin kural ve düzenlemelerden kurtaracaksın. Bunu senin için ben yapamam, sadece *sen yapabilirsin*. Ben sana kapıyı gösterdim, ama şimdi o kapıdan içeri adım atacak kişi sen olmalısın."

BÖLÜM 29

E, parmakları ıstakanın etrafında sıkılaşıırken bilardo masasının üzerine eğildi. Kaşları konsantrasyonla karışık bir şekilde çatılmıştı. ve atışına konsantre olmaya çalışırken hayal kırıklığına uğradı.

Bilardo elbette bir hassasiyet ve strateji oyunuydu ama bu gece Raven'dan başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Bilardo salonuna gelmenin onu malikânedeki yalnızlığından kurtaracağını ummuştı ama nereye giderse gitsin ya da ne yaparsa yapsın, Raven sürekli aklının bir köşesindeydi ve her düşüncesine musallat oluyordu.

Masanın karşısındaki Liam kendini beğenmiş bir gülümseme takınmıştı, gözleri parlıyor ve eğlencesini zar zor gizliyordu. Ethan'ın kafasının hiç de oyunda olmadığı açıktı, bu durum Liam'ın çok hoşuna gitmişti.

Ethan atışını yaparken toplar bilardo masasının etrafında şangırdadı, ancak bir tanesi bile herhangi bir cebe giremedi. Ethan'ın her zamanki hüneri onu terk etmiş gibi görünüyordu ve yerini tipik inceliğinden yoksun zayıf bir performansa bırakmıştı. Tipik bir isabet ve pürüzsüz kontrol gösterisi olan atışları artık yanlış ateşleme denemeleri ve yanlış hesaplamalardı.

"Bu hayatımda gördüğüm en acınası şey değil mi?" Liam kıkırdadı, Ethan onun ses tonundaki eğlenceyi anladığında umursamaz bir tavırla ıstakasına yaslandı. "Ethan, dostum, bugün gözleri bağlı bir bowling oyuncusu kadar isabetlisin."

"Ne diyebilirim ki? Bu kadar kötü olmak için yetenek gerekir," dedi Ethan, ses tonunu hafif ve havalı tutmaya çalışarak, ama içten içe kalbinin oyunda olmadığını tamamen farkındaydı.

Liam Ethan'ı masadan uzaklaştırdı ve ona hınzırca bir sırtış fırlattı. "İzle ve öğren, dostum." Bakışları masadan hiç ayrılmadan atışını sıraladı.

Liam kollarını hızlıca hareket ettirerek beyaz topu diğer toplara doğru gönderdi ve bu da köşe cebine en yakın top deliğe girene kadar zincirleme bir reaksiyon başlattı.

Liam yüzüne yayılan kocaman bir memnuniyet gülümsemesiyle, "İşte oldu," diye sevindi. "Şimdi sıra diğerlerinde."

Sonra bir başkasını, bir başkasını daha gönderdi, ta ki sonunda siyah 8'li top sorunsuzca hedef cebine girene kadar ve yüksek sesli bir zafer tezahüratıyla kazandı.

Ethan kazanmak için bir bahane bulmaya çalışarak, "Atışını yapmadın," diye alay etti.

"Son atışı senin yapmana gerek yok," diye takıldı Liam. "İçeri girmeyi başardım, önemli olan tek şey bu."

"Hayır," dedi Ethan şakacı bir tavrıyla onunla tartışarak. "Son atışı sen yapmalısın."

"Arasaydım beni duyar mıydın?" Liam kaşlarını kaldırarak sordu.

İşler ters gitmişti ve Ethan bunu biliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Liam, yüzünde muzaffer bir sırıtışla doğrulurken. "Oyun bitti. Normalde iki ucu keskin bir kılıçtan daha keskin olduğunu söylemeliyim ama bugün bir gülle kadar keskinsin."

Ethan, "O zaman bu maçta cüzdanımın tehlikede olmaması iyi bir şeydi," diye karşılık verdi.

"Evet, bugün seni temizlerdim, o zaman nerede yaşayacaktın? Sanırım karın sana bakabilir. Artık süslü bir yazar, değil mi? Bir şeyler katıyor olmalı. Yine de senin savurgan yaşam tarzına ayak uyduracak kadar kazandığından şüpheliyim." Liam masanın etrafında dolaşp ceplerden topları çıkarırken alay etti.

Ethan'ın gülümsemediğini fark eden Liam, Ethan'la göz göze **gelmek** için başını eğdi. Bir an durakladı ve gözleri muziplikle parıldarken gülümsemesi yumuşadı ve sorgulayıcı bir ifadeye dönüştü.

"Pekala, neler oluyor?"

Liam'ın sesindeki endişe onu düşüncelerinden uzaklaştırırken Ethan, "Hiçbir şey," diye yalan söyledi.

"Bir şeyler var dostum. Genelde bu kadar keyifsiz olmazsın. En iyisi şimdi söyle. Şimdi olay çıkarmamı istemezsin, değil mi?"

Ethan içini çekerek ensesini ovuşturdu. "Aklım başka yerde, Liam," diye itiraf etti, arkadaşının araştıran bakışlarından kaçınarak.

Liam masaya bir tur daha koymaya başlarken ona bilmiş bir bakış attı. "Bana bilmediğim bir şey söyle. Birincisi, oyuna bahis koymak istemiyorsun ve en basit atışları bile aptalca yapıyorsun. Şimdi orada durmuş, sanki hayatın en büyük gizemlerini düşünüyormuş gibi boşluğa bakıyorsun. Okula dönmüş, bize verdikleri sınavlardan birine çalışıyor olabilirsiniz. Seni bu kadar sinirli görmek biraz eğlenceli - çok sık gördüğüm bir manzara değil - ama bu derecede, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum."

"İki aydır evliyim ve karım benimle konuşmuyor. Bana yan gözle bile bakmıyor," diye yakındı Ethan.

"Ah, evlilik düşündüğün gibi olmadı mı?" Liam gözleri Ethan'ın kilitlenmiş bir halde alay etti. "Seni uyarmıştım Ethan. Evlilik aceleye getirilecek bir şey değil. Ama böyle bir başarıya imza attığın için seni takdir etmeliyim. Bana söylediklerine göre karınla başardığın şeyde ustalaşmak bir erkeğin yıllarını almış. Yine de neden şikayetçi olduğunuzu anlamıyorum. En azından onun hiçbir konuda dırdır ettiğini duymuyorsun."

Liam yeni bir oyun oynamayı bitirirken Ethan yüzünü buruşturdu. Raven'ın başının etini yediği düşüncesi şu anda o kadar da kötü görünmüyordu - en azından onunla konuştuğu anlamına geliyordu. Oysa hiçbir şekilde iletişim kurmuyordu ve bu durum onu hiç belli etmediği kadar rahatsız ediyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım bu noktada dırdırı tercih ederim. Aynı çatı altında yaşıyoruz ama günlerdir benimle üç kelimedenden fazla konuşmadı. Hiç konuşmuyor," diye açıkladı Ethan, Liam shot'ını almak için masaya eğilirken.

Toplar dağıldı ve Ethan geri çekilerek oyunun bir an önce bitmesini bekledi.

"Raven'ın dilsiz olacağı hiç aklıma gelmezdi," diye alay etti Liam.

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"O zaman malikânede işler nasıl yürüyor?" Liam masanın etrafında dolanırken bir kadeh daha içerek sordu.

Ethan, "Bana söylemesi gereken bir şey varsa, mesajlar hizmetkârlar aracılığıyla iletilir," diye açıkladı. "Ve biz asla aynı odada bulunmayız. Mesela geçen gün bir kitap bulmak için kütüphaneye gitmiştim ve onu orada kitap okurken buldum. Beni görür görmez kitabı kapattı ve tek kelime etmeden gitti. Artık ondan kaçtığım bir noktaya geldim ve eminim ki bir evlilik böyle olmamalı."

Liam tamamen anlamış gibi başını salladı ama Ethan, Liam'ın hiç evlenmemiş olduğunu ve kendisini asla aynı durumda bulamayacağını göz önünde bulundurarak, Liam'ın ona verebileceği hiçbir tavsiye olmadığını biliyordu. Hayal kırıklığı çok derindi.

Liam bir kaşını kaldırarak atışını hizaladı. "Peki sen tam olarak ne bekliyordun Ethan? Raven itaatkâr bir tip değil. Bunun olacağını bir mil öteden anlamıştım. Onu ifşa eden makaleyi senin yazdığın söyleniyor. Sana hep ne demiştim? Kadınlar kışın açan çiçekler gibidir. Onlara iyi bakmalı, korumalısın, yoksa solup giderler."

Ethan'ın yüzünde merhamet ifadesi belirdi. "Evet, sanırım onun öfkesinin her zerresini hak ediyorum, ama şimdiye kadar söner sanıyordum. Her geçen gün daha da soğuyor gibi görünüyor ve artık bu konuda ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Telafi etmeye çalıştınız mı?"

Ethan başını eğdi ve kaşlarını kaldırarak Liam'a öfkeyle baktı. "Elbette, denedim. Ona annemin mücevherlerini, seveceğinden emin olduğum ilk baskı kitapları verdim ve sonra elbiseler ve tatlılar vardı. Ona her gün bir mektup yazdım ve her yemekle birlikte odasına gönderdim. Bahçeyi görmelisin, toplanacak bir şey kalmadı. Ona taze çiçekler vermek için kasabadaki çiçekçiye başvurmak zorunda kaldım."

Liam Ethan'a baktı, yüzüne şok ifadesi kazınmıştı. "Demek bir kez olsun söylentiler doğruymuş."

"Ciddi misin? Ne zamandan beri dedikodu ve söylentileri dinliyorsun?" Ethan azarladı.

"Raven hakkındaki makaleniz çıktığından beri Ton'un konuştuğu tek şey o oldu. Çok popüler oldu, Ton'daki pek çok kadın onun hayallerinin peşinden gittiği için ne kadar cesur olduğunu söylüyor. Abigail ve Ruth onun hakkında konuşmayı bırakmadılar. Sanki tüm kadınlar için bir kurtarıcı haline geldi. Bana sorarsanız bu oldukça çıldırtıcı."

Liam sonunda bir atış kaçırıp ona atış yapma şansı verince Ethan'ın gözleri büyüdü. Yine de pek bir işe yaramadı. Ethan'ın akli ve kalbi oyunda değildi.

"Başka ne duydu?" Ethan çok hevesli görünmemeye çalışarak sordu. Kendini en kötüsüne hazırlamıştı.

"Söylentilere göre biraz... kafayı sıyırmış. Bir münzevi olmuş," diye ekledi Liam, tepkisini ölçmek için Ethan'a bakarak.

Ethan'ın gözlerinde savunmacı bir parıltı belirdi. "Onu suçlayabilir misin? Yazar olmak kadınlar için erkeklerden çok daha zordur."

Liam omuz silkerek masaya geri döndü, eğildi ve bir top daha soktu. "Peki, planın nedir Ethan?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," diye yanıtladı Ethan, sesine sızan bıkkınlıkla.

"Neden onu savunmuyorsun?" Liam, ses tonu meydan okurcasına sordu.

Ethan tersledi, "Savunulacak bir şey olsaydı savunurdum ama kelimelere karşı nasıl savunma yaparsın? Etrafta dolaşp herkesle tartışmaya girecek halim yok. Ve başka bir köşe yazısı yazmanın da bir fark yaratacağından şüpheliyim. İnsanların kafasında bir fikir oluştuktan sonra, fikirlerini değiştirmek zordur. Bu konuda yapabileceğim tek şey konuşmalarına izin vermek. Yalan söyleyen hiç kimse benim zamanıma değmez. "

Liam Ethan'a baktı, hayranlığı bakışlarından okunuyordu. "Aklını başında nasıl tutuyorsun bilmiyorum."

Ethan omuz silkkti, dudaklarında acı bir gülümseme vardı. "İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla dedikoduya maruz kaldım. Zor yoldan öğrendim ve keşke Raven'ı böyle şeylerden koruyabilseydim ama korkarım ikimizin de uzun zaman önce öğrendiği şeyi o da öğrenmek zorunda kalacak. Sevdiği şeyleri yapma özgürlüğü istiyorsa, korkularıyla yüzleşmek zorunda. Bunu onun için yapamam."

Liam bir kez daha eğilip atışını yaparken başını salladı, son top cebine girip bir oyunu daha bitirirken çıkan ses odada yankılandı. Yavaşça doğruldu, küçük bir inilti çıkarırken odağını kapı aralığına sabitledi.

"Onun burada ne işi var?" diye sordu, hızla kapıya arkasını dönerek.

"Kim?" Ethan odayı tarayıp Liam'ın küçümsemesinin kaynağını bulduğunda sordu. Gözlerini deviren Ethan'ın ifadesi düzleşti.

"İşte bir iki basamak aşağı indiğini görmek için para ödeyeceğim bir adam," diye homurdandı Liam. "Raven'la evli olmadığı gerçeğiyle övündüğünü biliyorsun. Makale çıkmadan önceki gece yaptığı o böhürlenmelerden sonra, bu konudaki tutumunu ne kadar da çabuk değiştirdi. Skandalın onlar evlendikten sonra ortaya çıkmamış olması üzücü."

"Dilini tut," diye azarladı Ethan. "Bahsettiğin kişi benim karım ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki düğün gecesi Raven'ın ırzına geçecekti ve bu da Raven'a benim verebileceğimden çok daha fazla zarar verecekti."

"Özür dilerim," dedi Liam. "Öyle demek istemedim. Ama gerçek şu ki, Anthony gibi adamlara bir ders verilmesi gerekiyor. Raven'ın ailesini, sevkیاتlarının limana gelmesini engelleyerek yok ettiği gerçeğiyle övünüyor. Ne tür bir adam başka bir aileyi bu şekilde mahvetmekten gurur duyar?"

Ethan birasını eline alıp höpürdeterek içerken gözleri kısıldı. "Şuna bakar mısın, sanırım bir içkiye daha ihtiyacım var. Ya sen?" diye sordu, gözleri muziplikle parlıyordu.

Liam başını sallarken küçük bir kıkırdama çıkardı. "Bir tur daha atabilirim. Ama sen ne yapmayı planlıyorsun? Dedikoduları durdurmaya çalışmanın zaman kaybı olduğunu söylemiştin."

Ethan omuz silkerek sırtmaya başladı. "Ateş **ateşle** yenemeyeceğimi hiç söylemedim."

Bara doğru ilerleyen Ethan, Anthony'nin yanındaki tabureye oturdu, yanındaki Anthony'yi kasıtlı olarak görmezden gelirken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Ethan göz ucuyla Anthony'nin yüzünde beliren tanıma ifadesini fark etti.

"Biliyorsun," diye gürledi Anthony'nin sesi topların şakırtısı ve küçük konuşmalar arasında, "pek çok erkek bir kurşundan kurtulduğunu söyleyemez, ama ben kesinlikle bu konuda övünebilirim. O şarlatan Raven Davenport'la evlenmiş olsaydım hayatımın nasıl olacağını hayal edebiliyor musunuz? Onunla ilgili makalenin zamanında çıkması iyi oldu, yoksa hayatımın en büyük hatasını yapmış olurdum."

Ethan, Anthony'yi dinlerken yerinden kıpırdamadı. Anthony'nin ilk hamleyi yapmasını bekleyerek zaman geçirdi.

"Yine de söylentilere yazık oldu. Şimdi zavallı babası limana yavaşamayacak," dedi Anthony, Ethan'ın yüzüne dönerken sesi kötülükle doluydu.

Ethan yeni doldurduğu birasından bir yudum aldı ve gözlerini arka duvara kilitledi.

"Lord Whitland, sizi orada göremedim," dedi Anthony içten bir kıkırdamayla. "Görünüşe göre bu ailenin yükünü çeken sizsiniz. Kocakarı nasıl? Seninle evlendikten sonra delirdiğini duydum. Elbette, senin gibi bir adama bağlanmak için aklını kaçırmış olmak gerekir."

Ethan yavaşça Anthony'ye döndü, yüzünde sakın bir gülümseme vardı. "Evet, sanırım benimle evlenmek için belli bir kadın tipi gerekir. Cesur ve gözü pek, hatta babalarının şirketine sırtını dayamak yerine bu hayatta kendi yolunu çizecek kadar cesur bir kadın. Nasıl gidiyor bu arada? Babanın seninle ilişkisini kestiğini duydum."

Barmen Anthony'ye baktı, gözlerinde şüpheli bir bakış parlıyordu. "Bugün hesabınızı kapatacağınızı söylemişsiniz."

"Ona aldırma," diye tersledi Anthony. "Babam beni asla evlatlıktan reddetmez, ben onun tek oğluyum. Hem mallarımızdan ilk seçme hakkını sana vermiyor muyuz? Lord Whitland'ın sadece palavra sıkıldığını biliyorsundur."

"Yine de," dedi barın arkasındaki adam, barın altından defterlerini alırken, "yirmi kron borcunuz var. Hemen ödeseniz iyi olur, yoksa paranız olmadığını varsayacağım."

"Bu çılgınlık," diye homurdandı Anthony. "Param olduğunu biliyorsun. Sadece yanımda getirmedi. Peki ya yirmi kron? Bunun doğru olduğuna emin misin? Hatırladığım kadarıyla buraya son geldiğimde ödemişt看. Aslında, bundan eminim."

Ethan, Anthony'nin çantasını bulmak için çırpınığını izlerken kendini beğenmiş bir sırtışla arkasına yaslandı. Anthony'nin yüzünde beliren utanç ifadesi Ethan'ın hayal edebileceğinden çok daha tatmin ediciydi.

"Para yoksa içki de yok," dedi barmen, Anthony'nin önündeki dolu bira bardağını alırken.

"Bunu yapamazsın. Benim kim olduğumu biliyor musun?" Anthony homurdandı, sesi kızgınlıkla titriyordu.

"Evet, sen faturalarını ödemeyen adamsın. Aklımda polis memurunu buraya çağırmak ve borcunu ödeyene kadar seni hapse atmak var," dedi barmen, Ethan'ın hoşuna gidecek şekilde.

Anthony'nin kıvranışını izlemek olması gerekenden çok daha eğlenceliydi ve Ethan araya girip bir şeyler söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti.

"Küçük bir dedikodunun yapabilecekleri çok komik, öyle değil mi?" Ethan biraz fazla kendini beğenmiş bir ifadeyle sordu.

Anthony öfkesini Ethan'a yönelterek, "Ona şaka yaptığını söyle," dedi.

"Bunu yapabilirim," dedi Ethan başını sallayarak. "Ama o zaman bu sana ne ders verecek? Görüyorsunuz, karım ve ailesi hakkında yaydığınız dedikodular onları mahvedebilirdi."

"O ailenin buralarda işi bitti. Liman yapacak yerleri yok ve birkaç hafta içinde beş parasız kalacaklar. Şimdi, ailem bu işletmeye olan yirmi kronluk borcumu ödeyemezmiş gibi mi geliyor? İstesem amcamın buraya gelip burayı kapatmasını bile sağlayabilirim."

Barmen bardağını parlatırken Anthony'ye ters ters baktı ve Ethan'a göz attı. Ethan elini cebine atarak cüzdanını çıkardı. Kendi içkilerinin parasını, Anthony'ninkini ödemek için fazladan koyarak barın üzerine bıraktı. Barmene göz kırparken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Gerisi senin olsun," dedi Ethan, "sıkıntıların için."

"Hesabımı senin ödemene ihtiyacım yok," diye alay etti Anthony.

"Aslında bu Davenport'lardan aldığım paydan geliyor," dedi Ethan birasını alırken. "Gördüğünüz gibi, o aile sizin hiç olamayacağınız kadar iyi durumda olacak. Erzaklarını kıyıya getirmek için size ya da limanınıza erişimlerine ihtiyaçları yok."

"Ben söylemeden hiçbir şey kıyıya ulaşamaz," diye tersledi Anthony.

"Yine söylentiler sizi mahvedecek," diye cevap verdi Ethan. "Belki de etrafta dolaşıp, buradan çok uzak olmayan bir limanım olduğunu, ithalat ve ihracat için sizin kadar yüksek bir fiyat talep etmediğimi duyurmalıyım. Bunun ailenizin işlerine ne yapacağını merak ediyorum."

"Bu doğru mu?" diye sordu barmen ve kaşları ilgiyle kalktı. "Port değiştirmekten mutluluk duyacak bir ailem var."

"Blöf yapıyor," dedi Anthony, yüzüne şok damgasını vurmuştu. "Blöf yapıyorsun."

"Öyle miyim?" Ethan barmene göz kırparken sordu. Tezgâhtan içkisini aldı ve arkasında şaşkın bir Anthony bırakarak bılardo masasına doğru yürüdü. Liam'ı omzundan alkışladı, gülümsemesi daha da genişledi. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Liam, Ethan'ın masaya geri dönmesini izledi ve Anthony'ye bir bakış attı. "Bu da neydi şimdi?"

"Acı tatlı adalet," diye açıkladı Ethan. "Belki de eve dönme vaktim gelmiştir."

Ethan cevap beklemeden ceketini aldı ve arkasında şaşkın bir sessizlik bırakarak kapıdan çıktı.

Eve ulaştığında, hizmetkârları koridora doğru bakarken hemen paltosundan kurtuldu. Ethan'ın ihtiyacı yoktu.

Misafiri olduğunu anlamaları için neye baktıklarını bilmeleri gerekiyordu. Normalde ona bir içki ya da yemek isteyip istemediğini soran hizmetçiler tek kelime etmedi. Onların sert varlığının tek bir anlamı olabilirdi: büyükannesi ziyarete gelmişti.

Ethan yeleğini düzeltirken, "Dur tahmin edeyim, büyükannem burada," dedi ve derin bir iç çekti.

Hizmetçi, "Evet Lordum, sizi salonda bekliyor," diye cevap verdi.

Ethan bir an için, masasının üzerinde onu bekleyen evrak yığınlarını incelerken onu bekletmeyi düşündü. Karayipler'e gitme isteğine Raven'ın nasıl karşılık vereceğini düşününce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ton'un yargılayıcı fısıltılarından uzakta teselli ve huzur bulacağını biliyordu.

"Ethan Holloway," diye tükürdü büyükannesi, salonun önünden geçtiği anda gözleri ona dikilmiş, alev alev yanıyordu.

Durdu ve burnunun kenarını sıktı, keşke yukarı çıksaydım diye düşündü.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle. Ailemizin adını bir kez daha lekelemediğini söyle."

Ethan kapının önünde durakladığında kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Sizi görmek de güzel."

"Bu kadar gevezelik yeter. Cevap ver bana."

"Peki şimdi hangi çılgın fikirleri dinliyorsun?"

"Bana naz yapma Ethan. O kadınla evlendiğin doğru mu? Adı neydi? Ah, evet, Raven Davenport? Düğün haberi tüm kırsala yayıldı ve neden bunu en son duyan ben oldum? Bana bir davetiye gönderemediniz mi?" diye sordu, sesi küçümsemeyle doluydu.

Ethan bir kahkaha attı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Gerçekten de öyle. Ben Raven Davenport ile evliyim ve davetlere gelince, biraz aceleye geldi ve kimseyi davet edecek zamanım olmadı."

"Hayır!" dedi büyükannesi dramatik bir şekilde, elini kapıya doğru uzatarak. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym. Ben Raven ile evliyim ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok."

"Ne yaptığınız hakkında bir fikriniz var mı? Adımız çamura bulanacak. Bu kasabada bir daha asla yüzümü gösteremeyeceğim. İnsanlar beni geri çevirecek," diye soluk soluğa bağırdı, elleri sıkı yumruklar halindeydi.

"Ben cinayetten yargılanırken de aynı şeyi söylemiştin. Yoksa bir an önce biriyle evlenmem için duyduğun hevesi unuttun mu? Evet, unuttum. Şaşırdım, memnun olursun sanmıştım."

"Ben senin iyi biriyle evlenmeni istedim, çifte hayat yaşayan biriyle değil!" diye tısladı.

Ethan'ın gözleri sertleşerek karşılık verdi: "Senin için neden önemli olsun ki? Her zaman bir kadının iş konusunda bilgili olması ve omuzlarının üzerinde iyi bir kafaya sahip olması gerektiğini ve dengeli ve mütevazı olması gerektiğini söyledin. Bunların hepsi yalan mıydı?"

"Yalan söylemiyordum Ethan," diye tersledi. "Ama uymamız gereken bazı kurallar var."

Ethan'ın yüzünde öfke parladı. "Sen ikiyüzlü birisin. Raven akıllı bir iş kadını, kendine bir isim yapmaya çalışıyor ve esprili biri. Seni korkutan ne? Toplumun onun için çizdiği sınırların dışına çıkmaya cesaret etmesi mi? Ve eğer Toplumun bu kadar çok kuralı varsa, bir insanın hepsine uyması nasıl beklenir?"

Çaresiz görünen büyükannesi yalvardı: "Ethan, evliliği tamamladın mı? Evliliği feshetmek için hâlâ zaman olabilir."

Ethan onu ters ters bakarak susturdu. "Evliliğimi feshetmek istemiyorum. Ve eğer bu konuda bu kadar üzgünsen, İtalya'ya dönmelisin, orada artık önemsiz söylentileri dinlemek zorunda kalmazsın. Artık hayatımı istediğim gibi yaşayacağım. Kurallar ya da toplum tarafından zorbalığa uğramayacağım. Raven'ı seviyorum. Onu ilk gördüğüm andan itibaren sevdim. Onun farklı olduğunu biliyordum ve gerekirse evliliğimizi tamamlamak için son nefesime kadar bekleyeceğim."

"Güzel bir yüzü ailene tercih ettiğine inanamıyorum Ethan."

Ethan büyükannesini kolundan tutarak kapıya doğru götürdü. "Eğer Raven'la mutlu olduğumu göremiyorsan, burada olmana gerek yok."

"Ethan, ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," diye yalvaran büyükannesi başını salladı.

Kapılar açıldı ve büyükannesi eşikten adımını atar atmaz ona ters ters bakmaya başladı.

Ethan, "Hayır, kendine yardım etmeye çalışıyorsun ve seninle ve aptal kurallarınla işim bitti," diye karşılık verdi.

Bununla birlikte kapılar kapandı. Ağır bir iç çekerken hizmetkârlarına döndü. "Eşikten tek bir adım bile atmamasını sağlayın, anlaşıldı mı?"

Hizmetkârlar hep bir ağızdan, "Evet, Lordum," dediler.

Odayı tararken, koridorun sonuna yakın bir yerde Raven'ı gördü, şüphesiz kargaşanın ne olduğunu görmek için gelmişti. Yüzünde şok olmuş bir ifade vardı ve bu da ona bir parça utanç hissettirdi ama onun tarafından azarlanmaya da ihtiyacı yoktu.

Tek kelime etmeden doğruldu ve Raven ile hizmetkârları olanları düşünmeleri için yalnız bırakarak çalışma odasına doğru yürüdü.

BÖLÜM 30

Raven gözlerini yavaşça açıp tül perdelerin arasından süzülen solgun sabah ışığına baktı. Derin bir his Ethan'ın sözlerini ve yaptıklarını hatırladıkça kararlılığı artıyordu. Onun uğruna büyükannesine karşı duracak cesarete sahip olması, içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Raven, eğer Ethan kendi kanından olanlar da dâhil herkesten uzak durabiliyorsa, belki kendisinin de durabileceğini fark etti.

Battaniyeleri fırlatan Raven, bir günü daha odasının sınırları içinde heba etmeyeceğine karar verdi. Ethan onun için kendi dünyasıyla yüzleşebiliyorsa, o da onun için kendi dünyasıyla yüzleşebilirdi. Yeni bir güçle pencereye doğru ilerledi ve perdeleri geriye atarak günün ilk ışıklarının odaya girmesini sağladı.

Derin bir nefes alan Raven, Rebecca daha sabah yemeğiyle gelmeden giyinmeye başladı.

Raven son saç tutamını da tutturmayı bitirdiğinde kapı gıcırdayarak açıldı. Aynanın yansımasından Rebecca'ya baktı ve hizmetçinin yüzündeki şaşkın ifadeye gülümsedi.

"Leydim," diye nefes nefese kaldı Rebecca. "Sizi ayakta görmek beni çok şaşırttı. Beni yanlış anlamayın, sizi böyle neşeli gördüğüme sevindim ama bu ani değişikliğe neyin sebep olduğunu sorabilir miyim?"

"Bugün yeni bir sayfa açıyorum diyelim," diye ilan etti Raven ayağa kalkarken.

Rebecca masaya doğru yürüyüp yemek tepsisini masaya bırakırken, "Eh, ne güzel," diye cevap verdi.

Raven yemeği aldı ve Rebecca'ya kocaman bir gülümseme verdi.

"Bugün yapacağınız bir şey var mı Leydim?"

"Aslında bugün dışarı çıkıp biraz temiz hava almayı düşünüyordum," dedi Raven kararlı bir sesle, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Marki'ye daha sonra döneceğimi bildirin."

Rebecca şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Nereye gideceksiniz leydim?"

"Sanırım kız kardeşimi ziyaret ederek başlayacağım. Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu ve eminim iyi olduğumu duyunca çok şaşıracaktır," dedi Raven, içinden küçük bir ses fısıldarken sesi sertti.

Oraya sadece seni kabul edecek tek kişi o olduğu için gidiyorsun, kabul et.

Rebecca'nın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Eminim Marki dışarı çıkacağınızı duyunca çok sevinecektir. Kendisine hemen haber vereyim ve sizin için bir araba getirteyim."

Rebecca odadan çıkarken Raven sinirlerini yatıştırmaya çalışarak, "Teşekkür ederim Rebecca," dedi.

Raven bir an bekledi, kendisine bağırان küçük sesin sinirlerini bozmasına izin vermeyerek odanın içinde volta attı. Yeni bir kararlılıkla, çenesini dik tutarak odasından dışarı çıktı. Merdiven boşluğundan aşağıya doğru kararlılıkla ilerledi ve kapıdan çıktı.

Tam dışarı adımını attığı sırada araba geldi ve sabahın serin havası pelerinini daha sıkı sarmasına neden oldu. Pencerelelerden ve kapı aralığından kendisini izleyen hizmetkârların şaşkın ve meraklı bakışlarını görmezden gelerek arabaya adımını attı.

"Nereye Leydim?" diye sordu şoför arabanın penceresinde duraksarken.

"Ailemin evi lütfen," diye yanıtladı Raven. "Kız kardeşimi ziyaret etmek istiyorum."

"Nasıl isterseniz," dedi şoför ve gözden kayboldu. Koltuğuna tırmanırken araba biraz sarsıldı ve kırbacını şaklatmasıyla birlikte araba hareket etti.

At arabası kasabanın içinden geçerken, bir endişe duygusu bir örtü gibi etrafına yerleşmeye başladı. Ailesinin onu gördüğünde nasıl tepki vereceğinden korkuyordu ama Raven hiçbir şeyin onu görevini yerine getirmekten alıkoymasına izin vermemeye kararlıydı. Hiçbir şeyin, hatta kalbinin en karanlık köşelerinde büyüyen yorgunluğun bile onu aşağı çekmesine izin vermeyi reddetti.

Araba ailesinin evinin önünde durdu ve kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu. Sertçe yutkunarak durakladı ve

Önündeki eve baktı. Hayatının büyük bir bölümünü malikânenin duvarları arasında geçirmiş olmasına rağmen, burası tuhaf ve yabancı görünüyordu.

"Her şey yolunda mı leydim?" diye sordu şoför arabanın kapısını açarken.

Raven'ın ağzı kurudu ve söylemek istediği kelimeler boğazını tıkadı. Onun elini tutup yavaşça kapıya yaklaşırken tek kelime etmedi, elindeki titremeleri dizginlemeye çalıştı. Kapının ipini çekerek beklerken kalbi çarpınıyordu.

Kapı açıldı ve Raven'ın gözleri büyüdü. "Merhaba anne."

"Raven, burada ne yapıyorsun?" Mathilda, Raven'ın omzunun üstünden bakıp kimsenin onun gelişini görmediğinden emin olurken ona telaşla bakarak sordu. "Evliliğinizin feshi konusunu görüşmeye geldiyseniz, korkarım sizi Markiz'e geri göndermek zorundayım. Size yardımcı olamayız."

"Bir şey yok anne," diye cevap verdi Raven sakince. "Penelope'yi görmeye geldim."

Kız kardeşinden söz edilmesi Mathilda'nın endişesini yatıştırmış gibi görünüyordu. "Anlıyorum. Sanırım içeri gelmek istersiniz."

"Hizmetçiler nerede?" Raven eşikten adımını atarken sordu.

Raven, Penelope'nin merdivenlerden aşağıya doğru koştuğunu fark edince Mathilda, "Buralarda," dedi.

Raven tek kelime edemedi Penelope kollarını ona dolayarak sımsıkı sarıldı.

"Yıllar oldu, Raven! Ziyaretin neden bu kadar uzun sürdü? Neler yapıyorsun? Evlilik hayatı nasıl gidiyor? Oh, o kadar çok sorum var ki. Beni terk ettiğini sanmıştım."

"Bu kadar uzun süre uzak kalmakla hata ettim. Özür dilerim," diye özür diledi Raven ve kucaklaşmaya karşılık verdi. "Belki böyle şeyleri parkta konuşabiliriz? Benimle Hyde Park'ta bir gezintiye çıkmanı çok isterim. Tabii eğer benimle görülmekten utanmıyorsan."

Penelope sırttı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Şalım alayım."

Kalabalığın ortasında Raven ve Penelope parkta dolaşırken Raven yoldan geçenlerin yan bakışlarına aldırmamaya çalışıyordu. Yine de, yargılayıcı bakışlarıyla onu izledikleri gerçeğini görmezden gelemiyordu.

Penelope, "Evlendiğine hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı. "Ama nasıl geçti?"

"En hafif tabiriyle bir alışma süreci," diye yanıtladı Raven. "Ama sen nasılsın? Umarım her şey yolundadır."

Penelope, "İşler biraz zordu ama babam gemilerine rotalarını değiştirip Ethan'ın limanına gitmelerini söyledikten sonra her şey daha iyi oldu," diye fısıldadı.

Raven bu tür bilgilerin gizli tutulması gerektiğini çok iyi anlıyordu.

"Bu yüzden mi beni karşılayacak bir hizmetçi yoktu?" Raven sordu.

"Annem bunun geçici olduğunu söylüyor," dedi Penelope. "İşler biraz daha ilerlemeye başladığında, eminim her şey eskisi gibi olacak. Anthony'nin gemilerimizin çoğunu nasıl engellediğine hâlâ inanamıyorum. Babamın bundan haberi yoktu ve bunun sürecin normal bir parçası olduğunu düşünüyordu. Güç ve açgözlülüğün Anthony'yi nasıl yozlaştırdığı şimdi çok açık. Ve itiraf etmeliyim ki, o adamla evlenmediğin için çok mutluyum."

Raven başını sallayarak rahatladığını ifade etti. "Ailenin durumunun iyi olduğunu duyduğuma sevindim."

"Bana hayatından bahset Raven. Artık evli olduğuna göre, yakında çocuk sahibi olmayı planlıyor musun? Yoksa zaten çocuğun var da ilk ben öğreneyim diye mi beni görmeye geldin? Teyze olmayı ne kadar isterdim," dedi Penelope.

Raven kızardı ve başını salladı. "Henüz beklemiyorum Penelope."

"Annem senin asla çocuk sahibi olamayacağını düşünüyor gibi görünüyor," dedi Penelope umursamaz bir tavırla. "Başlamak için bile en az üç yıl beklemeniz gerektiğini düşünüyor, böylece çocuklarınız bu skandalın yükünü taşımayacaklar."

Raven başını salladı ve gözlerini devirdi. "Belki de beklemek en iyi seçenektir. Ama hazır olduğumuzda onlara sahip olacağımızı biliyorum, bir an önce değil. Şimdilik halledilmesi gereken birkaç şey var."

Raven'ın düşünceleri hemen Ethan'a kaydı. Aralarında çocuk sahibi olma konusu hiç açılmamıştı. Raven bunun çoğunlukla kendi hatası olduğunu biliyordu. Ne de olsa, Ethan'a kendi çocukları hakkında konuşması için hiç zaman tanımazsa böyle şeyleri

nasıl tartışabilirlerdi ki?

Gelecek mi?

"Ethan bu konuda ne diyor? Çocuk istiyor mu?" Penelope gözleri merak ve heyecanla açılmış bir halde sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konu hakkında pek konuşmadık, ama eminim çok isteyecektir. Ne de olsa nazık ve çekici biri ve hiç şüphesiz harika bir baba olacaktır."

O anda Raven, Ethan'ın sabrının ve anlayışının beklentilerinin çok ötesine geçtiğini fark etti. Ona karşı olan duygularını kabul ederken içinde bir sıcaklık yayıldığını hissetti. "Onu seviyorum Penelope. Düşündüğüm gibi biri değil."

Penelope'nin gözleri parlayarak Raven'a döndü ve "Senin adına gerçekten çok mutluyum Raven. Umarım ben de bir gün seninki gibi bir aşk bulurum."

"Affedersiniz," diye fısıldadı Raven'ın arkasından küçük bir ses.

Biraz irkilen Raven döndüğünde uzun kahverengi saçlı ve koyu çikolata gözlü genç bir kadının kendisine baktığını gördü.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Raven, Penelope'ye yan gözle bakarak sordu.

"Benim adım Violet Hemshaw ve ben sadece sizin... yazar David Thornhill olup olmadığınızı merak ediyordum?" diye sordu kadın topukları üzerinde sallanırken.

Raven tereddüt etti, nasıl cevap vereceğinden ya da vermek isteyip istemediğinden emin değildi.

Ama gururla parlayan Penelope, "Evet, Raven David Thornhill," diye cevap verdi.

"Bunu benim için imzalayabilir misiniz?" Violet cebinden bir kitap ve bir tüy kalem çıkarırken hevesle sordu.

Raven şaşırılmış bir halde ellerine sıkıştırılan ciltli kitaba baktı. Parmak uçları kitabın üst kısmını sıyrıp geçerken etrafındaki havanın giderek inceldiğini fark etti. Kız başını eğip onunla göz göze geldiğinde yavaşça sersemliğinden sıyrıldı.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Raven defteri açıp adını hızla not ederken.

"Oh, çok teşekkür ederim. Tüm kitaplarınız bende var. Yazma şeklin - sanki içine koyduğun her macerayı yaşamışsın gibi," dedi Violet, gözleri hayranlıkla parlayarak. "Çok cesursun."

Raven genç kadının sözlerinden etkilendi ve bir onaylanma duygusu hissetti. Ethan haklıydı, gerçekten de hayranları vardı. Raven, Ethan'ın kulağına bunu söylediğini fısıldayan sesini duyabiliyordu.

"Peki, bir sonraki kitabınızı ne zaman bekleyebilirim? Herhalde yayınlamaya hazır bir kitabınız vardır," diye sordu Violet.

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Raven. "Son zamanlarda işler yazmayı düşünemeyeceğim kadar karışık."

"Ah, çok yazık," diye yakındı Violet. "Yine de umarım işler yoluna girer ve yakında başka bir unvan görebilirim."

"Eminim er ya da geç olacak," diye yanıtladı Raven, ama o konuşurken etraflarında toplanan insanları fark etti. Violet'e kitabını geri verirken fısıldaşmaları kulaklarına ulaştı.

"Umarım öyledir," dedi Violet. "Tekrar teşekkür ederim."

"Elbette," diye cevap verdi Raven, etrafindakilerin kendisi hakkında konuştukları hissinden kurtulmaya çalışarak.

Violet uzaklaşırken, başka bir genç kadın Raven'a yaklaştı.

"Bu doğru mu?" diye sordu kadın. "Siz David Thornhill misiniz?"

"Kanlı canlı." Penelope kız kardeşiyle gurur duyarak gülümsedi. Kadının gözleri irileşirken Raven'ın yanakları kızardı.

"Sen tam bir ilham kaynağısın," dedi kadın. "Gwen, Madeline, bakın burada kim var. David Thornhill."

Raven etrafına bir göz attığında bir sürü kadının bu kargaşanın nedenini öğrenmek için geldiğini gördü. Soru bombardımanına tutulan Raven herkese cevap vermeye çalıştı. Etrafına baktığında, bu genç kadınların hayatlarını etkilediğini, toplumsal normlara bakmaksızın hayallerinin peşinden gitmeleri için onlara ilham verdiğini fark etti. Bir fark yaratıyordu ve bu harika bir histi.

Kadın grubu heyecandan köpürerek ayrılırken, Penelope coşkusuna engel olamayarak Raven'a döndü. "Raven, sana bu kadar hayranlık duyulacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Kitaplarının ulaştığı herkese bir bak, hepsi bir tane daha yazmanı istiyor."

Başını sallayan Raven tamamen şaşırmıştı. "Ben de öyle. Milyon yıl geçse de yaptığım işe böyle bir destek geleceğini hayal bile edemezdim."

Penelope'nin yüzü sinsi bir gülümsemeyle aydınlandı. "Biliyor musun, bence Ethan senin üzerinde iyi bir etki bırakmış olabilir. Ondan önce kendini dünyaya açacak kadar cesur olamazdın. Tavsiyemi dinlemesine sevindim."

Raven'ın kaşları çatıldı, dehşete kapıldı ve hissettiği yüksek duyguyu çaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Penelope dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırarak gözlerini kaçırdı. "Ethan'a yaptığı şeyi yapma fikrini ben vermiş olabilirim. Yani, bu kadar cüretkâr olacağını ya da sırrın bu kadar zarar verici olacağını düşünmemiştim ama senin Anthony ile evlendiğini düşünmeye dayanamadım."

Raven'ın ağzı açık kaldı ve gözleri büyüdü. "Yazdıklarımı biliyor muydun?"

"Şüphelerim vardı ama bunu saklamakta pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmazsın. Yazdıkların ve odanda ceplerine tıktırdığın notlar konusunda çok ketumdun. Yine de, bırakın yayınlanmış bir yazar olmayı, bir yazar olacağını bile tahmin etmemiştim. Anthony'nin markette senin onun koleksiyonuna nasıl 'mükemmel bir katkı' olacağından bahsettiğini duyduğumda, o sevgisiz evliliğe hapsolmana izin veremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden, Anthony ile düğününüzden önceki gece Ethan terasta belirmediğinde ve sizi görmek için çok çaresiz görüldüğünde, ona cesur bir şey yapmasını önermiş olabilirim."

Raven, Penelope'nin sözlerini anlamaya çalışırken dili tutulmuştu.

"Bunun sana acı vermesini asla istemedim, Raven. Sadece seni böyle korkunç bir adamla evli görmeye dayanamadım."

"Tekrar söyleyin, Ethan'ı terasta bulduğunuzda nasıl görünüyordu? Ne yapıyordu?" Raven aklı bir karış havada sordu.

Penelope, Ethan'ın çaresizce duvara tırmanışını ve Raven'ı görme kararlılığını tüm ayrıntılarıyla anlattı. Bitirdiğinde derin bir iç geçirdi. "Ama dürüst olmak gerekirse, kim sevdiği kadını görmek için birinin evine gizlice girmeye cesaret edebilir ki? Bu çok romantikti ve o zaman onun senin için doğru adam olduğunu anladım."

Ethan'ın gizlice odasına girdiği anılar aklına geldikçe, Raven aynı fikirde olmaktan kendini alamadı. Ethan ne kadar

cüretkâr olsa da, tıpkı hakkında yazdığı kahramanlar gibiydi; cesur, tutkulu ve aşk için her şeyi riske atmaya hazır erkekler.

Bir gök gürültüsü Raven'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kararan gökyüzüne baktı.

"Gitmemiz gerek," dedi Penelope'yle birlikte, kuvvetli ve ürpertici bir rüzgâr çıkıp yaprakları hışırdatarak ağaç tepelerinin şiddetle sallanmasına neden olurken.

Her geçen an daha da yoğunlaşan ve ağırlaşan kara bulutlardan küçük yağmur damlacıkları düşüyordu.

Yağmur sağanağa dönüşmeden önce insanlar çılgınca arabalarına ve evlerine koşuştururken, bir zamanlar huzurlu olan park kısa sürede kaosla doldu. Gök gürültüsü havada yankılandı ve Raven'ın sinirlerini sarstı.

Raven tek kelime etmeden Penelope'nin elinden tuttu ve arabaya doğru koşmaya başladılar. Raven ve Penelope arabaya tırmanırken şoförün gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Bir gök gürültüsü onların rahatlama kıkırdamalarını bastırırken yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Araba arnavut kaldırımlı sokaklarda ilerlemeye başladığında Raven Penelope'ye, "Annem beni öldürecek," dedi.

"Sen mi? Peki ya ben? Ona kirlenmeyeceğime dair söz verdim ama şu halime bak, iliklerime kadar ıslanmışım." Penelope kıkırdadı.

"Üzgün olduğumu söyledim ama hava durumu üzerinde hiçbir kontrolüm yok." Raven kız kardeşinin saçlarının boynuna yosun gibi yapışmasına bakarak kıs kıs güldü.

Bir çift sağlam at tarafından çekilen arabaları ileriye doğru sallanıyor, tekerlekler engebeli sokaklarda oluşan su birikintilerine çarptıkça irkiltici sıçramalar yaratıyordu. Toynakların kaldırım taşları üzerinde çıkardığı ritmik sesler yağmurun şiddetiyle boğuklaşırken, arabaya takılı fenerler ıslak taşların üzerine ürkütücü şekiller çiziyordu.

Hyde Park'tan Penelope'nin evine olan yolculuk normalde kısa sürerdi ama fırtına, Raven ve Penelope'nin itişip kakışması nedeniyle sonsuz, dolambaçlı bir yolculuk gibi görünmesine neden oldu. Arabanın tekerleklerinin her dönüşü fırtınanın türbülansını artırıyor ve sokaklardaki su birikintilerinde sıçrayan araba, dalgalı denizlerdeki bir gemi gibi hissediliyordu.

Araba Penelope'nin evinin önünde durduğunda Raven'a döndü, loş fener ışığında gözleri parlıyordu ama sesi yağmurun acımasız sesini bastıran bir fısıltıdan başka bir şey değildi. "Bu kadar yabancı olma."

Raven gülümsedi, yüz ifadesi arabanın fenerlerinin sıcak ışığıyla yumuşamıştı. "Her zaman ziyaret edebilirsin Penelope.

İhtiyacınız olursa ailelerimizden kaçıp sığınabileceğiniz bir yer olabilir."

Penelope, Raven'ı sevimli bir kucaklamanın içine çekerek, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Bu teklifini kabul etmek zorunda kalabilirim."

Penelope geri çekildi ve arabanın kapısını açıp ön kapıya doğru koşarken kendini destekledi. Raven boynunu şoföre doğru uzatmadan önce kız kardeşi içeride güvende olana kadar bekledi.

"Eve gidelim ve çabuk olalım."

Tam yola çıktıklarında, yankılanan bir çatırtı havada yankılandı. Vagon aniden durdu ve Raven'ı vagonun duvarına fırlattı. Kendini toparlayan Raven, arabanın penceresinden başını uzatarak, arabayı yutan griliğe rağmen ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Ne oldu?" Raven seslendi.

Şoförün feneri rüzgârla sallanıyordu ama talihsiz gerçeği ortaya çıkarması uzun sürmedi.

"Görünüşe göre bir dingil kırılmış," diye cevap verdi.

Raven yola baktı ve ailesine koşmanın akıllıca bir seçim olup olmayacağını düşündü. Ama yağmur bu kadar şiddetli yağarken, bunun akıllıca bir seçenek olup olmadığını bilmiyordu. Sertçe yutkundu ve bir çözüm bulmasını beklediği şoföre baktı.

"Neredeyiz biz?" Raven sordu.

Şoför, "Eğer ailenizin malikânesine geri dönmeyi düşünüyorsanız, orası biraz uzakta ve Lord Hazretlerine sizi güvende tutacağıma dair söz verdim," dedi. "Biraz ıslanmayı sorun etmezseniz eve gitmeyi deneyebiliriz."

"Islak mı?" Raven yüzünden akan suları silerken kıkırdadı. "Sanırım o noktayı biraz geçtik, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi şoför. "Burada bekleyip arabayı çözebiliriz ama tamir edecek aletim yok."

Raven, "Gidip sana yardım etmeleri için başkalarını çağıracağım," dedi.

"Ve bu havada bu sokaklarda dolaşmanıza izin mi vereyim? Sanmıyorum. Markiz postumu alır."

"Burada beklememi **beklemiyorsun**, değil mi?"

Şoför omuzlarını düşürerek yolun aşağısına baktı. Raven arabadan inerken onun bir cevap vermesini beklemedi.

"Ben Markiz değil miyim?" dedi cesurca, cevap vermesi için ona meydan okuyarak. "O zaman gidip sana yardım etmesi için birini göndereceğim. Burada kal ve güvende ol, sana yardım edecek birini bulacağım."

BÖLÜM 31

E daha sonra kalın perdeyi geri çekti ve pencereden dışarı baktı. Su vahşi bir dere gibi aşağı akıyordu. bir dağın kayalıkları. Doğanın öfkesinin dramatik görüntüsü karşısında hayrete düşmekten kendini alamadı. Yağmur amansız tabakalar halinde yağıyor, pencere camına çarpıyor ve avlunun birkaç santimden fazlasını görmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Rüzgâr pencereye çarpıyor, uğuldayarak camı sarsıyordu. Her bir rüzgâr ağaçların yapraklarını yırtıyor, Ethan'ın ulu meşelerin bile giderek artan rüzgâra boyun eğip eğmeyeceğini merak etmesine neden oluyordu.

"Lordum," dedi James Ethan'ın arkasından.

"Lütfen bana iyi haberlerin olduğunu söyle," diye cevap verdi Ethan, Raven'ı görebilme umuduyla pencereden başını çevirmeyi reddederek.

"Henüz bir haber yok," diye cevapladı James, tentenin altında oluşan ve bahçeyi kesen taşların üzerinden yükselen su birikintilerini fark eden Ethan'ın üzüntüsüyle.

Derin bir nefes alan Ethan, yükselip odaya yayılan nemli toprak kokusunu alabiliyordu. Yağmur hem rahatlatıcı hem de uğursuz olan topraksı bir parfüm getirmişti.

Perdeyi daha sıkı kavrarken kalbi göğsünde çarpıyordu. Tartışma yoktu, düşünecek bir şey yoktu. Umudu azalırken gözlerini pencereden ayırarak arkasına döndü. "Nerede o?"

"Markiz kız kardeşini ziyarete gideceğini söyledi," diye yanıtladı James. "Belki de orada sıkışıp kalmıştır."

Ethan'ın kalbi, belki de fırtına geçene kadar ailesinin yanında kaldığını düşünerek biraz olsun rahatladı. Yine de, kalbinin her atışında sıkılaştıran bir endişe düğümü kaldı. Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordu.

"Peki ya değilse?" Ethan içindeki korku büyürken karşı çıktı. "Ya bu karmaşanın içinde yakalandıysa ve

Bir yerde mi? Ya yaralıysa?"

"Davenport'lara bir haberci göndermemi ister misin?" James sordu.

Ethan omuzlarını düşürdü ve başını salladı. "Ve hayatını riske mi atayım? Hayır," dedi çenesini esnetirken. "Bu fırtınada dışarı çıkacak biri varsa o da benim."

"Lordum, bu çok tehlikeli," dedi James soluk soluğa.

Ethan, "İşte tam da bu yüzden ben olmalıyım," dedi. "Benim yüzümden bir kişinin bile hayatını tehlikeye atamam. Atımı hazırlayın," diye emretti, sesi endişeyle gerilmişti. "Onun güvende olduğunu kendi gözlerimle görmem gerek, eğer güvendenyse ailesinin evinde kalırsınız ama içimde kötü bir his var."

Hizmetçi başıyla hızlıca bir selam verdikten sonra emrini yerine getirmek için aceleyle uzaklaştı. Kapı arkasından kapandığında Ethan tekrar pencereye döndü, bakışları fırtınalı alacakaranlıkta kaybolmuştu. Masasını hızla topladı ve içinde kabaran endişeye kıyasla çok önemsiz görünen tüm evrak işlerini bir kenara itti.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Ethan'ın dikkatini çekti. Eşikten adımını atan James'in sırlıslıkam vücudu ortaya çıktı. Omuzlarını geriye attı ve boğazını temizledi. "Atınız hazır, Lordum."

"Teşekkür ederim James," diye cevapladı Ethan masanın etrafından dolanırken. "Ateşin yanmaya devam ettiğinden emin ol. Eğer onunla geri dönersem, ateşin ekmek pişirecek kadar sıcak olmasını istiyorum, anlıyor musun?"

James, "Elbette Lordum, ama bir kez daha söyleyebilir miyim, bu delilik," dedi.

Ethan yanından geçerken onun omzunu sıvazladı. "Sanırım aşk insana bunu yaptırıyor," dedi Ethan ona yorgun bir gülümseme fırlatıp ön kapıya doğru ilerlerken.

"Lordum," dedi Rebecca, ceketini ona uzatarak, "bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?"

"Hayır," diye cevap verdi Ethan. "Ama karımı bu havada dışarıda bırakamam. Şimdi hazır olun. Ne kadar kalacağımı bilemem ama sağ salim dönmemiz için dua edin."

Ethan sert yağmura doğru koşarken Rebecca, "Yolun açık olsun," diye mırıldandı.

Ethan ayağını üzengiye geçirdi ve yağmur saçlarını ıslatıp yüzüne yapışmasına neden olurken vücudunu eyere doğru kaldırdı.

"Ethan."

Durakladı, rüzgârın vahşi sağanağı arasında sürüklenen adını gerçekten duyup duymadığını merak ediyordu. Yağmur tabakalarının arasından bakan Ethan'ın kalbi duracak gibi oldu. Su basmış araba yolunda ilerleyen karanlık bir figür gördü.

Attan atlayıp dizginleri seyise teslim ettiğinde korkusu neredeyse anında yok olmuştu.

"Raven... Raven!"

Ethan bir adrenalin patlamasıyla kolları Raven'ın minik bedenini sarana kadar patıkadan aşağı koştu. "Ah, Raven. Aman Tanrım. Ben de tam seni aramaya geliyordum. Yaralandın mı?"

Ethan'ın gözleri Raven'ın vücudunda geziniyor, neden arabada değil de yürüyor olduğunu açıklayabilecek herhangi bir yara arıyordu.

"Ethan, yardım göndermelisin," diye bağırdı Raven, sesi rüzgârdan zar zor duyuluyordu. "Şoförü arabanın yanında bıraktım. Dingili kırıldı ve yardıma ihtiyacı var."

Ethan onu eve doğru çekmeye çalışarak, "Hadi seni içeri alalım," dedi. Ethan üzerlerine yağan suya rağmen direnmeye devam etti.

"Hayır, şoföre yardım etmeliyiz," diye ısrar etti.

"Şoför için endişelenme," diye bağırdı Ethan. "Ona yardım etmesi için birini göndereceğim ama seni hemen içeri almamız gerek."

Raven tekrar itiraz edemedi Ethan eğildi ve onu kollarının arasına aldı. Sırlıslıkla olmuş giysileri onu ağırlaştırıyordu ama Ethan'ın onu düşürmesine imkân yoktu.

"Atımı ahıra geri getir," diye emretti Ethan seyise, Raven'ı malikâneye taşıırken.

Raven, "Ethan, beni yere bırak," diye rica etti.

"İçeri girene kadar olmaz. Belli ki kendini yaralamışsın ve bir adım daha atacak durumda değilsin. Buraya kadar gelmeyi nasıl başardın, hayret verici."

"Lütfen," diye yalvardı Raven. "Şoför. Buradan o kadar uzakta değil. Sadece ana yolda kalmanız gerekiyor, onu bulacağınızdan emin olabilirsiniz."

Hayal kırıklığına uğrayan Ethan ahırlara baktı. Fenerin yumuşak ışıltısı yağmurun altında yanıyordu. "Tamam. Şoföre yardım edecek birini bulacağım. Ama seni içeride istiyorum, anlıyor musun?"

Ethan dikkatle Raven'ı ayağa kaldırdı ve ön basamaklara yerleştirdi. Ethan topuklarının üzerinde dönüp ahıra doğru ilerlerken Raven ona kederli bir gülümseme fırlattı.

"Lordum," diye soluk soluğa bağırdı seyis çocuk Ethan içeri girerken. Ethan yardım edebilecek daha yaşlı birini bulmak için etrafına bakındı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sürücüye yardım etmek için birinin geri dönmesi gerekiyor. Arabanın dingili kırılmış ve o da geride kalmış," diye açıkladı Ethan.

Çocuğun gözleri büyüdü ve yüzündeki renk soldu. "O benim babamdı," diye bağırdı. "Lütfen, Lordum, bana izin verin."

Ethan tereddüt etti. Böylesine genç bir çocuğun böyle bir fırtınanın içine dalması hoşuna gitmemiştir ama başka kimse olmadığı için Ethan'ın başka seçeneği yoktu.

"Yapabileceğinden emin misin?" Ethan elleriyle çocuğun omuzlarını kavrayarak sordu.

Seyis kısa ama kararlı bir şekilde başını salladı.

"O zaman Tanrı yardımcın olsun. Arabayı tamir etmek için endişelenme. Sadece buraya geri dön ve yağmurun arabayı almasına izin ver. Anladın mı? Hayatını riske atmaya değmez. Ve atımı al. Çoktan eyerlendi ve gitmeye hazır. Baban atlardan birini alıp diğerine önderlik edebilir."

Ethan onu eyere kaldırmaya yardım ederken çocuk, "Teşekkür ederim Lordum," dedi.

Islak saçlarını silen Ethan, çocuğun fırtınanın içine doğru koşmasını izledi. Dikkatini eve çevirdi ve ahırdan çıkıp ön kapıya yöneldi. Malikâne, üzerine yağan dondurucu yağmura kıyasla sıcacıktı.

Ethan, Raven'ı ararken gözleri etrafta geziniyordu. Rebecca'nın yanından geçerken, "Nerede o?" diye sordu.

"Oturma odasında, Lordum."

"Yangın devam ediyor mu?"

Ethan oturma odasına doğru ilerlerken Rebecca, "Elbette, tam da emrettiğiniz gibi," diye cevap verdi.

Kalbi kulaklarında çarpan Ethan odaya girdiğinde Raven'ı oturmuş, kanepenin minderlerini ıslatırken buldu ama umurunda değildi. Önemli olan tek şey onun güvende olmasıydı.

"İyi misin? Neren acıyor?" diye sordu ve yanına gidip dizlerinin üzerine çökerek her santimini inceledi.

Raven'ın protestosu yumuşak ama sertti. "Ethan, ben iyiyim. Seni temin ederim, sadece birkaç çürük var."

"Emin olmak istiyorum," dedi Ethan, Raven'ın üzerinde gezinerek, kontrol ederek ve iki kez kontrol ederek. Raven elini yanağına götürüp bakışlarını onunkilere dikince durakladı.

Kızın gözlerindeki sevgi çok büyüktü ve bu sevginin bir şimşek gibi kızıdan fıskırdığını görmek adamın dünyasını alt üst etti.

"Yemin ederim, ben iyiyim. Yine de şoför için endişeleniyorum."

"Onu alması için birini gönderdim," dedi Ethan hizmetkârlar koşuşturup daha fazla odun ve Raven'ı ısıtacak battaniyeler getirirken. Ama elini hâlâ yüzünü saran Raven'ın elinin üzerine koyarken aklı onlarda değildi.

Onun gitmesine izin vermek istemiyordu. Onun kendisine dokunması bile evlendiklerinden beri özlemini çektiği aşkın bir onayıydı.

"Ne oldu?"

Ocaktaki ateş çıtırdayarak odayı ısıtırken, Raven yolculuğunu anlatmaya başladı. Ethan, giysilerinin ıslaklığını ya da ona sırlıslam bir canavar gibi görüldüğü gerçeğini umursamadan yanındaki boş yere oturdu.

"Kız kardeşimi görmeye gittim," diye açıkladı, odunların çıtırtısına karşı sesi bir fısıltı gibiydi.

Ethan kalbindeki ağırlığa rağmen gülümsemeyi başardı. "Evden çıkabildiğine sevindim Raven, ama nasıl geçti?"

"Kız kardeşimle aramızda sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Onu tekrar görmek güzeldi. Annem neden geldiğime biraz şaşırmıştı ve eve adımımı attığım anda biraz endişeli görünüyordu. Sanki duvarların gözleri olup olmadığını ve rezil kızının evlerine girdiğini görüp görmeyeceğini merak ediyor gibiydi."

Ethan nefes verirken, "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi.

"Sadece Penelope'den benimle yürüyüşe çıkmasını isteyecek kadar uzun kaldım," diye devam etti Raven, Ethan'ı şaşırtarak.

"İnsan içine çıkmaya cesaret mi ettin? Bu ne cüret?" dedi sahte bir solukla ve bu da koluna hızlı bir tokat yemesine neden oldu.

"Beklediğim kadar kötü değildi. Bana baş belasıymışım gibi bakan birkaç kişi oldu," diye itiraf etti, parmakları koltuğun kolçağında belli belirsiz bir desen çizerken. "Ama diğer insanlar yanıma gelip kitabımı imzalamamı istediler."

Raven konuşmayı kesip başını eğdiğinde gözleri kısıldı ve Ethan'ın onu bir kez daha kontrol ettiğini fark etti. Onun düşüncelerini yarıda kesmekte gecikmedi.

"Ethan, ben iyiyim. Üzerime bu kadar düşmene gerek yok. Ben camdan yapılmadım," dedi, ses tonu sert ama nazikti.

"Öyle olsaydınız, size kesinlikle ekstra özenle davranırdım."

Raven'ın ifadesi yumuşadı ve gözleri ateşe kaydı "Bana hak ettiğimden daha iyi davranıyorsun Ethan. Ve sana bir özür borçluyum. Penelope bana yaptıklarının tohumunu ekenin kendisi olduğunu söyledi."

"Umarım sen de ondan nefret etmiyorsundur. O sadece sana göz kulak olmaya çalışıyordu."

Dikkatini yavaşça Ethan'a verirken, "Ondan nefret etmiyorum, senden de nefret etmiyorum," diye cevap verdi.

"Penelope bana sırrınızı ifşa etmemi söylemedi ama düşününüzü durdurabilmem için aklıma gelen tek şey buydu."

"Anlıyorum," dedi Raven sessizce, "yöntemleriniz beni heyecanlandırmasa da, yaptığınız şeyi neden yaptığınızı anlıyorum."

Oda sessizliğe gömüldü, tek ses şöminedeki odunların hafifçe çıtırdamasıydı. Ethan kendini Raven'ın karşısında buldu, onun kırılğanlığı karşısında nutku tutulmuştu. Genelde mesafeli olan tavrı yumuşamış, ona duyduğu özlemi daha da güçlendirmişti. Raven'ın yüzündeki saç tellerini nazıkçe tarayarak kulağının arkasına sıkıştırdı ve bu hareket kalbinin çarpmasına neden oldu.

Kız ona nefes kesici görünüyordu ve eğilip onu öpmemek için varını yoğunu ortaya koyması gerekiyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, sesi titriyordu. "Sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Tereddüt etti ve sonra tek kelime etmeden elini onun bacağına koydu. Onun dokunuşundan gelen sıcaklık tüm vücuduna yayılıyor gibiydi ve uzak tuttuğu duyguları harekete geçirdi.

"Üşütmeden önce üstünü değiştirmelisin," diyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

Raven onu geride tuttu, gözlerinde onu sersemleten bir arzu ateşi parlıyordu.

"Ethan," diye başladı, sesi titriyordu. "Beni her zaman görülmek istediğim gibi gördüğün için teşekkür ederim. Benim için ne kadar önemli olduğunu daha önce fark edemediğim için özür dilerim."

Kadının sözleri onu suskun bıraktı, itirafı onu derinden sarstı.

"Sen tanıdığım en nazık ve sevgi dolu insansın Ethan. Alışılmadık yöntemlerine rağmen benim için her zaman en iyisini istedin," diye gözlemlledi ve sözleri Ethan'ın içini uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklıkla doldurdu.

Adam cevap veremeden kadın eğildi. Dudaklarının onunkilere değmesi, varlığının her zerresine özlem dalgaları gönderdi. Orada

Artık ona olan arzusunu bastıramıyordu. Kız ona kapıları açmıştı ve adam onun gitmesine izin vermek istemiyordu. Kollarını ona doladı ve onu kanepeden kaldırdı.

"Seni yatağa götürmek istiyorum," diye fısıldadı uzaklaşırken.

Arzu ateşi daha da parlarken Raven'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"O zaman beni yatağımıza götür."

BÖLÜM 32

Yağmur pencere camlarına vuruyor, ateşin çıtırtısını bastırıyor, Raven'ın kalbi içinde şiddetle çarpıyordu. göğsünde. Titreyen alevlerin yumuşak ısıltısı odayı ısıtırken teninde küçük şişlikler oluştu. Odayı tararken gözleri Ethan'dan uzaklaştı.

"Demek odan burası," diye mırıldandı Raven, yüksek kirişli tavanın ya da görkemli sayvanlı yatağın dikkatini Ethan'dan uzaklaştırmasına izin vermemeye çalışarak.

Daha yakına eğildi, korsesinin ipleriyle oynarken dudaklarını omzuna bastırdı. Odanın ihtişamını kavrarken ürperdi, nefesi huşu içinde kesildi.

Mekânın büyüklüğü hayret vericiydi ama yine de samimi ve güvenli hissettiriyordu. Bakışları Ethan'ın etrafında dolanırken onu takip etti, silueti ateş ışığında büyüleyici bir dans yaratıyordu. Korsesinin bağlarını çözmeye başladığında kumaşın yumuşak hışırtısı odada yankılandı, ipin her çekilişi aralarındaki gerilimi artırdı.

Olaylar zincirine rağmen Raven korku hissetmiyordu. Aksine, bir huzur duygusu hissediyordu ve Ethan'a olan güveni sarsılmaz ve mutlaktı.

Ethan, "Bunu sana neden teklif ettiğimi şimdi anlıyorsun," dedi. "Hoşuna gideceğini biliyordum."

"Kurduğun oda amacına hizmet etti," dedi Raven, parmak uçlarını Ethan'ın omzunu okşarken boynunda gezdirerek. "Beni yanlış anlama, onu seviyorum ama bunu daha çok seviyorum."

"Yapacağını biliyordum," diye fısıldadı Ethan, korseyi vücudundan çıkarırken onun boynunu öptü.

Raven'ın nefesi hızlandı ve kalbi onun dokunuşuyla hızla çarpmaya başladı. Gözlerini kapadı ve adamın dudaklarının teninde yarattığı hissin tadını çıkarmasına izin verdi.

Ethan onun etrafında yavaşça hareket etti ve her dönüşte yeni bir giysi yere düştü. Raven kıpırdamayı reddetti, sanki Ethan çelik bakışlarıyla onu büyülemiş gibi hissediyordu.

"Ateşe yaklaşmalısın," diye önerdi Ethan, onu ateşin sıcaklığına doğru yönlendirerek.

Ethan onu ateşe yaklaştırırken oda yumuşak, altın bir parıltıyla yıkandı. Titreyen alevler duvarlardan sızrayan gölgelerle dans ediyor, odayı büyüleyici bir ışık ve karanlık gösterisine dönüştürüyordu. Her alev patlaması kalbindeki bir nabzı yansıtıyor, duvarlardaki gölgeli figürler paylaştıkları yakınlığın ritmini yankılıyordu.

"Böyle daha mı iyi? Üşütmeni istemiyorum," dedi elini kızın yüzüne götürürken.

Parmakları sırlıslıkla ıslak yeleğini karıştırırken Raven, "Üşütmeyeceğim," diye onu temin etti.

Ethan'ın giysilerinden düşen su damlaları ayaklarının dibindeki yere sıçradı. Soğuk su, içinde yanan cehennem için küçük bir teselli oldu.

"Ne düşünüyorsun?" Ethan onun gözlerini yakalayarak sordu.

Ateşin ışığı yüzünün ve vücudunun güçlü hatlarını belirginleştirirken sıcak bir parıltıyla yumuşatarak keskin hatlarını ortaya çıkarıyordu. Gözleri neredeyse ilahi bir yoğunlukla parlıyordu. Sanki evren Ethan'ı bir insan olarak değil de bir melek, ateş ve gölge meleği olarak sunmak için bir araya gelmiş gibiydi. Onun varlığı neredeyse gerçeküstüydü ama yine de gerçek ve tamamen ona ait olduğunu biliyordu.

Adam ıslak giysilerini çıkarırken Raven'ın kalbi kontrolsüzce çarptı. Onun sadece kendisi için çıplak bir şekilde önünde durmasını izlerken ağzının damağı kurudu.

"Ne düşünüyorsun?" Ethan aralarındaki mesafeyi kapatırken sordu.

Raven onun vücut ısısının dalgalarının çıplak tenine çarptığını hissetti. Ne düşüneceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu ama Ethan'a tamamen güveniyordu.

Başını sallayan Raven sesini bulmaya çalıştı. "Hiçbir şey."

"Gergin misin?"

Ethan elini uzatıp avucunu göğsüne koyarken, "Biraz," diye cevap vermeyi başardı.

Raven'ın gözleri, kalp atışları eline vururken açıldı.

"Ben de," diye cevap verdi utangaç bir şekilde.

"Sen mi? Gergin misin?"

"Neden olmayayım ki?" Ethan kızın saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken sordu. "Dünyamı altüst ettin ve ben hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim."

"Acıyacak mı?" diye sordu yutkunarak.

"Seni incitmek istemiyorum, Raven. Bunu asla yapmak istemedim," dedi eli kızın yüzüne doğru uzanırken. Gözleri sanki doğrudan onun ruhuyla konuşuyormuş gibi derinlere daldı.

Raven başını salladı ve zorlukla yutkundu. Cesaretini **toplayarak** parmaklarını Ethan'ın kollarına doladı ve döndü. Ne yaptığını bilmemesine rağmen Ethan'ı yatağa doğru çekti. Ethan'ın etrafında dönüp onu yatağa doğru iterken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ethan onu tutup kendine çekerek, "Ben işleri böyle halletmem," dedi.

Raven öne doğru tökezledi ve ona sarılmaktan başka çaresi kalmadı. Onun kucağına otururken erkekliğini kalçasında hissetti. Parmaklarını saçlarına dolayan Ethan onu dudaklarına götürdü. Hiç tereddüt etmeden onu tutkuyla öptü ve onun isteği üzerine çekingenliğini bir kenara bıraktı.

"Arkana yaslan," diye fısıldadı, dudakları kızın ağzında tüyler gibi hareket ediyordu.

Tartışmadı ya da tereddüt etmedi. Dikkatle açık yatağa tırmandı ve yukarı baktı. Ethan bacaklarını ayırırken yüksek tavanı hayranlıkla seyretmekten kendini alamadı.

"Ve rahatlamaya çalış."

Alt dudağını çiğneyen Raven, Ethan'ın yapmak üzere olduğu şeyi beklerken altındaki battaniyeyi tırmaladı. Vücudu değişirken onunla parkta olma düşünceleri zihninde titreşti. Sırtını dikleştirdi ve dili kıvrımlarının arasından kaydığı anda yumuşak bir inilti çıkardı.

Bu his beklediğinden çok daha fazlaydı. Kafasının arkasındaki küçük bir ses daha fazlası için haykırmasını istiyordu ama kendini tuttu, derisinin altında sıcak bir karıncalanma hissi yükselirken, her yerinde küçük tüylerin diken diken olmasına neden olurken ses çıkarmayı reddetti.

Ethan'ın dili, bacaklarının arasındaki hassas et yumrusunun üzerinde zarafet ve hassasiyetle hareket etti. Dilini hareket ettirme ve dalgalandırma şekli, onun rehberliği altında kontrolsüzce kıvranmasına neden oldu.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye fısıldadı, hafif öpücüklerle iç bacaklarını okşadı.

"Hayır," diye fısıldadı Raven başını kaldırdığında onu kendisine bakarken buldu. Gülümsemesi sarhoş ediciydi.

"Ne istiyorsun, Raven? Sadece söyle ve senin olsun."

"Sen."

"Ben varım, şimdi ve her zaman," diye cevap verdi parmaklarını kadının vücuduna bastırıp onu daha fazla ilerlemeye açarken.

Raven, ateşin tavanda dans edişine odaklanırken tırnaklarını battaniyeye geçirdi.

"O zaman beni senin yap," dedi Raven. "Çünkü senden başka kimseyi istemiyorum. Seni seviyorum Ethan."

Ethan vücudunu aşağıya indirdi, kollarını Raven'ın başının etrafına dolayarak onun üzerinde süzüldü. Raven'ın ağzı aralanırken yerinden oynadı. Vücudu onun için açılırken gözlerini Ethan'ın kılere kilitledi.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına, onu hiç kimsenin yapamayacağını düşündüğü şekillerde doldururken.

Ethan artık ayrı bir varlık değil, onun içine gömülmüştü. Sanki ruhları birbirine karışmış ve bedenleri tek bir beden olarak birleşmiş gibiydi.

"Artık benimsin, Raven. Sonsuza kadar."

"Sonsuza dek," diye inledi adam onun içine daha da derinlemesine iterken, sadece bedenlerini değil, kalplerini ve ruhlarını da hayatlarının geri kalanı boyunca sonsuza dek birbirine bağladı.

EPİLOG

"Ethan, ne yapıyorsun?" Raven, sesi loş koridorda yankılanarak sordu. "Ve bu ne Göz bağı mı? Bu gerçekten gerekli mi?"

"Bana güveniyor musun?" Ethan onu dirseğinden tutup nazikçe yönlendirirken sesi heyecandan tizleşerek sordu.

"Sana güveniyorum. Ama ne yaptığını neden göremediğimi hala anlamıyorum."

"Buna sürpriz denmesinin bir sebebi var, Raven. Şimdi ona dokunma, yoksa her şeyi mahvedeceksin."

"Sürprizlerden hoşlandığımdan emin değilim," diye karşı çıktı, sesi hafifçe titriyordu.

"Buna bayılacaksın," diye güvence verdi Ethan, sesi heyecan doluydu. "Çok geciktiği için üzgünüm ama her şeyin mükemmel olmasını istedim."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Ona neyin peşinde olduğunu söylemek için can atıyordu ama yapamayacağını biliyordu, henüz değil. Raven'ın merakı onun için hazırladığı hediye mahvetmekle tehdit etse de yoluna devam etti ve kapıları iterek onları bahçeye çıkardı.

"Beni dışarı mı çıkarıyorsun? Hava daha da aydınlandı," diye sordu Raven.

"Sadece sabırlı ol," dedi, heyecanını sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Göz bağını üç... iki... bir içinde çıkarabilirsin. Pekâlâ, çıkar."

Raven gözbağını yavaşça çıkarırken, nefesi sessiz bahçede yankılandı. Tamamen şok olmuştu ve onun şaşkınlığını görmek Ethan'ı kahkahalara boğmaya yetmişti. Bu çok güzel bir manzaraydı ve Ethan'ın uzun zamandır planladığı bir şeydi.

Uzun zamandır.

"Her zaman büyük bir düğün istediğini biliyorum ve bunun için vaktimiz olmadığı için üzgünüm, ama artık ayaz da geldiğine göre, neden olmasın diye düşündüm."

"Ah, Ethan," diye soludu, annesi ve babasıyla birlikte bir sandalyede oturan kız kardeşini görür görmez yüzü aydınlandı. Bahçeyi taradığında birkaç tanıdık olmayan ve birkaç da eski yüzle karşılaştı. "Bu çok güzel."

Bahçe, buz gibi bebek mavisi gökyüzünün altında ruhani güzellikte bir kış gösterisine dönüşmüştü. Yerin bembeyaz bir kar örtüsüyle kaplı olduğunu ve ağaçlara yapışmış buz sarkıtlarının güneş ışığında parıldadığını fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Her şey Raven'ın yazılarında asla tam olarak kavrayamayacağı büyülü bir diyar gibiydi.

Karın içinden oyulmuş ve kar üzerinde sıcak bir parıltı yaratan fenerlerle kaplı bir koridor, beyaz kumaşla kaplı ve kış çiçekleri ve çam kozalaklarıyla süslenmiş güzel bir şekilde dekore edilmiş bir kemere kadar uzanıyordu. Davetliler birbirlerine sokulmuş, soğuk havada nefesleri görünür haldeydi. Soğuğa rağmen, atmosfer Raven'ın kalbini paylaşılan sevgiden patlayacakmış gibi hissettiren sıcaklık ve mutlulukla doluydu.

Ethan tek dizinin üzerine çöktü ve elini cebine attı. "Raven Davenport, karım olma onurunu bana bahşeder misin? Hayat dediğimiz bu yolculukta yanımda durup yürüyecek misin?"

Ethan yüzüğü parmağına takarken, "Oh, Ethan, evet, elbette takacağım," diye cevap verdi. Onu kış koridorunda rahibe doğru götürürken sırtmaktan kendini alamadı.

Koridorun sonuna geldiklerinde Raven, "Bütün bunları benden habersiz başardığına inanamıyorum," dedi.

Ethan, "Bazı zorluklar olmadan olmadı," diye itiraf etti. "Ama çektiğim zahmete değdi. Sana parmağına bir yüzük takacağımı söylemiştim."

Raven onun parmağındaki güzel yüzüğe baktı.

Şimdi parmağını süsleyen evlilik yüzüğü bir işçilik harikasıydı. Güneş ışığı altında parıldayan narin bir altın banttı. Ortasında, Ethan'ın ona olan aşkının derinliğini yansıtan ateşli bir parlaklıkla parıldayan parlak kesim bir elmas vardı. Her iki yanında daha küçük yuvarlak kesim yakutlardan oluşan bir üçlü vardı.

Raven, Ethan'ın elini sıkarken, "Bu hayal edebileceğimden çok daha fazlası," dedi. Gülümsemesi yüzüne yayıldı

Rahip boğazını temizlerken yüzünü buruşturdu.

"Hazır mısınız?" diye sordu rahip.

"Ne zaman istersen," diye yanıtladı Ethan.

Tören kısa ve tatlıydı, daha önce yaptıkları töreni yansıtıyordu ama Raven buna aldırmadı. Ethan'a kalbini çoktan vermişti ve gözlerinde yaşlar birikirken, Ethan'a yaklaşp tutkuyla öptü ve aşklarını sonsuza dek sağlamlaştırdı.

Ethan, Raven'ın elini tutarak onu dans pistine götürdü ve fenerlerin yumuşak ışıltısı gülümseyen yüzlerini aydınlattı. Vücutları kemanların romantik melodisiyle uyum içinde salınarak izleyenleri mest eden büyülü bir an yarattı.

Onu kendine yaklaştıran Ethan'ın gözleri onunkilerle buluştu, derinliklerinde sessiz bir vaat yansıyordu. Onu tutkulu bir öpücüğe çekti ve dudaklarına doğru fısıldadı: "Seni yukarı çıkarmak için sabırsızlanıyorum aşkım."

Raven'ın yanaklarına bir kızarıklık yayıldı, gözleri beklenti ve arzuyla parladı ve sadece onun duyabileceği bir sesle cevap verdi, "O zaman aşkım, seni durduran ne?"

Ethan'ın dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. Raven'ın elinden tutarak onu çift kapıdan geçirdi ve geçerken konuklarına başıyla selam verdi. Merdivenlerin tepesine ulaştıklarında kalbi göğsünde çarpıyordu.

Ethan yatak odasının kapısını iterken omzunun üzerinden Raven'ın tüm güzelliğine baktı.

"Ne yapıyorsun?" Raven onu kollarının arasına alırken sordu.

"Bu bir gelenek, değil mi? Gelini eşikten geçirmek?" Ethan odaya girerken sordu.

Raven ayağını uzattı ve kapıyı kapattı. "Ne zamandan beri geleneklerin adamı oldun?" diye sordu Ethan'ın kravatını çekiştirip omzunun üzerinden atarken.

Ethan onu yatağa yatırırken, "Sanırım sevgili Raven, beni herkesten daha iyi tanıyorsun," dedi.

Raven dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüne kazınan hayal kırıklığı Ethan'ın kıkırdamasına neden oldu.

"Ah, tüm bu katmanlar," diye yakındı Raven, eteğinin geniş katmanlarıyla boğuşup onları evcilleştirmeye çalışırken. "Tek yaptıkları istediğim şeyi engellemek olduktan sonra ne işe yararlar ki?"

"Peki sen ne istiyorsun canım?" Ethan keten gömleğini çekiştirirken sordu.

Ethan onun üzerine eğilip ellerini yüzünün etrafında kavuştururken Raven, "Ne istediğimi çok iyi biliyorsun," dedi.

Onu daha önce hiç bu kadar aç görmemişti ve bu manzara içindeki tutkuyu daha da körükledi.

"Belki seni şımartabilirim. Ne de olsa bugün senin düğün günün," diye alay etti Ethan, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı.

Raven uzanıp ellerini Ethan'ın gömleğinin altından geçirirken gözleri parlıyordu. Parmakları Ethan'ın tenine değdi ve vücudunda tüyler diken diken oldu.

Aralarındaki sıcaklık bunaltıcıydı. Ethan kendini Raven'ın bakışlarında kaybolmuş buldu ve onun kollarında teselli ve aşk buldu. Daha fazla kendini tutamayan Ethan, bir yandan Raven'ın boynunu öpücüklere boğarken bir yandan da kombinezonunu karıştırıyor ve korseseinin bağcıklarını çekiştiriyordu. Onu soyması sadece birkaç dakika sürdü.

Raven'ın ona olan hayranlığı ve içinde kaynayan şehvet Ethan'ınkiyle eşleşiyordu. Raven onun pantolonunu ve yeleğinin düğmelerini karıştırırken Ethan hafifçe kıkırdamaktan kendini alamadı. Yine de, tutku sancıları içinde, her biri giysi parçalarını bir kenara fırlatırken, Tanrı'nın istediği gibi olmaları sadece bir an aldı.

Ethan bir an durdu ve uzun, derin nefesler aldı. Hızlı, kendine hizmet eden bir gece değil, Raven'a ona ne kadar değer verdiğini gösteren bir gece istiyordu.

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirirken, "Yüzüstü yat," diye fısıldadı.

Raven'ın gözleri şüpheyle kısıldı ama tek kelime etmedi. Ona sırtını dönerek kendini aşağıya bıraktı. Ethan onun vücudunun kıvrımlarını incelerken gözleri büyüdü.

Raven'ın sırtındaki vadi boş bir tuval gibiydi, renklere hasretti. Parmak uçlarını onun omurgasında gezdirdi. Dokunuşu altında vücudunun nasıl titrediğini izlemek onu heyecanlandırdı. Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

vücut kavisli.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

"Hiçbir şey," diye alay etti, sesindeki özlemi gizlemeye çalışırken sesi kırılıyordu.

Ethan temel dürtülerine boyun eğmek ve onun ırzına geçmek istiyordu ama bu gece kendini tatmin etmekle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi. Yaptığı her şey sadece onun içindi ve bencil olamayacağını biliyordu.

"Sadece manzarayı seyrediyorum."

"Bu doğru mu?" diye sordu yuvarlanmaya başlarken.

Ethan elini kadının sırtının ortasına bastırarak onu durdurdu. "Bu gece sana tapmama izin verme. Bunun her anından zevk almanı istiyorum."

Ethan ellerini zarif bir şekilde Raven'ın kalçalarının tepesinden omuzlarına ve oradan tekrar geriye doğru gezdirdi. Raven'ın inlemeleri sarhoş ediciydi. Parmak uçlarıyla vücudunun gergin kaslarını yoğururken onun küçük zevk iniltilerini dinlemekten zevk alıyordu.

Sadece sırtını ovmakla kalmadı, ellerinin onun her santiminde özgürce dolaşmasına izin verdi. Kadının ona bu kadar güvenmesi ve serbestçe dolaşmasına izin vermeye istekli olması onu tarifsiz bir gururla doldurdu. Kız tamamen onun olmuştu.

"Karayipler hakkında ne düşünüyorsun?" Ethan dudaklarını yavaşça onun sırtında gezdirirken fısıldadı.

"Mmm?"

"Karayipler," diye tekrarladı öpücükler arasında, kalçalarına uzanırken. "Seni تنها bir kumsalda böyle uzanmış, güneşin tadını çıkarırken ve dünyayı umursamazken görmeyi çok isterdim."

"Buna ne sebep oldu?" diye sordu, sesi baştan çıkarıcıydı.

"Doğru dürüst bir balayımız olmadı ve belki seyahat etmek istersin diye düşündüm. Bu sana biraz ilham verebilir.

Bir sonraki romanın için. Tabii gitmek istersen," diye yanıtladı Ethan, erkekliği kadının kalçaları arasındaki dar alanda zonklarken.

"Ethan?" Parmakları kalçalarına dolanıp onu elleri ve dizleri üzerine yatırırken Raven'ın sesi titredi.

Onun arkasında duran Ethan'ın vücudu, onu güneşli ve تنها bir sahile götürme düşünceleri gözlerinin önünden geçerken, onun içinde olmak için can atıyordu.

"Raven." Parmakları bacaklarının arasındaki yarıktaki gezinirken onun adını inledi.

Parmaklarının uçlarını içine kaydırırken Raven'ın vücudu istekli ve arzuluydu.

"Evet," diye inledi ve çarşafı yapıştı.

Vücudunu onunkine bastırırken gülümsemesi gerildi. "Bu bir evet mi, gitmek istiyor musun? Yoksa şu anda arzuladığın başka bir şey mi var?"

"Seninle olduğum sürece nereye gittiğimiz umurumda değil," diye yanıtladı Raven onun dokunuşu altında kıvranırken.

"Yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum," dedi şakacı bir şekilde, onun için bu deneyimi uzatıyor olmanın keyfini çıkararak.

"Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun?"

Ethan parmaklarını kızın derinliklerine sokarken, "Ben asla böyle bir şey yapmam," dedi.

Raven başını eğdi ve o kadar yoğun bir şekilde inledi ki Ethan kendini daha fazla tutamadı.

"Evet, yaparsın," diye şakacı bir şekilde cevap verdi Raven, sesi sarıldığı kalın battaniyeler tarafından boğulurken.

Ethan, Raven'ın arkasına geçip erkekliğini ona doğru yönlendirirken, "Bu nasıl bir işkence," diye inledi. Vücudu, sahip olduğu her arzuyu ve ihtiyacı yatıştıran sıcak bir kucaklama gibiydi.

Vücutları birleştğinde Ethan olmak isteyeceği başka bir yer, onu Raven gibi tatmin edebilecek başka bir kadın olmadığını biliyordu. Raven'ın inlemeleri odalarını doldururken Ethan'ın aklından tek bir düşünce geçiyordu.

Bu harika, muhteşem, çarpıcı kadını nasıl da seviyorum.

Son mu?

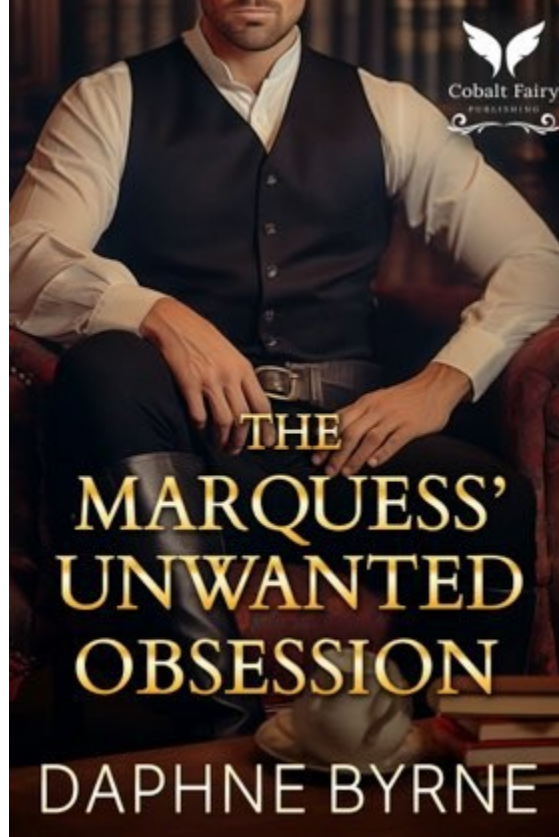
GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Raven ve Ethan'ın ilişkisinin nasıl geliştiğini öğrenmek ister misiniz? O zaman sevilen çiftin yer aldığı bu ücretsiz kısa öykünün tadını çıkarın.

Şimdi ÜCRETSİZ olarak okumak için BURAYA DOKUNUN! veya bu bağlantıyı kullanın:
<https://go.daphnebyrne.com/wS6l9xA0> doğrudan tarayıcınızda.

Hayal kırıklığına uğramayacağınızı garanti ederim ♥

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.